

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การธุรกิจที่มีต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ
อาเซียนของประเทศไทย

**Attitude on Business Organization's Executives Towards ASEAN Economy
Community (AEC) Entering of Thailand.**

นางสาววรรณารถ แสงมณี

ได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2559

คณะกรรมการบริหารและจัดการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การธุรกิจที่มีต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ
อาเซียนของประเทศไทย

Attitude on Business Organization's Executives Towards ASEAN Economy
Community (AEC) Entering of Thailand.

นางสาววรรณารต แสงมณี

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 146365
วัน,เดือน,ปี 19 11ค. 2560

b. 12845139
i.

ได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2559

คณะกรรมการบริหารและจัดการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อโครงการ ทักษะคติของผู้บริหารองค์การธุรกิจที่มีต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

แหล่งเงิน เงินรายได้ คณะการบริหารและจัดการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีงบประมาณ 2559

จำนวนเงินที่ได้รับการสนับสนุน 150,000 บาท

ระยะเวลาทำการวิจัย 1 ปี

ตั้งแต่ ตุลาคม 2558 ถึง กันยายน 2559

ชื่อ-สกุล หัวหน้าโครงการ และผู้ร่วมโครงการวิจัย พร้อมระบุหน่วยงานต้นสังกัด

รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณารด แสงมณี

คณะการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยี

พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะคติของผู้บริหารองค์การที่มีต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศไทยกลุ่มตัวอย่างคือผู้บริหารในองค์การธุรกิจที่มีที่ตั้งในการดำเนินงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมแห่งจำนวน 72 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามทางด้านทัศนคติทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t-test และ One-way ANOVA ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

(1) ผู้บริหารมีทัศนคติในการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการจัดลำดับด้านต่างๆตามคะแนนที่มากที่สุด ดังต่อไปนี้ 1) ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม 2) ด้านภาคเอกชน 3) ด้านภาครัฐ และ 4) ด้านภาคการศึกษา

(2) ผู้บริหารที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์การที่มีปัจจัยส่วนองค์กรแตกต่างกันดังนี้ คือขนาดเงินทุนของกิจการ สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มอาเซียนต่างก็มีทัศนคติในการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ

คำสำคัญ: ทักษะคติ, AEC, องค์การธุรกิจ, ผู้บริหารกิจการ, นิคมอุตสาหกรรม

Research Title: Attitude of Business Organization's Executives Towards ASEAN Economy Community (AEC) Entering of Thailand.

Researcher: Assoc. Prof. Dr. Woranat Sangmanee

Faculty: Faculty of Administration and Management, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

Abstract

The purpose of this research were (1) To study attitude of the executives who work in business organization that located in Industrial Estate. when Thailand entrance to ASEAN Economy community (AEC) (2) To investigate the relationship between organizational factors and the attitude on AEC. The studied sample includes 72 executives who work in business organization that located in Industrial Estate. The research instrument to collect data was questionnaires. The research instrument to collect data was questionnaires. The statistics used were frequency, percentage, average, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance (ANOVA). The hypothesis testing was set at the 0.05 and 0.01 level of significance. The result were as follows:

- (1) Executives, score on attitude toward AEC was at a moderate level. The ranking of attitude score of the four dimensions were as follows 1) The acceptance and the adjustment in cultural viewpoint ($\bar{X} = 3.61$) 2) The acceptance and the adjustment of business sectors to AEC ($\bar{X} = 3.31$) 3) The government policy and regulations ($\bar{X} = 3.16$) and 4) The educational sectors ($\bar{X} = 3.03$)
- (2) Executives, business organization factors that differ in capital investment, proportion of investment structure, and the executives, opinion on the level of the readiness to AEC level indicated statistically significant differences at 0.01 and 0.05 respectively on the attitude toward AEC.

Keywords: Attitude, AEC, Business Organization, Executive, Industrial Estate

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้บริหารองค์การที่มีต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทั้งนี้ผลการวิจัยดังกล่าวจะสามารถทำให้เกิดประโยชน์ในวงกว้างทั้งด้านการจัดการเรียนการสอนแก่ผู้สอนและผู้ประกอบการผู้บริหารองค์การธุรกิจอื่นจะทำให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้มีข้อมูลสำหรับใช้ในการเตรียมพร้อมเพื่อสำหรับรับมือกับความเปลี่ยนแปลงในการดำเนินงานทางด้านธุรกิจ ขณะที่ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่การเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนดิฉันทั้งในฐานะอาจารย์ผู้สอน และผู้ทำวิจัยสามารถนำเอาข้อมูลที่เป็นผลจากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้รับทราบอันจะก่อให้เกิดการเรียนรู้แต่ผู้เรียนก็สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เพื่อคาดการณ์วิเคราะห์ผลที่อาจเกิดตามมา ทำให้เกิดความกระตือรือร้นสนใจในการบริหารจัดการธุรกิจได้มากยิ่งขึ้นดิฉันมีความเชื่อมั่นว่างานวิจัยนี้จะสามารถเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความรู้ และปลูกฝังความใฝ่รู้ สามารถนำแนวคิดไปปรับตัวของธุรกิจให้เข้ากับสถานการณ์ของโลกปัจจุบันได้ดีให้กับผู้นำเอาข้อมูลจากงานวิจัยนี้ไปพัฒนาและประยุกต์ใช้โอกาสนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คณะการบริหารและจัดการ ที่ให้ทั้ง โอกาสและทุนสนับสนุนในการทำวิจัย ตลอดจน ขอขอบพระคุณ รศ.ดร.วินัย พุทธิกุล ที่ให้คำแนะนำหลายประการในการทำวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิรศ.ดร.วินัย พุทธิกุลดร. ปรีชาวดี ผลเอนกผศ.ดร.สรรพสิทธิ์ สัมพันธ์รัตน์ ผศ.ดร. มนัส ไพฑูรย์เจริญลาภผศ.ดร.ณัฐวุฒิ โรจนันันรุติกุล และดร. พยัต วุฒิรงค์

ที่ช่วยเหลือในการอ่านและแก้ไขแบบสอบถามให้เกิดความถูกต้องชัดเจนขึ้นด้วยสุดท้ายนี้ขอขอบคุณผู้บริหารในองค์การธุรกิจซึ่งมีที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมตามทีระบุไว้ในงานวิจัยบทที่ 3 ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยความตั้งใจและเต็มใจทั้ง 6 แห่ง

รศ.ดร.วรณารถ แสงมณี

ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญ และที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	3
1.4 ทฤษฎีกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	5
1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของอาเซียน.....	6
2.2 ผู้ประชาคมอาเซียน ปี 2558: ก้าวเข้าสู่ความร่วมมือด้าน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	11
2.3 แนวโน้มในอนาคตของอาเซียน.....	18
2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการนิคมอุตสาหกรรม.....	20
2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	43
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	43
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
3.4 การกำหนดค่าตัวแปร.....	46
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	47
3.6.1 สถิติพรรณนา.....	47
3.6.2 สถิติอนุมาน.....	48
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษา	52
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ.....	52
4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การใน นิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	58
4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหาร องค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน.....	68
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	101
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	101
5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ.....	101
5.1.2 ค่าเฉลี่ยของระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคม อุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	103
5.1.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการที่มี ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อ ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	104

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.2 อภิปรายผล.....	106
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	114
บรรณานุกรม.....	119
ภาคผนวก.....	121
ภาคผนวก ก. แบบสอบถาม.....	122

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า	
2.1	นิคมอุตสาหกรรมในประเทศไทย.....	28
3.1	รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านแบบสอบถาม.....	45
3.2	แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA.....	49
3.3	แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ.....	50
4.1	จำนวนและร้อยละของลักษณะกิจการ.....	52
4.2	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	59
4.3	จำนวน ร้อยละ ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	60
4.4	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ.....	62
4.5	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา.....	63
4.6	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน.....	65
4.7	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม.....	67

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
4.8	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อประเภทกิจการ โดยวิธี One-way.....	69
4.9	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อขนาดเงินทุน โดยวิธี One-way ANOVA.....	71
4.10	ค่า p-value ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านขนาดเงินทุนแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD.....	73
4.11	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อจำนวนพนักงาน โดยวิธี One-way ANOVA.....	75
4.12	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อรายได้หรือยอดขายต่อปี โดยวิธี One-way ANOVA.....	77
4.13	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อผลการดำเนินงาน โดยวิธี One-way ANOVA.....	79
4.14	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยวิธี One-way ANOVA.....	82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.15 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA.....	84
4.16 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA.....	87
4.17 ค่า p-value ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD.....	89
4.18 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อประเภทการผลิตของกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA.....	90
4.19 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด โดยวิธี One-way ANOVA.....	92
4.20 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออก โดยวิธี One-way ANOVA.....	94
4.21 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของ โดยวิธี One-way ANOVA.....	96

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
4.22	ค่า p-value ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ที่สนใจของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การแตกต่างกัน เป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....	98
4.23	สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย.....	99
5.1	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ตามลำดับที่.....	106
5.2	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	110
5.3	แสดงผลสรุปการทดสอบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เฉพาะในส่วนปัจจัยที่มีผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานในบางด้าน หรือในภาพรวม.....	113

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	4
2.1	สัญลักษณ์ของอาเซียน.....	8
2.2	การนิคมอุตสาหกรรมในประเทศไทย.....	29

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญ และที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

AEC เป็นการพัฒนามาจากการเป็น สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (The Association of South East Asian Nations : ASEAN) ก่อตั้งขึ้นตามปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) เมื่อ 8 สิงหาคม 2510 โดยมีประเทศผู้ก่อตั้งแรกเริ่ม 5 ประเทศ คือ อินโดนีเซีย มาเลเซียฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ต่อมาในปี 2527 บรูไน ก็ได้เข้าเป็นสมาชิก ตามด้วย 2538 เวียดนามก็เข้าร่วมเป็นสมาชิก ต่อมา 2540 ลาวและพม่า เข้าร่วม และปี 2542 กัมพูชาก็ได้ เข้าร่วมเป็นสมาชิกลำดับที่ 10 ทำให้ปัจจุบันอาเซียนเป็นกลุ่มเศรษฐกิจภูมิภาคขนาดใหญ่ มี ประชากรรวมกันประมาณมากกว่า 500 ล้านคน

สำหรับเสาหลักการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC) ภายในปี 2558 เป็นไปเพื่อให้อาเซียนมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงาน ฝีมืออย่างเสรี และเงินทุนที่เสรีขึ้น ต่อมาในปี 2550 อาเซียนได้จัดทำพิมพ์เขียวเพื่อจัดตั้งประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน (AEC Blueprint) เป็นแผนบูรณาการงานด้านเศรษฐกิจให้เห็นภาพรวมในการมุ่ง ไปสู่ AEC ซึ่งประกอบด้วยแผนงานเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ พร้อมกรอบระยะเวลาที่ชัดเจนในการ ดำเนินมาตรการต่างๆ จนบรรลุเป้าหมายในปี 2558 รวมทั้งการให้ความยืดหยุ่นตามที่ประเทศสมาชิก ได้ตกลงกันล่วงหน้า โดยในอนาคต AEC จะเป็นอาเซียน+3 โดยจะเพิ่มประเทศ จีน เกาหลีใต้ และ ญี่ปุ่น เข้ามาอยู่ด้วยและต่อไปก็จะมี การเจรจา อาเซียน+6 จะมีประเทศ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอินเดียต่อไป (องค์ความรู้ประชาคมอาเซียน, www.thai-aec.com)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จึงเป็นการจัดสร้างขึ้นเพื่อส่งเสริมให้เป็นตลาดและฐาน ผลิตเดียวที่มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ และการลงทุน แรงงานฝีมือ และเงินทุนอย่างเสรีดังนั้น การรวมกลุ่มประเทศเปลี่ยนเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้เกิดผลกระทบด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านแรงงาน โดยจะมีการถ่ายเทแรงงานฝีมือเพื่อให้สามารถทำงานในประเทศ สมาชิกได้ง่ายขึ้นแม้ว่าหลายคนจะยังไม่เคยทราบว่าอาชีพที่มีโอกาสเป็นที่สนใจเมื่อถึงเวลาที่จะเปิด ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคืออะไรแต่อาชีพอิสระที่ได้มาตรฐานได้รับการรับรองสามารถ เคลื่อนย้ายไปทำงานในประเทศแถบอาเซียนได้ทันที ไม่มีการปิดกั้น ตามที่ได้ตกลงไว้ ก็คือ แพทย์ พยาบาล บัญชี สถาปนิก วิศวกร ช่างสำรวจ ทันตแพทย์ซึ่งภาษาที่จำเป็นในการสื่อสารคือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้ที่ต้องการหางานทำให้อ้างอิงเป็นต้องตระหนักในเรื่องนี้ให้มากตลอดจนเรียนรู้ ในเรื่องของเทคโนโลยีด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในช่วงเวลาทั้งในปัจจุบันและจากนี้ไปประชาชนของกลุ่มประเทศ AEC ต่างก็จะได้เห็นถึงความพยายามที่จะผลักดันและสร้างสังคมของแต่ละประเทศรวมทั้งประเทศไทยให้เข้มแข็งเพื่อพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่จะเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งถึงเวลาแล้วที่ทุกคนภายในประเทศควรจะตระหนักถึงการเกิด AEC และเตรียมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นเพื่อเปิดรับโอกาสอย่างเต็มที่ (นักศึกษาจบใหม่กับสิ่งที่เป็นไปได้ใน AEC, กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ)

ความเข้าใจเจตนารมณ์ของ AEC Blueprint สำหรับการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือโดยเสรีคือเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การค้าการลงทุนเสรี 4 ประการ ได้แก่ การค้าเสรี การบริการเสรี การลงทุนเสรี และการเคลื่อนย้ายเงินทุนเสรี โดยการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีจะต้องมีกฎ กติกา ที่ต้องปฏิบัติซึ่งทำให้มองไม่ชัดว่าการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือภายใต้กรอบอาเซียนมีความได้เปรียบการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศที่เป็นอยู่อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อประเทศไทยและอาเซียนมีความตกลงทางการค้ากับประเทศอื่นๆ อีกเกือบทั่วโลก

คงเป็นที่ยอมรับกันในโลกปัจจุบันซึ่งเราเรียกกันว่า โลกาภิวัตน์ ถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสังคมโลกมากมาย อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมเทคโนโลยีนั้น ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นผู้บริหารองค์การธุรกิจอุตสาหกรรมที่สำคัญอย่างยิ่ง และเป็นแรงงานฝีมือที่จะยิ่งทวีความมีบทบาทเมื่อการเปิด AEC ดำเนินการ โดยมีการทำความเข้าใจที่สามารถเคลื่อนย้ายไปทำงานในประเทศกลุ่ม AEC ได้ ขณะเดียวกันประเทศไทยเองก็จำเป็นต้องใช้กำลังของบุคลากรกลุ่มนี้ เพื่อพัฒนาศักยภาพของการแข่งขันให้เจริญรุดหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรม ซึ่งภาคอุตสาหกรรมถือเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งหวังว่าผลการศึกษาที่จะได้รับจากงานวิจัยชิ้นนี้จะเป็นการสะท้อนถึงความคิดเห็นที่มีต่อการเตรียมความพร้อมผู้บริหารองค์การภาคธุรกิจอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นสิ่งผู้เกี่ยวข้องสำคัญที่ควรจะได้รับทราบเพื่อปรับแนวทางให้สอดคล้องกับการบริหารเพื่อการปรับตัว และสามารถรับรู้ในข้อเท็จจริงที่กำลังจะเกิดขึ้น ในลักษณะสร้างสรรค์อันเป็นผลจากการที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนก็ย่อมเป็นประโยชน์แก่ทั้งตัวผู้บริหารองค์การธุรกิจอุตสาหกรรมและผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนสังคมและประเทศชาติในที่สุดนั่นเอง ทั้งนี้การศึกษาถึงแนวทางในการปรับตัวขององค์การธุรกิจเป็นสิ่งที่จะต้องพิจารณา โดยเฉพาะในสถานะที่สถานการณ์ธุรกิจของโลก ยุคปัจจุบันและอนาคตมีความเปลี่ยนแปลงในหลายรูปแบบอย่างไม่มีหยุดนิ่ง องค์การต่างๆที่กำลังดำเนินธุรกิจที่หลากหลายประเภทอุตสาหกรรมที่มีสถานที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมต่างต้องปรับตัวรับมือกับการเปลี่ยนแปลงให้ทันทั่วทั้งที่อยู่ตลอดเวลาผู้บริหารองค์การมีหน้าที่ต้องพิจารณาและวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ ที่องค์การกำลังเผชิญว่าจะมีผลกระทบต่อการตัดสินใจและกิจกรรมต่างๆ ขององค์การธุรกิจอย่างไร เพื่อหาแนวทางการปรับตัวและวางแผนได้ถูกต้อง ซึ่งการปรับตัวในการดำเนินการธุรกิจ ขององค์การด้วยรูปแบบกิจกรรมต่างๆ นั้นจะต้องมีความมุ่งหวังที่จะให้เกิด ประสิทธิภาพสูงสุด ในขณะเดียวกัน กิจกรรมธุรกิจก็ต้องเสริมสร้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขีดสมรรถนะของตนเองให้เข้มแข็งมีพลังที่จะทำให้กิจการสามารถขับเคลื่อนมุ่งไปสู่เป้าหมายได้อย่างมีศักยภาพ เพื่อความเจริญเติบโตก้าวหน้าอย่างค้ำเนื่องและยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การธุรกิจ ที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การธุรกิจ ที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.3 สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ประเภทของกิจการแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 จำนวนพนักงานแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 รายได้หรือยอดขายต่อปีแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 ผลการดำเนินงานในรูปกำไรแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 6 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาการดำเนินงานแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 8 สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 9 ประเภทการผลิตแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 10 ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

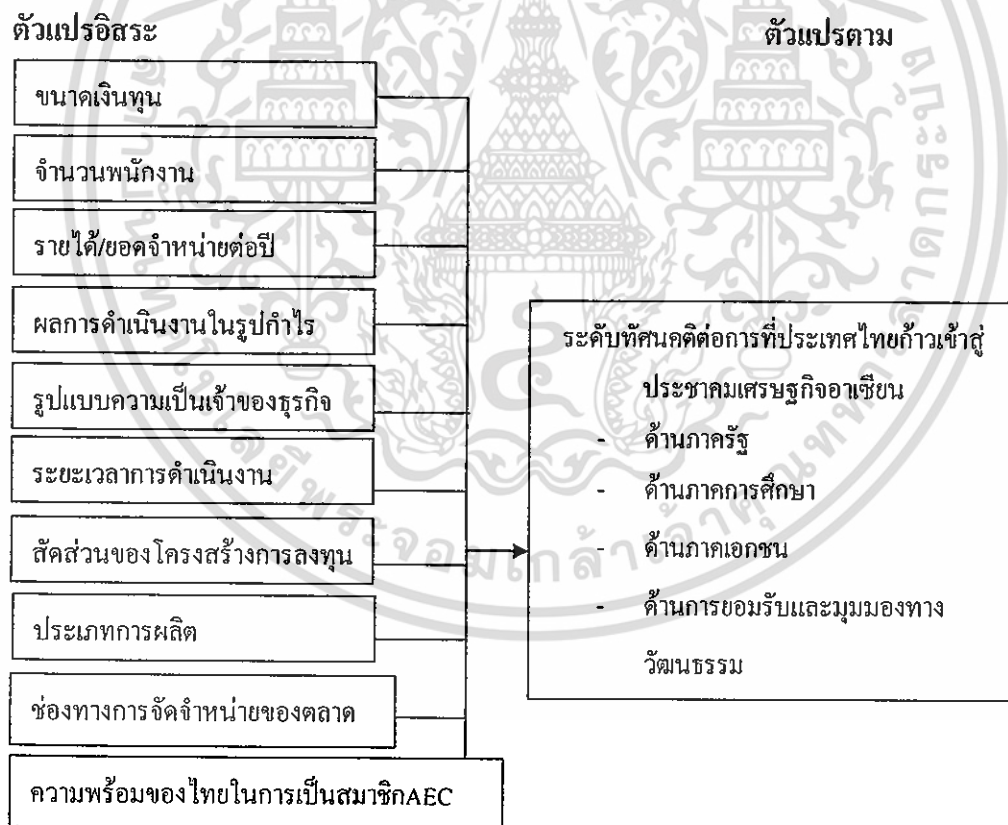
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 11 กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 12 ระดับความพร้อมของไทยในการเป็นสมาชิก AEC แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

1.4. ทฤษฎีกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาถึงทัศนคติที่มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์กรธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรม โดยทำการศึกษาประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมขนาดเงินทุน จำนวนพนักงาน รายได้/ยอดจำหน่าย ผลการดำเนินงาน/กำไร รูปแบบธุรกิจระยะเวลาการดำเนินงาน สัดส่วน โครงสร้างการลงทุน กลุ่มประเทศที่ส่งออก ประเภทกิจการผลิตช่องทางการจัดจำหน่ายทางการตลาด ระดับความพร้อมของประเทศไทยในกลุ่ม AEC ทั้งนี้ ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอกรอบแนวความคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม จำนวน 6 แห่ง ประกอบไปด้วยนิคมปิ่นทองนิคมบางชันนิคมบางปูนิคมบางพลี นิคมอัญธานี และนิคมลาดกระบัง ในช่วงเวลาปีการศึกษา 2559 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 72 ราย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมา 72 ราย จากจำนวนประชากรทั้งหมด

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ผู้วิจัยสามารถรับทราบทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรม เมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งมีประโยชน์ต่อหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน

1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.7.1 ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม 6 แห่ง ประกอบไปด้วยนิคมปิ่นทองนิคมบางชันนิคมบางปูนิคมบางพลี นิคมอัญธานี และนิคมลาดกระบัง

1.7.2 AEC หมายถึง ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มาจากคำเต็มว่า ASEAN Economic Community

1.7.3 ปัจจัยส่วนองค์กร ได้แก่ ประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ขนาดเงินทุน จำนวนพนักงาน รายได้/ยอดจำหน่าย ผลการดำเนินงาน/กำไร รูปแบบธุรกิจ ระยะเวลาการดำเนินงาน สัดส่วนโครงสร้างการลงทุน กลุ่มประเทศที่ส่งออก ประเภทกิจการผลิต ช่องทางการจัดจำหน่ายทางการตลาด ระดับความพร้อมของประเทศไทยในการก้าวเข้าสู่กลุ่ม AEC

บทที่ 2

ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกี่ยวกับงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมเนื้อหาของทฤษฎีและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยไว้หลายแนวคิด โดยศึกษาจากตำรา เอกสาร วารสาร รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งนี้ เพื่อให้สามารถกำหนดกรอบแนวความคิดที่จะใช้เป็นแนวในการศึกษา ได้ครอบคลุมและชัดเจนขึ้น ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญตามลำดับดังต่อไปนี้

- 2.1 ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของอาเซียน
- 2.2 ผู้ประชาคมอาเซียน ปี 2559: ก้าวเข้าสู่ความร่วมมือด้านประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- 2.3 แนวโน้มในอนาคตของอาเซียน
- 2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการนิคมอุตสาหกรรม
- 2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของอาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือ อาเซียน (Association of South East Asian Nations : ASEAN) ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) ซึ่งลงนามโดยรัฐมนตรีจาก 5 ประเทศ ได้แก่ นายอาดัม มาลิก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย คุณ อับดุล ราซัค บิน ฮุสเซน รองนายกรัฐมนตรีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ประเทศมาเลเซีย นายนาซิโซ รามอส รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ นายเอส ราชารัตนัม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ สาธารณรัฐสิงคโปร์ และพันเอก (พิเศษ) ดร. ถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ราชอาณาจักรไทย เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค ชำรงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงปลอดภัยทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคม และวัฒนธรรม การกินดีอยู่ดีบนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งจากเจตจำนงที่สอดคล้องกันนี้นำไปสู่การขยายสมาชิกภาพ โดยบรูไนดารุสซาลาม ได้เข้าเป็นสมาชิกในลำดับที่ 6 เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2527 สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 7 เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2538 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสหภาพพม่าเข้าเป็นสมาชิก พร้อมกัน เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2540 และราชอาณาจักรกัมพูชา เข้าเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมาชิก ลำดับที่ 10 เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2542 ทำให้ปัจจุบันอาเซียนมีสมาชิกรวมทั้งหมด 10 ประเทศ

ปฏิญญากรุงเทพฯ ได้ระบุวัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการ ของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

(1) ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีวิทยาศาสตร์และการบริหาร

(2) ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค

(3) เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ พัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค

(4) ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี

(5) ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัย และส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

(6) เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม

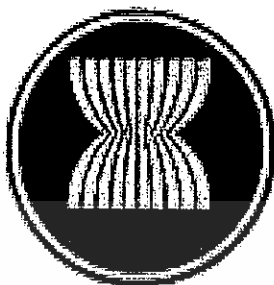
(7) เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอกองค์การความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่นๆ และองค์การระหว่างประเทศ

นโยบายการดำเนินงานของอาเซียนจะเป็นผลจากการประชุมหารือในระดับหัวหน้ารัฐบาล ระดับรัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียน ทั้งนี้การประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) หรือ การประชุมของผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นการประชุมระดับสูงสุดเพื่อกำหนด แนวนโยบายในภาพรวมและเป็นโอกาสที่ประเทศสมาชิกได้ร่วมกันประกาศเป้าหมายและแผนงานของอาเซียนในระยะยาว ซึ่งจะปรากฏเป็นเอกสารในรูปแบบต่างๆ อาทิ แผนปฏิบัติการ (Action Plan) แถลงการณ์ร่วม (Joint Declaration) ปฏิญญา (Declaration) ความตกลง (Agreement) หรือ อนุสัญญา (Convention) ส่วนการประชุมในระดับรัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่อาวุโสจะเป็นการประชุมเพื่อพิจารณาทั้งนโยบายในภาพรวมและนโยบายเฉพาะด้าน

อาเซียนได้ลงนามร่วมกันในปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2 (Declaration of ASEAN Concord II หรือ Bali Concord II) เพื่อประกาศจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ภายในปี 2563 หรือ ค.ศ. 2020 โดยสนับสนุนการรวมตัวและความร่วมมืออย่างรอบด้าน ในด้านการเมือง ให้จัดตั้ง “ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน” หรือ ASEAN Political Security Community (APSC) ด้านเศรษฐกิจให้จัดตั้ง “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” หรือ ASEAN Economic Community (AEC) และด้านสังคมและวัฒนธรรม ให้จัดตั้ง “ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน” หรือ ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC) ซึ่งต่อมาผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบให้เร่งรัดการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนให้เร็วขึ้นกว่าเดิมอีก 5 ปี คือ ภายในปี 2558 หรือ ค.ศ. 2015 โดยได้เล็งเห็นว่าสถานการณ์โลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาเซียนจำเป็นต้องปรับตัวเพื่อให้สามารถคงบทบาทนำในการดำเนินความสัมพันธ์ในภูมิภาค และตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง

ภาพที่ 2.1 สัญลักษณ์ของอาเซียน

สัญลักษณ์ของอาเซียนเป็นรวงข้าวสีเหลือง 10 มัด หมายถึง การที่ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้ง 10 ประเทศรวมกัน เพื่อมิตรภาพและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อยู่ในพื้นที่วงกลมสีแดง สีขาว และน้ำเงิน ซึ่งแสดงถึงความเป็นเอกภาพ มีตัวอักษรคำว่า “Asean” สีน้ำเงิน อยู่ใต้ภาพรวงข้าวอันแสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะทำงานร่วมกันเพื่อความมั่นคง สันติภาพ เอกภาพ และความก้าวหน้าของประเทศสมาชิกอาเซียน สีทั้งหมดที่ปรากฏในสัญลักษณ์ของอาเซียน เป็นสีสำคัญที่ปรากฏในธงชาติของแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียน สีน้ำเงิน หมายถึง สันติภาพและความมั่นคง สีแดง หมายถึง ความกล้าหาญและความก้าวหน้า สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์ และสีเหลือง หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง

2.1.1 ประเทศไทยกับอาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน ซึ่งก่อตั้งมาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2510 มีพัฒนาการมาเป็นลำดับและไทยก็มีบทบาทสำคัญในการผลักดันความร่วมมือของอาเซียนให้มีความคืบหน้ามาโดยตลอด ดร. ถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทยในขณะนั้น มีบทบาทสำคัญในการเดินทางไปเจรจาไกล่เกลี่ยความขัดแย้งระหว่างมลายาและฟิลิปปินส์ เรื่องการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือดินแดนซาบาห์และซาราวัก รวมทั้งการที่สิงคโปร์แยกตัวออกมาจากมลายา และได้เชิญรัฐมนตรีต่างประเทศของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อีก 4 ประเทศ คือ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ มารื้อร่วมกันที่แหลมแท่น จังหวัดชลบุรีอันนำมาสู่การลงนามในปฏิญญากรุงเทพ เพื่อก่อตั้งอาเซียน ที่วังสราญรมย์ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 ไทยจึงถือเป็นทั้งประเทศผู้ร่วมก่อตั้งและเป็น ‘บ้านเกิด’ ของอาเซียน ต่อมาอาเซียนได้ขยายสมาชิกภาพขึ้นมาเป็นลำดับ โดยบรูไนดารุสซาลาม เข้าเป็นสมาชิกเป็นประเทศที่ 6 ในปี 2527 และภายหลังเมื่อประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เหลืออีก 4 ประเทศ คือ เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา ททยอบเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กันเข้าเป็นสมาชิกจนครบ 10 ประเทศ เมื่อปี 2542 นับเป็นก้าวสำคัญที่ไทยได้มีบทบาทเชื่อมโยงประเทศที่ตั้งอยู่บนภาคพื้นทวีปและประเทศที่เป็นหมู่เกาะทั้งหมดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยมีประเทศไทยเป็นจุดศูนย์กลาง ถึงแม้ว่าปฏิญญากรุงเทพ จะมีได้ระบุถึงความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง โดยกล่าวถึงเพียงความร่วมมือกันด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การศึกษา การเกษตร อุตสาหกรรม การส่งเสริมสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาค แต่อาเซียน ได้มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความไว้เนื้อเชื่อใจระหว่างประเทศในภูมิภาคลดความหวาดระแวงและช่วยเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย

ต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และที่สำคัญไทยได้เป็นแกนนำร่วมกับอินโดนีเซียและประเทศสมาชิกอาเซียนดั้งเดิมในการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติน้ำท่วมรวมทั้งความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาผู้ลี้ภัยอินโดจีนจนประสบความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและช่วยเสริมสร้างสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อไทยที่เป็นประเทศด้านหน้า

นอกจากนี้ ประเทศไทย โดยท่านอดีตนายกรัฐมนตรีอานันท์ ปันยารชุน ก็มีบทบาทสำคัญในการผลักดันความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียนให้มีความคืบหน้า โดยการริเริ่มให้มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน หรือ ASEAN Free Trade Area (AFTA) ขึ้นเมื่อปี 2535 โดยอาเซียนตกลงที่จะลดภาษีศุลกากรระหว่างกันให้เหลือร้อยละ 0-5 ในเวลา 15 ปี ซึ่งต่อมาได้ลดเวลาลงเหลือ 10 ปี โดยประเทศสมาชิกเก่า 6 ประเทศ ได้ดำเนินการแล้วเสร็จในปี 2546 ในขณะที่ประเทศสมาชิกใหม่ 4 ประเทศ คือ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม ดำเนินการเสร็จสิ้นในปี 2551

ต่อมาที่ประชุมสุดยอดอาเซียนที่บาหลีเมื่อปี 2546 ได้แสดงเจตนารมณ์ร่วมกันที่จะสร้างประชาคมอาเซียน โดยมีการจัดทำแผนงานด้านต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว นำมาสู่การจัดทำ

กฎบัตรอาเซียน เพื่อวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรของอาเซียน ทำให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีกฏกติกาในการทำงานมีประสิทธิภาพ และเป็นองค์กรเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง ทั้งนี้กฎบัตรอาเซียน ได้เริ่มมีผลใช้บังคับแล้วตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2551 ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ประเทศไทยได้เข้าดำรงตำแหน่งประธานอาเซียน และที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 14 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2552 ได้รับรองปฏิญญาชะอำ-หัวหินว่าด้วยแผนงานสำหรับการจัดตั้งประชาคมอาเซียนในทั้ง 3 เสาหลัก คือ ประชาคมการเมืองและความมั่นคง ประชาคมเศรษฐกิจ และประชาคมสังคมและวัฒนธรรม เพื่อดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายของการจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี 2558

2.1.2 ประเทศไทยกับการดำรงตำแหน่งประธานอาเซียน

เมื่อเดือนกรกฎาคม 2551 ไทยเข้าดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนต่อจากสิงคโปร์ นับเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญในการสร้างประชาคมอาเซียน รวมทั้งอยู่ในช่วงเดียวกับที่คนไทยคือ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ ดำรงตำแหน่งเลขาธิการอาเซียน ไทยจึงให้ความสำคัญต่อการวางรากฐานสำหรับการสร้างประชาคมอาเซียนเพื่อให้เป็นประชาคมที่ค้ำประกันถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ โดยการเสริมสร้างประสิทธิภาพของกลไกต่างๆ ของอาเซียนให้สามารถเข้าไปร่วมแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนได้อย่างทันทั่วถึง

นอกจากนี้ไทยได้ผลักดันให้กลไกใหม่ ๆ ของอาเซียนที่กำหนดไว้ในกฎบัตรอาเซียนสามารถดำเนินงานได้อย่างครบถ้วน ทั้งการจัดตั้งคณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียนที่กรุงเทพฯ คณะมนตรีประสานงานอาเซียน และคณะมนตรีประจำประชาคมอาเซียนทั้ง 3 เสาหลัก รวมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนและภาคประชาสังคมต่าง ๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมเพื่อช่วยกันสร้างประชาคมอาเซียน ดังจะเห็น

ได้จากริเริ่มให้มีการพบปะอย่างไม่เป็นทางการระหว่างผู้นำอาเซียนกับผู้แทนสมัชชารัฐสภาอาเซียนเยาวชนอาเซียนและภาคประชาสังคมอาเซียน ในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 14 และครั้งที่

15 ที่อำเภอชะอำ-หัวหินเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของไทยในการสร้างประชาคมอาเซียนให้เป็น ‘ประชาคม เพื่อประชาชน’ ก็คือ การจัดตั้งกลไกสิทธิมนุษยชนอาเซียนเพื่อเป็นหน่วยงานหลักในการประสานความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนกับองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องและองค์กรภาคประชาสังคมต่างๆ ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของประชาชนในภูมิภาค ซึ่งเป็นที่น่ายินดีที่ เป้าหมายดังกล่าวได้บรรลุผลอย่างเป็นรูปธรรมในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 15 ที่อำเภอชะอำ-หัวหิน เมื่อเดือนตุลาคม 2552 ซึ่งมีการประกาศจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิระหว่างรัฐบาลอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขึ้นอย่างเป็นทางการ นับเป็นความสำเร็จประการหนึ่งที่ไทยในฐานะประธานอาเซียนได้มีบทบาทสำคัญในการผลักดัน

นอกจากนี้ ในการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายเรื่องการจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี 2558 อาเซียนจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับประชาชนทั้งในเรื่องการให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมและรู้สึก

เป็นเจ้าของประชาคมที่จะสร้างขึ้น ทั้งนี้ บทเรียนจากสหภาพยุโรปชี้ให้เห็นว่า ประชาคมจะไม่สามารถบรรลุผลได้หากประชาชนไม่ให้การสนับสนุน ดังนั้น ในช่วงเวลานับจากนี้จนถึงปี 2558 ประเทศไทย

ได้พยายามผลักดันให้อาเซียนเป็นประชาคมที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ (Community of Action) มีการเชื่อมโยงและติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างใกล้ชิด (Community of Connectivity) รวมทั้งเป็นประชาคมเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง (Community of People)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.3 ประโยชน์ที่ไทยได้รับ

ในภาพรวมประเทศไทยได้รับประโยชน์เป็นอย่างมากจากความร่วมมือด้านต่างๆ ของอาเซียน ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์จากการที่ภูมิภาคมีเสถียรภาพและสันติภาพอันเป็นผลจากกรอบความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงของอาเซียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักลงทุนต่างชาติเดินทางเข้ามาลงทุนและท่องเที่ยวในประเทศไทยการที่ประเทศไทยสามารถส่งออกสินค้าไปยังประเทศสมาชิกอาเซียน

ได้มากขึ้น และมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำลง รวมถึงการมีนักท่องเที่ยวจากประเทศสมาชิกอาเซียนเดินทางมายังประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นอันเป็นผลมาจากการมีกรอบความร่วมมือด้านเศรษฐกิจของอาเซียนและการที่ประเทศไทยสามารถแก้ไขปัญหามีผลกระทบต่อสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น โรคระบาด โรคเอดส์ ยาเสพติด สิ่งแวดล้อม ภัยพิบัติ และอาชญากรรมข้ามชาติ อันเป็นผลมาจากการมีความร่วมมือทางด้านสังคมและวัฒนธรรมของอาเซียน ซึ่งหากไม่มีแล้ว ก็คงเป็นการยากที่ประเทศไทยจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้โดยลำพัง

ในปัจจุบันอาเซียนเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งของไทย มีมูลค่าการค้าระหว่างกันกว่า 1.75 ล้านล้านบาทต่อปี หรือคิดเป็นร้อยละ 19.2 ของมูลค่าการค้าทั้งหมดของไทย ในจำนวนนี้เป็นการส่งออกจากไทยไปอาเซียนร้อยละ 20.7 ของมูลค่าการค้าส่งออกทั้งหมด โดยไทยเป็นฝ่ายได้ดุลมาตลอด

การรวมตัวกันอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นทางด้านเศรษฐกิจ ประกอบกับการขยายความร่วมมือเพื่อเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐาน ช่วยเพิ่มโอกาสทางการค้าและการลงทุนให้กับไทย โดยขยายตลาดให้กับสินค้าไทยจากประชาชนไทย 60 ล้านคนเป็นประชาชนอาเซียนเกือบ 600 ล้านคน ซึ่งไทยจะได้เปรียบประเทศสมาชิกอื่นเพราะมีที่ตั้งอยู่ใจกลางอาเซียน สามารถเป็นศูนย์กลางทางการคมนาคมและขนส่งในภูมิภาค

2.2 ผู้ประชาคมอาเซียน ปี 2558: ก้าวเข้าสู่ความร่วมมือด้านประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

“ประชาคมอาเซียน” เป็นเป้าหมายของการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้าน รวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ระดับโลกที่ส่งผลกระทบต่อภูมิภาค เช่น ภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย หรืออาจกล่าวได้ว่า การเป็นประชาคมอาเซียนคือการทำให้ประเทศสมาชิกรวมเป็น “ครอบครัวเดียวกัน” มีความแข็งแกร่งและมีภูมิด้านทานที่ดี สมาชิกในครอบครัวมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีปลอดภัย และสามารถทำมาค้าขายได้อย่างสะดวกยิ่งขึ้น

แรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนตกลงจัดตั้งประชาคมอาเซียนซึ่งถือเป็นการปรับปรุงและวางรากฐานของพัฒนาของอาเซียนครั้งใหญ่คือ สภาพแวดล้อมระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ทำให้อาเซียนต้องเผชิญกับความท้าทาย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทายใหม่ๆ เช่น โรคระบาด อาชญากรรมข้ามชาติภัยพิบัติทางธรรมชาติ ปัญหาล้างแควล้น ภาวะโลกร้อน และความเสี่ยงที่อาจเกิดจากการไม่สามารถแข่งขันทางเศรษฐกิจกับประเทศอื่น ๆ โดยเฉพาะสาธารณรัฐประชาชนจีนและสาธารณรัฐอินเดียได้ เพราะประเทศเหล่านี้ มีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดด

ประชาคมอาเซียนถือกำเนิดขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนตุลาคม 2546 จากการที่ผู้นำอาเซียนได้ร่วมลงนามในปฏิญญาวาด้วยความร่วมมืออาเซียน (Declaration of ASEAN Concord II หรือ Bali Concord) เห็นชอบให้จัดตั้งประชาคมอาเซียน ภายในปี 2563 ต่อมาในการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ 12 ในเดือนมกราคม 2550 ที่เซบู ประเทศฟิลิปปินส์ ผู้นำอาเซียน ได้ตกลงให้มีการจัดตั้งประชาคมอาเซียนให้แล้วเสร็จเร็วขึ้นภายในปี 2558

ประชาคมอาเซียน ประกอบด้วยความร่วมมือ 3 ด้านซึ่งเปรียบเสมือนเสาหลักสามเสาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคง (ASEAN Political - Security Community - APSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community - AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community - ASCC) เสาหลักแต่ละด้านมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political - Security Community) อาเซียนมุ่งส่งเสริมความร่วมมือในด้านการเมืองและความมั่นคง เพื่อเสริมสร้างและธำรงไว้ซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงของภูมิภาค เพื่อให้ประเทศในภูมิภาคอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และสามารถแก้ไขปัญหาและความขัดแย้งโดยสันติวิธี

เพื่อรองรับการเป็นประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียนประเทศสมาชิกได้ร่วมจัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political - Security Community Blueprint) โดยเน้น 3 ประการ คือ 1) การมีกฎเกณฑ์และค่านิยมร่วมกัน ครอบคลุมถึงกิจกรรมต่างๆ ที่จะร่วมกันทำเพื่อสร้างความเข้าใจในระบบสังคม วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันของประเทศสมาชิก ส่งเสริมพัฒนาการทางการเมืองไปในทิศทางเดียวกัน เช่น หลักการประชาธิปไตย การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม การต่อต้านทุจริต การส่งเสริมหลักนิติธรรมและธรรมาภิบาล เป็นต้น 2) ส่งเสริมความสงบสุข และรับผิดชอบร่วมกัน ในการรักษาความมั่นคงสำหรับประชาชนที่ครอบคลุมในทุกด้าน ครอบคลุมความร่วมมือเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงในรูปแบบเดิม ซึ่งหมายถึง มาตรการสร้างความไว้เนื้อเชื่อใจ และการระงับข้อพิพาทโดยสันติเพื่อป้องกันสงครามและให้ประเทศสมาชิกอาเซียนอยู่ด้วยกัน โดยสงบสุขและไม่มีความหวาดระแวง นอกจากนี้ ยังขยายความร่วมมือเพื่อต่อต้านภัยคุกคามรูปแบบใหม่ เช่น การต่อต้านการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติยาเสพติด การก้ามนุญย์ ตลอดจนการเตรียมความพร้อมเพื่อป้องกันและจัดการภัยพิบัติ และภัยธรรมชาติ และ 3) การมีพลวัตและปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอกกำหนดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างบทบาทของอาเซียนในความร่วมมือเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับญาติเห็นาไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับภูมิภาค เช่น กรอบ ASEAN+3 กับจีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี และการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก ตลอดจนความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งกับมิตรประเทศ และองค์การระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community) อาเซียนจะรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายในปี 2558 โดยมีเป้าหมายอาเซียนมีตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน และมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรีอาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Blueprint) ซึ่งเป็นแผนงานบูรณาการการดำเนินงานด้านเศรษฐกิจเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ 4 ด้าน คือ 1) การตลาดและฐานการผลิตเดียว โดยจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรี รวมทั้งการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น ตลอดจนการส่งเสริมการรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียนให้เป็นรูปธรรม โดยได้กำหนดเป้าหมายเวลาที่จะค่อย ๆ ลดหรือยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภายในสำหรับประเทศสมาชิกเก่า 6 ประเทศภายในปี 2553 เปิดตลาดภาคบริการและเปิดเสรีการลงทุนภายในปี 2558 และเปิดเสรีการลงทุนภายในปี 2553 2) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียนโดยให้ความสำคัญกับประเด็นด้านนโยบายที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ เช่น นโยบายการแข่งขัน การคุ้มครองผู้บริโภค สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ นโยบายภาษี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงิน การขนส่ง เทคโนโลยีสารสนเทศและพลังงาน) 3) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค ให้มีการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และการเสริมสร้างขีดความสามารถผ่านโครงการต่างๆ เช่น ซอร์ริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration- IAI) เป็นต้น เพื่อลดช่องว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศสมาชิก และ 4) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก เน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค เพื่อให้อาเซียนมีท่าทีร่วมกันอย่างชัดเจน เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรีของอาเซียนกับประเทศคู่เจรจาต่างๆ เป็นต้น รวมทั้งส่งเสริมการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิต/จำหน่ายภายในภูมิภาคให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community) อาเซียนมุ่งหวังประโยชน์จากการรวมตัวกันเพื่อทำให้ประชาชนมีการอยู่ดีกินดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีสิ่งแวดล้อมที่ดีและมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียว โดยมีความร่วมมือเฉพาะด้าน (functional cooperation) ภายใต้ประเด็นเชิงสังคมและวัฒนธรรมที่ครอบคลุมในหลายด้าน ได้แก่ เยาวชน การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สิทธิมนุษยชน สาธารณสุข วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม สตรี แรงงาน การจัดการความยากจน สวัสดิการสังคมและการพัฒนาวัฒนธรรมและสารสนเทศ กิจการพลเรือน การตรวจคนเข้าเมือง และกงสุล ยาเสพติด การจัดการภัยพิบัติ และสิทธิมนุษยชน โดยมีคณะทำงานอาเซียนรับผิดชอบการดำเนินความร่วมมือในแต่ละด้าน

อาเซียนได้ตั้งเป้าการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนในปี 2558 โดยมุ่งหวังในการเป็นประชาคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง มีสังคมที่เอื้ออาทร และแบ่งปันประชากรอาเซียน มีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สภาพความเป็นอยู่ที่ดี และมีการพัฒนาในทุกด้าน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมอัตลักษณ์อาเซียน (ASEAN Identity)

เพื่อรองรับการเป็นประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน อาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community Blueprint) ซึ่งประกอบด้วยความร่วมมือใน 6 ด้าน ได้แก่ 1) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Development) 2) การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม (Social Welfare and Protection) 3) สิทธิและความยุติธรรมทางสังคม (Social Justice and Rights) 4) ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Sustainability) 5) การสร้างอัตลักษณ์อาเซียน (Building an ASEAN Identity) 6) การลดช่องว่างทางการพัฒนา (Narrowing the Development Gap) โดยมีกลไกการดำเนินงาน ได้แก่ การประชุมรายสาขา (Sectoral) ระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส (Senior Officials Meeting) และระดับรัฐมนตรี (Ministerial Meeting) คณะมนตรีประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community Council) รวมทั้งการประชุมคณะกรรมการด้านสังคมและวัฒนธรรม (Senior officials Committee for ASEAN Socio-Cultural Community) (กรมประชาสัมพันธ์ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2554)

จากนั้นในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 9 ที่อินโดนีเซีย เมื่อ 7 ต.ค. 2546 ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนได้ตกลงกันที่จะจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ซึ่งประกอบด้วย 3 เสาหลัก คือ

1. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asean Economic Community:AEC)
2. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Socio-Cultural Pillar)
3. ประชาคมความมั่นคงอาเซียน (Political and Security Pillar)

คำขวัญของอาเซียน คือ “One Vision, One Identity, One Community.” หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม เดิมกำหนดเป้าหมายที่จะตั้งขึ้นในปี 2563 แต่ต่อมาได้ตกลงกันเลื่อนกำหนดให้เร็วขึ้นเป็นปี 2558 และก้าวสำคัญต่อมาคือการจัดทำปฏิญญาอาเซียน (ASEAN Charter) ซึ่งมีผลใช้บังคับแล้วตั้งแต่เดือนธันวาคม ปี 2552 นับเป็นการยกระดับความร่วมมือของอาเซียนเข้าสู่มิติใหม่ในการสร้างประชาคม โดยมีพื้นฐานที่แข็งแกร่งทางกฎหมายและมีการรองรับการดำเนินการเข้าสู่เป้าหมายดังกล่าวภายในปี 2558 ทำให้ในปัจจุบันประเทศสมาชิกอาเซียนมีจำนวนรวม 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย พม่า มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม ลาว กัมพูชา บรูไน

สำหรับเสาหลักการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC)ภายในปี 2558 เป็นไปเพื่อให้อาเซียนมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ อย่างเสรี และเงินทุนที่เสรีขึ้น ต่อมาในปี 2550 อาเซียนได้จัดทำพิมพ์เขียวเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Blueprint) เป็นแผนบูรณาการงานด้านเศรษฐกิจให้เห็นภาพรวมในการมุ่ง
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่นับผูกมัดให้เข้าเป็นประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไปสู่ AEC ซึ่งประกอบด้วยแผนงานเศรษฐกิจในด้าน ต่าง ๆ พร้อมกรอบระยะเวลาที่ชัดเจนในการดำเนินมาตรการต่างๆ จนบรรลุเป้าหมายในปี 2558 รวมทั้งการให้ความยืดหยุ่นตามที่ประเทศสมาชิกได้ตกลงกันล่วงหน้า โดยในอนาคต AEC จะเป็นอาเซียน+3 โดยจะเพิ่มประเทศ จีน เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น เข้ามาอยู่ด้วย และต่อไปก็จะมีการเจรจา อาเซียน+6 จะมีประเทศ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และ อินเดียต่อไป (องค์ความรู้ประชาคมอาเซียน, www.thai-aec.com)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จึงเป็นการจัดสร้างขึ้นเพื่อส่งเสริมให้เป็นตลาด และฐานผลิตเดียวที่มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ และการลงทุน แรงงานฝีมือ และเงินทุนอย่างเสรี ดังนั้นการรวมกลุ่มประเทศเปลี่ยนเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้เกิดผลกระทบด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านแรงงาน โดยจะมีการถ่ายเทแรงงานฝีมือเพื่อให้สามารถทำงานในประเทศสมาชิกได้ง่ายขึ้น แม้ว่าหลายคนจะยังไม่เคยทราบว่าอาชีพที่มีโอกาสเป็นที่สนใจเมื่อถึงเวลาที่จะเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคืออะไร แต่อาชีพอิสระที่ได้มาตรฐานได้รับการรับรองสามารถเคลื่อนย้ายไปทำงานในประเทศแถบอาเซียนได้ทันที ไม่มีการปิดกั้น ตามที่ได้ตกลงไว้ ก็คือ แพทย์ พยาบาล บัญชี สถาปนิก วิศวกร ช่างสำรวจ ทันตแพทย์ ซึ่งภาษาที่จำเป็นในการสื่อสารคือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษา และผู้ที่ต้องการหางานทำจำเป็นต้องตระหนักในเรื่องนี้ให้มาก เมื่อเรียนจบปริญญาตรี ต้องใช้องค์ความรู้ที่เรียนมาให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งจะต้องเรียนรู้ และมีทักษะในการใช้งานในภาษาอังกฤษ รู้ภาษาจีน รู้ประวัติศาสตร์ และรู้ในเรื่องของเทคโนโลยีด้วย นอกจากนี้ยังมีอีกหนึ่งอาชีพที่กำลังอยู่ในขั้นตอนของการเสนอข้อตกลงร่วมกัน คือ บุคลากรวิชาชีพทางการท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญที่ควรจะต้องตระหนัก และได้รับการกล่าวถึง คือ เรื่องของสมรรถนะ ความรู้ความสามารถ ในการบริการ การทำงานกับเพื่อนร่วมงานอย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถในการปรับตัว ความยืดหยุ่นในการทำงาน บุคคลมีสมรรถนะคือบุคคลที่ทำงานเร็ว เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และพัฒนาสม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นนักศึกษาและผู้ที่ต้องการหางานทำ จึงต้องพัฒนาศักยภาพของตนเองเอาไว้เมื่อเวลามาถึง เพราะหากความสามารถที่ตนเองมีเหนือกว่าคนอื่นซึ่งอยู่ในสายอาชีพเดียวกัน หนทางในการทำงานก็จะเปิดกว้างยิ่งขึ้น (อาชีพยอดฮิตในอาเซียน, เดลินิวส์ออนไลน์ 18 มกราคม 2556)

ในช่วงเวลาทั้งในปัจจุบันและจากนี้ไปประชาชนจากทุกประเทศในกลุ่ม AEC ต่างก็ได้เห็นถึงความพยายามที่จะผลักดันและสร้างสังคมไทยให้เข้มแข็งเพื่อพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่จะเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งถึงเวลาแล้วที่ทุกคนภายในประเทศควรจะต้องตระหนักถึงการเกิด AEC และเตรียมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นเพื่อเปิดรับโอกาสอย่างเต็มที่ (นักศึกษาจบใหม่กับสิ่งที่ไปใน AEC, กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ)

ความเข้าใจเจตนารมณ์ของ AEC Blueprint สำหรับการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือ โดยเสรีคือ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การค้าการลงทุนเสรี 4 ประการ ได้แก่ การค้าเสรี การบริการเสรี การเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลงทุนเสรี และการเคลื่อนย้ายเงินทุนเสรี โดยการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีจะต้องมีกฎ กติกา ที่ต้องปฏิบัติซึ่งทำให้มองไม่ชัดว่าการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือภายใต้กรอบอาเซียนมีความได้เปรียบการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศที่เป็นอยู่อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อประเทศไทยและอาเซียนมีความตกลงทางการค้ากับประเทศอื่นๆ อีกเกือบทั่วโลก

บริบทการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือเสรีในกรอบของ AEC มี 2 ประเภท 1) การค้าบริการ (กรอบความตกลงการค้าบริการอาเซียน - ASEAN Framework Agreement on Services : AFAS) รวมทั้งการเคลื่อนย้ายตามธรรมชาติของการค้า/การลงทุน และ 2) การเคลื่อนย้ายแรงงานวิชาชีพ ตามข้อตกลงยอมรับร่วมกันด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลัก (Mutual Recognition Arrangements : MRAs) ซึ่งการเคลื่อนย้ายแรงงานทั้งสองประเภทนี้มีแตกต่างกัน กล่าวคือ

การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือตามการค้าบริการหรือ AFAS คือ การลด /ยกเลิกกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการค้าบริการในอาเซียน ประกอบด้วย การค้าบริการ 4 ประเภท คือ 1) การขายบริการข้ามพรมแดน 2) บุคคลผู้ถือสัญชาติเดินทางไปให้บริการในต่างประเทศ 3) ผู้ให้บริการต่างชาติเข้ามาจัดตั้งธุรกิจให้บริการ และ 4) บุคลากรต่างชาติเดินทางไปให้บริการในต่างประเทศ ข้อจำกัดสำคัญของการค้าบริการคือ ไม่ใช่กับบุคคลต่างชาติที่เดินทางเข้ามาเพื่อหางานทำ การขอสัญชาติ ถิ่นที่อยู่ หรือการจ้างงาน ที่เป็นการถาวร ดังนั้นในส่วนนี้เมื่อเข้าสู่ AEC แล้วนักธุรกิจยังต้องปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศปลายทางทั้งกฎหมายเข้าเมืองและกฎหมายอื่นๆ และใช้ได้เฉพาะสาขาบริการเท่าที่ได้ตกลงกันเท่านั้น นอกจากนี้แท้จริงแล้ว การเคลื่อนย้ายแรงงานตาม AFAS ก็เหมือนกับความตกลงในด้านนี้ใน GATS และ WTO ที่มีสมาชิกทั่วโลกเพียงแต่ว่า AFAS มีสาขาบริการที่ทำความตกลงแล้วไม่ต่ำกว่า 65 สาขา ในขณะที่ GATS และ WTO ยังไม่มีความคืบหน้า

ส่วนกรณีของ MRAs นั้นเป็นการอำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายแรงงานวิชาชีพ โดยต้องเป็นการเคลื่อนย้ายเฉพาะแรงงานฝีมือและต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ใน MRAs ของอาเซียนซึ่งปัจจุบันประเทศสมาชิกอาเซียนได้ลงนามใน MRAs ไปแล้ว 7 วิชาชีพ คือ แพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล วิศวกร สถาปนิก นักสำรวจ และนักบัญชี และ 1 กลุ่มอาชีพคือการท่องเที่ยว แต่อุปสรรคของการเคลื่อนย้ายแรงงานกลุ่มนี้ คือ 1) ต้องขึ้นทะเบียนวิชาชีพ (รับรองคุณสมบัติวิชาชีพ อาจต้องมีการทดสอบตามมาตรฐานที่กำหนด) ในประเทศปลายทาง 2) ต้องได้รับใบอนุญาตทำงานจากประเทศที่เข้าไปทำงาน 3) ต้องปฏิบัติตามกฎ/ระเบียบของประเทศที่เข้าไปทำงาน ซึ่งในกรณีของไทยเราจะต้องมีประสบการณ์ กล่าวคือ ไม่ใช่ผู้จบการศึกษาใหม่ เช่น พยาบาลต้องมีประสบการณ์อย่างน้อย 3 ปี แพทย์ต้องมีประสบการณ์อย่างน้อย 5 ปี เป็นต้น

การแสวงหาโอกาสจากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนตามแนวทางของความต้องการแรงงานอยู่ที่ การวางแผนตลาดแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อลดความกดดันเรื่องการดำเนินงานและการว่างงานของแรงงานมีการศึกษา(แรงงานระดับสูง) สามารถทำได้ทั้ง ตามข้อตกลง ASAF และ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

MRA's โดยควรเน้นการส่งเสริมการส่งออกแรงงานระดับวิชาชีพ 8 สาขาตามเงื่อนไข MRA's ซึ่งสิ่งที่ควรเตรียมพร้อมคือ ศึกษาดลาดแรงงานวิชาชีพในประเทศปลายทางเพื่อกำหนดประเทศเป้าหมาย และเป้าหมายเชิงปริมาณ ขณะเดียวกันในเชิงคุณภาพต้องศึกษาเงื่อนไขการจ้างงานแรงงานต่างประเทศของประเทศเป้าหมาย ทั้ง MRA's และคุณภาพทางวิชาชีพที่ต้องการ และแก้ไขจุดอ่อนของแรงงานไทย โดยเฉพาะในเรื่องภาษาอังกฤษ และไอที (IT) เพิ่มจุดแข็งของคนไทยโดยการอบรมโดยตรงและโดยอ้อมให้มีคุณลักษณะ (Attributes) ต่างๆ ที่ภาคธุรกิจต้องการ เช่น มีระเบียบวินัย มีมนุษยสัมพันธ์ การทำงานเป็นทีม มีความทุ่มเทให้กับงาน เป็นต้น สำหรับการเคลื่อนย้ายแรงงานตามข้อตกลง ASAF นั้น ก็อยู่ที่ต้องการขยายการค้าการลงทุนไปในประเทศอาเซียน เพื่ออาศัย ASAF เป็นพาหนะนำแรงงานระดับสูงของไทยออกสู่ตลาดอาเซียน

ดังเป็นที่ยอมรับกันในโลกปัจจุบันซึ่งเราเรียกกันว่า โลกาภิวัตน์ ถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสังคมโลกมากมาย อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมเทคโนโลยีนั้น ภาคอุตสาหกรรมถือเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นความคิดเห็นที่ผู้ทำวิจัยจะได้รับจากงานวิจัยชิ้นนี้ย่อมเป็นการสะท้อนถึงความคิดเห็นจากนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในแวดวงของภาคธุรกิจอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องทางวิชาการควรจะได้รับทราบเพื่อปรับแนวทางให้สอดคล้องกับการศึกษาและแนวทางในการให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน เพื่อการปรับตัว และสามารถรับรู้ในข้อเท็จจริงที่กำลังจะเกิดขึ้นในลักษณะสร้างสรรค์อันเป็นผลจากการที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนก็ย่อมเป็นประโยชน์แก่ทั้งตัวนักศึกษาและผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนสังคมและประเทศชาติในที่สุดนั่นเอง ทั้งนี้ นักศึกษาในฐานะผู้ที่เป็นผลผลิตทางด้านวิชา และวิทยาการของความเจริญต่างๆ ย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องรับแรงเรียนรู้ถึงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบันและอนาคต ดังนั้นพวกเขาจึงจำเป็นต้องมีความรอบรู้ในสิ่งที่ตนเองจะต้องเผชิญ และปรับตัว เสริมสร้างจนสามารถตอบสนองกับความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์และประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับงานที่ตนเองจะต้องปฏิบัติในปัจจุบันและอนาคต

ทั้งนี้ ได้มีการเร่งรัดให้มีการรวมตัวไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC ภายในปี 2563 และให้เร่งรัดการรวมกลุ่มเพื่อเปิดเสรีสินค้าและบริการสำคัญ 11 สาขา (priority sectors) ได้แก่ การท่องเที่ยว การบิน ยานยนต์ ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งทอ อิเล็กทรอนิกส์ สินค้าเกษตร ประมง เทคโนโลยีสารสนเทศ และสุขภาพ

อาเซียนได้ตกลงที่จะเปิดเสรีด้านการค้า สินค้าและบริการให้เร็วขึ้นกว่ากำหนดการเดิม ในสาขาสินค้าและบริการสำคัญ 11 สาขา ซึ่งต่อมาได้เพิ่มสาขาที่ 12 คือ สาขาโลจิสติกส์ เพื่อเป็นการนำร่อง และส่งเสริมการผลิตสินค้า โดยใช้วัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ผลิตภายในอาเซียน ซึ่งก็เป็นไปตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แผนการที่ได้ดำเนินการเพื่อมุ่งไปสู่การเป็น AEC และได้มอบหมายให้ประเทศต่าง ๆ ทำหน้าที่รับผิดชอบเป็นผู้ประสานงานหลัก (Country Coordinators) ในแต่ละสาขา คือ

- 1) พม่า สาขาผลิตภัณฑ์เกษตร และสาขาประมง
- 2) มาเลเซีย สาขาผลิตภัณฑ์ยาง และสาขาสิ่งทอ
- 3) อินโดนีเซีย สาขายานยนต์ และสาขาผลิตภัณฑ์ไม้
- 4) ฟิลิปปินส์ สาขาอิเล็กทรอนิกส์
- 5) สิงคโปร์ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาสุขภาพ
- 6) ไทย สาขาการท่องเที่ยว และสาขาการบิน
- 7) เวียดนาม สาขาโลจิสติกส์

ดังนั้น จึงจะเห็นได้ว่า ตลาดการค้าของประเทศไทยก็จะใหญ่ขึ้น แทนที่จะเป็นตลาดของคนไทย 67 ล้านคน ก็จะกลายเป็นตลาดของคน 590 ล้านคน ซึ่งจะทำให้ไทยกลายเป็นแหล่งลงทุนที่น่าสนใจ เพราะสินค้าที่ผลิตในประเทศไทยสามารถส่งออกไปยังอีก 9 ประเทศ (ฝ่ายวิชาการ ปัญญาชน, 2555)

ขณะนี้ข้อตกลงอาเซียน ได้ขยายขอบเขตเพิ่มเติมมากขึ้น โดยมีข้อตกลงที่เรียกว่า “อาเซียน +3” (ASEAN Plus Three) ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มกันระหว่างกลุ่มประเทศอาเซียน กับ 3 ประเทศใหญ่ ๆ คือ เกาหลีใต้ จีน ญี่ปุ่น ซึ่งทั้ง 3 ประเทศนี้ถือเป็นประเทศผู้นำด้านเศรษฐกิจในทวีปเอเชีย และมีบทบาทสำคัญในระดับโลกเลยทีเดียว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมมือ และสนับสนุนกันในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการสร้างเขตความร่วมมือทางความมั่นคง เศรษฐกิจ และการเมืองที่ไม่ใช้ความรุนแรง

อีกข้อตกลงหนึ่งเรียกว่า “อาเซียน +6” (ASEAN Plus Six) เป็นการรวมกลุ่มกันระหว่างอาเซียน +3 กับอีก 3 ประเทศ คือ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอินเดีย รวมเป็น 16 ประเทศ ร่วมมือกันในด้านเศรษฐกิจ การเปิดการค้าเสรี เน้นพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในแต่ละประเทศ รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยี และสร้างความเข้มแข็งให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถของกลุ่มสมาชิกในการลงทุนและทางการค้าให้มีศักยภาพสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ได้ ซึ่งอาเซียน +6 มีประชากรรวมกันกว่า 3 พันล้านคน หรือคิดเป็น 50% ของประชากรโลกเลยทีเดียว (ไอคิวพลั้ว, 2557)

2.3 แนวโน้มในอนาคตของอาเซียน

หากเรานับย้อนหลังไปตั้งแต่การก่อตั้งอาเซียนจนถึงปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าประชาคมอาเซียนได้ประสบความสำเร็จในการบรรลุถึงเป้าหมายสำคัญ ๆ อย่างน่าพึงพอใจ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านความมั่นคง ด้านสังคม และด้านการพัฒนาความสัมพันธ์กับประเทศใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลุ่มอื่น ๆ ภายนอกอาเซียน อย่างไรก็ตามก็คืประชาคมอาเซียนในวันนี้กำลังประสบกับปัญหาใหม่ ๆ หลากหลายประการทั้งจากปัจจัยภายในและภายนอกภูมิภาค ซึ่งทำทนายกระบวนการรวมตัวและความเป็นปึกแผ่นของประเทศสมาชิกเป็นอย่างมาก ดังนั้นอาเซียนจึงได้ผลักดันการประชุมและกระบวนการร่วมมือระดับภูมิภาค และมีโอกาสได้พบปะกันมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งหวังที่จะพัฒนาภูมิภาคอาเซียนให้เจริญรุ่งเรืองไปพร้อม ๆ กัน

นับตั้งแต่การประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 4 ที่ประเทศสิงคโปร์ในปี พ.ศ. 2535 ก็ได้มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ขึ้น และนับแต่นั้นมากิจกรรมของอาเซียนได้ขยายครอบคลุมไปสู่ทุกสาขาหลักทางเศรษฐกิจ รวมทั้งในด้านการค้าสินค้าและบริการ การลงทุน มาตรฐานอุตสาหกรรมและการเกษตร พลังงาน การขนส่ง ทรัพย์สินทางปัญญา และการเงิน การคลัง เป็นต้น ส่วนความร่วมมือด้านสังคมของอาเซียนก็มีความหลากหลาย เช่น การพัฒนาสังคม วัฒนธรรม การศึกษา สาธารณสุข วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อีกทั้งยังรวมไปถึงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดอีกด้วย

สำหรับทิศทางในอนาคตของอาเซียนนั้น อาเซียนกำลังร่วมกันผลักดันความร่วมมือในสาขาต่างๆ ให้มีความก้าวหน้าขึ้น และตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

- 1) เสริมสร้างการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับกลุ่มประเทศนอกภูมิภาคเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศในเอเชียตะวันออก กลุ่มสหภาพยุโรป และกลุ่มประเทศละตินอเมริกา เป็นต้น
- 2) เสริมสร้างบทบาทของเวทีการประชุมอาเซียนในเรื่องความร่วมมือทางด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ให้เป็นจักรกลสำคัญในการป้องกันและแก้ไขความขัดแย้งในภูมิภาค
- 3) ผลักดันและส่งเสริมการรวมตัวทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อขยายการค้าภายในภูมิภาค และเพื่อเป็นการชักจูงการลงทุนจากต่างชาติด้วยการเปิดการค้าเสรีเต็มรูปแบบสำหรับสินค้าบางรายการที่อาเซียนมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงระดับโลก (ASEAN Product Community) เป็นต้น
- 4) เร่งกำหนดแผนงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในระดับภูมิภาคที่มุ่งเน้นการพัฒนาขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์ เพื่อสามารถปรับตัวเข้ากับวิทยาการสมัยใหม่ และสภาพทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อาทิเช่น การจัดทำเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน (ASEAN University Network) และการพิจารณาจัดตั้งมหาวิทยาลัย ASEAN Virtual University เพื่อส่งเสริมการรวมกลุ่มของมหาวิทยาลัย โดยใช้อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีการศึกษาทางไกลอื่น ๆ
- 5) มุ่งเน้นการจัดความยากจน การเพิ่มการจ้างงานที่มีผลผลิตที่สูงขึ้น และการคุ้มครอง

กลุ่มผู้ด้อยโอกาสในสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6) เร่งรัดความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศลุ่มน้ำโขง เพื่อเป็นการยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศสมาชิกใหม่ และสนับสนุนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของประเทศเหล่านี้ให้สอดคล้องกับตลาดของอาเซียน

โดยอนาคตของอาเซียนจะเป็นไปในทิศทางใด ไม่เพียงแต่ภาครัฐเท่านั้นที่มีส่วนสำคัญ แต่ประชาชนของประเทศในอาเซียนทุกคน รวมทั้งประชาชนไทยก็มีส่วนสำคัญที่คอยเกื้อหนุนและส่งเสริมให้ประชาคมอาเซียนได้พัฒนาก้าวหน้า และเติบโตก้าวไกลไม่แพ้ชาติใดในโลกต่อไปในอนาคต (กลุ่มวิชาการสุพรรณนิการ์, 2558)

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการนิคมอุตสาหกรรม

2.4.1 ความพร้อมของนิคมอุตสาหกรรม: ทำเลทองสำหรับการลงทุน

นิคมอุตสาหกรรมพัฒนาขึ้นในพื้นที่ซึ่งมีความสะดวกในเรื่องการเดินทางของบุคลากรที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม ตลอดจนคมนาคมขนส่งสินค้าและวัตถุดิบ โดยปกติแล้วนิคมอุตสาหกรรมจะตั้งอยู่ใกล้กับท่าเรือ สถานีรถไฟ และเส้นทางคมนาคมขนส่งอื่นๆ เพื่อความสะดวกในการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบ และการเดินทางและการพักอาศัยของบุคคลกรที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม ระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการพื้นฐาน และ After Sale Service ก่อ. จัดตั้งและบริหารนิคมอุตสาหกรรมซึ่งพัฒนาขึ้นพร้อมระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการพื้นฐานและการให้บริการ ดังนี้

- 1) การให้บริการน้ำเพื่อใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม ชีคความสามารถในการให้บริการรวม 8,000 – 50,000 คิวบิกเมตรต่อวัน
- 2) ระบบบำบัดน้ำเสีย ชีคความสามารถในการบำบัดอยู่ระหว่าง 8,000 – 40,000 คิวบิกเมตรต่อวัน
- 3) ถนน ระบบถนนในนิคมอุตสาหกรรมก่อสร้างภายใต้มาตรฐานของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยมีความกว้าง ระหว่าง 16-18 เมตร 2-4 ช่องจราจร ซึ่งความกว้างของถนนขึ้นอยู่กับขนาด พื้นที่ของนิคมอุตสาหกรรมแต่ละแห่ง
- 4) ไฟฟ้า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้บริการสถานีของไฟฟ้าแรงสูงในทุกนิคมอุตสาหกรรม ด้วยชีคความสามารถในการให้บริการไฟฟ้าขนาด 22 กิโลโวลท์ 3 สาย ต่อเข้าถึงแปลงที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมทุกแปลง
- 5) ระบบการสื่อสารโทรคมนาคมนิคมอุตสาหกรรมทุกแห่งทั่วประเทศ มีความพร้อมในการให้บริการระบบการสื่อสารด้วยระบบคู่สายโทรศัพท์และระบบโทรศัพท์เคลื่อนที่ รวมถึงการให้บริการ สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6) การให้บริการระบบท่อ มีการให้บริการขนส่งวัตถุดิบและสินค้าในนิคมอุตสาหกรรม (นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด หรือปิโตรเคมีคัลคอมเพล็กซ์)

7) การให้บริการโรงงานมาตรฐานกนอ. และนิคมอุตสาหกรรมร่วมดำเนินงานจัด โรงงานมาตรฐานให้เช่าและซื้อในนิคมอุตสาหกรรมหลายแห่ง

8) ระบบป้องกันน้ำท่วม จากเหตุการณ์มหาอุทกภัยเมื่อปี 2554 ทำให้นิคมอุตสาหกรรมสวนอุตสาหกรรม เขตประกอบการอุตสาหกรรม ในพื้นที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันความเสียหายในอนาคต และเพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ ตลอดจนประชาชนทั่วไปที่ประกอบกิจการเกี่ยวเนื่องกับ โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมและประชาชนที่ได้รับผลกระทบ

รัฐบาลจึงได้ให้ความช่วยเหลือด้านเงินทุนในการสร้างเขื่อนกั้นน้ำรอบนิคมอุตสาหกรรม 2 ใน 3 ของงบประมาณการก่อสร้างเขื่อนกั้นน้ำรอบนิคมอุตสาหกรรมทั้ง 6 แห่ง ประกอบด้วย นิคมอุตสาหกรรมบางปะอิน นิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า (ไฮเทค) นิคมอุตสาหกรรมสหรัตนนคร สวนอุตสาหกรรมบางกะดี เขตอุตสาหกรรม โรงงาน เขตอุตสาหกรรมนวนคร ในวงเงิน ประมาณ 3,000 ล้านบาท โดยมีความยาวรอบพื้นที่ทั้งสิ้นประมาณ 143 กิโลเมตร

ในปี 2556 กนอ. ได้จัดซื้ออุปกรณ์ป้องกันน้ำท่วม (Flood Protection / Flood Defense Unit) รวมความยาวประมาณ 20 กิโลเมตร อุปกรณ์ชนิดนี้จะเป็นตัวสำรองเพื่อเตรียมความพร้อมรับมือกับสถานการณ์ในพื้นที่ชั้นในของนิคมฯ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันน้ำท่วมในกรณีฉุกเฉินและความรวดเร็วในการจัดการกับปัญหามีคุณลักษณะที่สามารถติดตั้งได้รวดเร็ว โดยภายใน 1 ชั่วโมง สามารถติดตั้งได้ระยะทาง 1 กิโลเมตร และทันช่วงที่ เคลื่อนย้ายได้สะดวก สามารถถอดประกอบได้เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจสามารถรับแรงดันน้ำในระดับสูงได้ มีโครงสร้างที่มีประสิทธิภาพ แข็งแรง ทนทาน

อีกทั้งยังสามารถจัดวางในพื้นที่โค้งงอ 45-90 องศาได้อย่างต่อเนื่องและสามารถปรับเพิ่มความยาวหรือปรับให้สั้นลงได้ มีอัตราการรั่วซึมต่ำ ประหยัดแรงงานคน และกลับมาใช้ใหม่ได้ เก็บรักษาไว้ที่นิคมฯ ลาดกระบัง นิคมฯ สมุทรสาคร และ นิคมฯ บางพลี

นอกจากนี้ กนอ. มีระบบป้องกันน้ำท่วมแบบยูติลิตี้เพื่อป้องกันน้ำท่วมในนิคมอุตสาหกรรมต่างๆ อีกด้วย

1) ท่อก๊าซธรรมชาติ นิคมอุตสาหกรรมส่วนใหญ่มีท่อก๊าซของบริษัท ปตท. จำกัด(มหาชน) ให้บริการ เพื่อเป็นเชื้อเพลิงในกระบวนการผลิต

2) ความพร้อมของอุตสาหกรรมสนับสนุนและบริการที่เกี่ยวข้องอุตสาหกรรมสนับสนุนมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนชิ้นส่วน และวัสดุอุปกรณ์ในการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพสูงในราคาที่ สามารถแข่งขันได้จากประสิทธิภาพในการเชื่อมโยงการผลิต ทั้งในอุตสาหกรรมขั้นต้น ชั้นกลาง และขั้นสูง นิคมอุตสาหกรรมมีความพร้อมในเรื่องของอุตสาหกรรมสนับสนุน หรือกลุ่มเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรม (Cluster) ทำให้มีการรวมกันอยู่ในบริเวณเดียวกันของอุตสาหกรรมที่อยู่บนห่วงโซ่การผลิตเดียวกัน เช่น อุตสาหกรรมการพิมพ์และบรรจุภัณฑ์ในนิคมอุตสาหกรรมสินสาคร อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน ในนิคมอุตสาหกรรมแถบชายฝั่งตะวันออกหรืออีสเทิร์นซีบอร์ด และอุตสาหกรรมอัญมณีในนิคมอุตสาหกรรมอัญธานี เป็นต้น

ทำให้อุตสาหกรรมที่อยู่บนห่วงโซ่การผลิตเดียวกันในแต่ละนิคมอุตสาหกรรม สามารถพึ่งพากันในเรื่องการผลิต ลดค่าใช้จ่ายในเรื่องการผลิต การขนส่งและการจัดการคลังสินค้า

1) ความมั่นคงในการลงทุนนิคมอุตสาหกรรมดำเนินงานและร่วมดำเนินงาน โดย การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานภาครัฐ การตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมภายใต้การดำเนินงานของ กนอ.จึงถือว่าผู้ประกอบการมีหลักประกันที่ดี ในการกำกับดูแลโครงการนิคมอุตสาหกรรมต่างๆตลอดไป

2) ความพร้อมของศูนย์พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่ออุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมหลายแห่งมีการจัดตั้งศูนย์พัฒนาบุคลากรเพื่อการอุตสาหกรรม เพื่อตอบสนองความต้องการ ด้านทักษะและคุณภาพของแรงงานของ โรงงานที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมต่างๆ อาทิ เช่น ศูนย์ฝึกอบรมของสถาบันยานยนต์ และสถาบัน ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในนิคมอุตสาหกรรมบางปูศูนย์เทคโนโลยีไฮเทค อยูธยา ในนิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า(ไฮเทค) ศูนย์ฝึกอบรมสถาบัน ไทย-เยอรมัน ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร SWINBURNE School of Engineering ในนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง ซึ่งให้บริการหลักสูตรพิเศษสำหรับบุคลากรในนิคมอุตสาหกรรม

นอกจากนี้การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีโครงการพัฒนาบุคลากรด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคม อุตสาหกรรมต่างๆ โดยร่วมมือกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) จัดโครงการศึกษาต่อปริญญาโท ด้านการสิ่งแวดล้อม ทำให้นิคมอุตสาหกรรมต่างๆมีความพร้อมด้านทักษะแรงงาน

1) ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวก นิคมอุตสาหกรรมมีปัจจัยแวดล้อม โดยรอบที่เอื้ออำนวยความสะดวกสบาย หลายประการให้แก่นักลงทุนเช่น โรงเรียนนานาชาติ รวมถึงสถาบันการศึกษาของภาครัฐและเอกชนอื่นๆ เพื่อให้การศึกษาแก่บุตรหลานของนักลงทุนและบุคลากรที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม, สนามกีฬา, สนามกอล์ฟ โรงแรม ร้านอาหารนานาชาติ ตลอดจนแหล่งพักผ่อนหย่อนใจอื่นๆ เป็นต้น เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนที่เข้ามาลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม

2) การใส่ใจสิ่งแวดล้อม ปัญหา สิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่สำคัญของอุตสาหกรรมไทย โดยเฉพาะ โรงงานที่ตั้งอยู่โดยทั่วไปซึ่งขาดการควบคุมดูแลจาก หน่วยงานภาครัฐมักจะมีปัญหาเรื่องการจัดการขยะ น้ำเสีย และของเสียจากกระบวนการผลิตส่งผลกระทบต่อชุมชนและสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) จัดตั้งขึ้นเพื่อจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากอุตสาหกรรม โดยเฉพาะ โดยการให้สิทธิประโยชน์ส่งเสริมให้โรงงานเข้าไปอยู่ร่วมกันในนิคมอุตสาหกรรม อย่างเป็นระบบระเบียบ สะดวกต่อการ จัดระบบจัดการและควบคุมดูแลสิ่งแวดล้อม ดังนี้

1) การจัดทำรายงานผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ในการจัดตั้ง/ขยายกิจการนิคมอุตสาหกรรม ต้องจัดทำรายงานวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม EIA/IEE เสนอต่อสำนักนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ความเห็นตาม พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

2) การควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมสำนักงานนิคมอุตสาหกรรมทุกแห่ง ทำหน้าที่ในการบริหารจัดการ และติดตามตรวจสอบระบบการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามมาตรการที่กำหนดอย่างสม่ำเสมอ

3) การจัดการน้ำเสีย นิคมอุตสาหกรรมมีระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลาง ทำหน้าที่ควบคุมมลภาวะจากน้ำเสียของโรงงานก่อนปล่อยลงสู่ลำน้ำสาธารณะ ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการประหยัดค่าใช้จ่ายในการสร้างระบบบำบัดน้ำเสียได้ และช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม

4) การจัดการขยะจากอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมมีการจัดการขยะจากอุตสาหกรรมที่เป็นระบบทั้งขยะทั่วไปและขยะพิษ โดยบริษัท บริหารและพัฒนาเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จำกัด (มหาชน) (GENCO) ซึ่งเป็นบริษัทร่วมทุนระหว่างเอกชน กระทรวงอุตสาหกรรม และการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

2.4.2 สิทธิประโยชน์จาก กนอ.

เขตประกอบการเสรี : ศักยภาพและโอกาสการลงทุนที่เพิ่มขึ้นในนิคมอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ที่จัดตั้งโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2552 นับเป็นเวลากว่า 3 ทศวรรษที่ กนอ. ดำเนินบทบาทและภารกิจภายใต้กฎหมายจัดตั้งดังกล่าว เพื่อพัฒนานิคมอุตสาหกรรมในสมบูรณ์แบบ ด้วยระบบโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวก รวมทั้งระบบบริหารจัดการครบวงจรและสิทธิประโยชน์ต่างๆ เพื่อให้การนิคมอุตสาหกรรมเป็นฐานการผลิตที่ช่วยเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ

เพื่อให้กฎหมายดังกล่าวเป็นกลไกในการเพิ่มพูนศักยภาพ และสมรรถนะในการดำเนินธุรกิจของนักลงทุน และผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีว่าด้วย ความตกลงขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) จึงได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติบางประการของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กฎหมายดังกล่าวและตราเป็นพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2550 สาระสำคัญของ พ.ร.บ. กนอ. (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2550

1. จำแนกนิคมอุตสาหกรรมออกเป็น 2 เขต คือ เขตอุตสาหกรรมทั่วไป และเขตประกอบการเสรี ซึ่งกำหนดขึ้นแทนที่ เขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยไม่กำหนดเงื่อนไขการส่งออกในเขตประกอบการเสรี เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีว่าด้วย ความตกลงขององค์การการค้าโลก
2. กำหนดให้สามารถประกอบกิจการบริการในเขตอุตสาหกรรมทั่วไปและผู้ประกอบการกิจการบริการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินได้
3. ผู้ประกอบการในเขตประกอบการเสรี จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากรเพิ่มเติม
4. ปรับปรุงขั้นตอนเพื่ออำนวยความสะดวกเร็วในการประกอบการต่างๆ ในเขตประกอบการเสรี
5. ปรับปรุงขั้นตอนการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม และการจัดสรรที่ดินให้เป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น

2.4.3 ศักยภาพและโอกาสการลงทุนที่เพิ่มขึ้น

ศักยภาพ ในการประกอบกิจการของนักลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม ทั้งในเขตอุตสาหกรรมทั่วไปและเขตประกอบการเสรี จะเพิ่มพูนขึ้นด้วยสิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่เพิ่มขึ้น เพื่อให้นิคมอุตสาหกรรมเป็นยุทธฐานการผลิตและการบริการที่สมบูรณ์แบบ ที่จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมตลอดจนผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม

2.4.4 การลงทุนในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป (General Industrial Zone)

ผู้ลงทุนในเขตอุตสาหกรรมต่างๆจะได้รับ โอกาสและทางเลือกตลอดจนสิทธิประโยชน์ ดังนี้

2.4.4.1 การประกอบกิจการต่างๆ จะสามารถดำเนินการในเขตอุตสาหกรรมทั่วไปได้ กนอ. ได้อำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมทั่วไป โดยให้มีการบริการที่ครบวงจร และจำเป็นต่อการประกอบอุตสาหกรรม อาทิเช่น การบริการด้านขนส่ง คลังสินค้า ศูนย์ฝึกอบรม สถานพยาบาล ฯลฯ โดยผู้ประกอบการจะสามารถถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินในเขตอุตสาหกรรมทั่วไปได้

2.4.4.2 สิทธิประโยชน์ทั่วไป (Non Tax) สำหรับผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมต่างๆ

2.4.4.2.1 สิทธิการถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรม

2.4.4.2.2 สิทธิในการนำช่างฝีมือต่างชาติเข้ามาทำงานและนำคู่สมรสและ

บุคคลในการอุปการะเข้ามา และอยู่ในประเทศ-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.4.2.3 สิทธิในการส่งเงินตราต่างประเทศออกนอกประเทศ

2.4.5 การลงทุนในเขตประกอบการเสรี (I-EA-T Free Zone)

ภายใต้กฎหมาย กนอ. ฉบับล่าสุด นักลงทุนในเขตประกอบการเสรีจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี และการอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้น ดังนี้

2.4.5.1 สิทธิประโยชน์

2.4.5.1.1 ผู้ประกอบการในเขตประกอบการเสรี จะได้รับสิทธิประโยชน์โดยไม่กำหนดเงื่อนไขการส่งออกสินค้าออกไปนอกราชอาณาจักร และได้รับความสะดวกมากขึ้นในการนำของหรือวัตถุดิบเข้าไปในเขตประกอบการเสรี

2.4.5.1.2 ของที่นำเข้าไปในเขตประกอบการเสรี จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากรเพิ่มขึ้น

2.4.5.1.3 ลดภาระภาษี สำหรับการนำผลิตภัณฑ์ออกจากเขตประกอบการเสรี เพื่อใช้หรือจำหน่ายในประเทศ โดยที่หากวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ มีส่วนผสมหรือส่วนประกอบของวัตถุดิบที่ผลิตในประเทศ ซึ่งเดิมไม่มีสิทธิได้คืนหรือยกเว้นอากร ก็จะได้รับยกเว้นไม่ต้องนำราคาวัตถุดิบนั้นๆ มาคิดค่าภาษีอากร

2.4.5.1.4 ผู้ประกอบการในเขตประกอบการเสรี ได้รับสิทธิประโยชน์ตาม พ.ร.บ. กนอ. เช่นเดิมด้วย ดังนี้

สิทธิประโยชน์ทางภาษี อาทิ การยกเว้นภาษีนำเข้า ส่งออก ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิตสำหรับเครื่องจักร อุปกรณ์ ส่วนประกอบ วัตถุดิบ ของที่นำเข้ามาผลิต และสินค้า

สิทธิประโยชน์ทั่วไป ประกอบด้วย สิทธิในการเป็นเจ้าของที่ดิน การนำช่างเทคนิค ผู้ชำนาญการเข้ามาทำงาน การนำครอบครัวและผู้อยู่ในอุปการะเข้ามาอยู่ในประเทศ และการโอนเงินตราต่างประเทศกลับประเทศได้

2.4.5.2 ความสะดวกในการประกอบการ

2.4.5.1.1 อำนวยความสะดวกในการนำสินค้าและวัตถุดิบเข้ามาในประเทศ และเข้าไปในเขตประกอบการเสรี เพื่อผลิตสินค้าหรือเพื่อการค้าหรือบริการ โดยไม่ต้องระบุความเป็นเจ้าของ

2.4.5.1.2 อำนวยความสะดวก ในการดำเนินการส่งออกสินค้าจากเขตประกอบการเสรีไปต่างประเทศ ด้วยการกำหนดให้การนำของหรือวัตถุดิบเข้าไปในเขตประกอบการเสรี เพื่อการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใด ได้รับความสะดวกมากขึ้น โดยมีต้องขอหรือมีใบอนุญาตนำเข้าและการควบคุม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณภาพหรือมาตรฐานตามกฎหมายอื่น ตลอดจนการประทับตราหรือเครื่องหมายใดๆ ทั้งนี้ไม่รวมถึงกฎหมายศุลกากร

2.4.6 เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม

พ.ร.บ. กนอ. ฉบับล่าสุด ยังช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม ดังนี้

- 1) จัดตั้งเขตประกอบการเสรีได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยออกเป็นประกาศคณะกรรมการ กนอ. แทนการตราเป็นพระราชกฤษฎีกา
- 2) ปรับปรุงขั้นตอนการจัดสรรที่ดินให้ดำเนินการได้รวดเร็วขึ้น อนุมัติโดยผู้ว่าการ กนอ. ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ กนอ. กำหนด

2.4.7 ศักยภาพการแข่งขันของไทยในตลาดโลก

การแก้ไขกฎหมายของ กนอ. ยังส่งผลดีต่อผู้ประกอบการไทยในเวทีการค้าโลก ดังนี้

2.4.7.1 ประเทศไทยได้รับการยอมรับและความเชื่อมั่นจากประเทศสมาชิกในการปฏิบัติตาม พันธกรณีว่าด้วยความตกลง WTO ซึ่งจะส่งผลดีต่อการค้าและการลงทุน

2.4.7.2 ผู้ประกอบการจะไม่มีปัญหาการถูกตอบโต้จากการอุดหนุนเพื่อการส่งออก จากประเทศ สมาชิก WTO ที่ผู้ประกอบการส่งสินค้าไปจำหน่ายในประเทศดังกล่าว

2.4.7.3 เกิดการขยายตัวทางการค้าตามแนวทางการค้าเสรีที่ช่วยให้เศรษฐกิจไทยมีทิศทาง ที่ดีขึ้น

2.4.7.4 สร้างความมั่นใจให้กับผู้ผลิตและผู้ประกอบการมากขึ้น

2.4.7.5 ได้รับสิทธิประโยชน์จากประเทศ WTO ซึ่งมีจำนวน 150 ประเทศ เช่นสิทธิประโยชน์ด้านภาษี เป็นต้น

2.4.7.6 ผู้ประกอบการจะทำธุรกิจได้คล่องตัวมากขึ้น กล่าวคือสามารถเลือกตลาดการค้าได้ตามสภาวะการแข่งขัน โดยจะเลือกขายสินค้าภายในประเทศ หรือส่งสินค้าออกไปจำหน่ายต่างประเทศก็ได้ ซึ่งทำให้สามารถขยายตลาดการค้าไปยังตลาดโลกได้มากขึ้น

2.4.8 พื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรม

แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.4.8.1 เขตอุตสาหกรรมทั่วไป (General Industrial Zone) คือ เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม การบริการหรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือ การบริการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.8.2 เขตประกอบการเสรี (I-EA-T Free Zone) คือ เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรมพาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือพาณิชยกรรมเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การรักษาความมั่นคงของรัฐ สุวีติภาพของประชาชนการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม หรือความจำเป็นอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด โดยของที่นำเข้าไปในเขตดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรและค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นตามที่กฎหมายบัญญัติ

2.4.9 สถานภาพการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม

สถานภาพการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม ณ ไตรมาส 1/2560 (ข้อมูล ณ ธันวาคม 2559)

พื้นที่ตามผังแม่บท	140,731 ไร่
พื้นที่คงเหลือสำหรับขาย/ให้เช่า	22,574 ไร่
จำนวนผู้เช่าที่ดิน	4,072 ราย
จำนวนคนงาน	601,594 คน
เงินลงทุน	3,068,890 ล้านบาท

2.4.10 สิทธิประโยชน์การลงทุน บีโอไอ

ผู้ประกอบการที่เข้ามาลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม จะได้รับสิทธิประโยชน์จาก บีโอไอ ดังนี้

ตารางที่ 2.1 นิคมอุตสาหกรรมในประเทศไทย

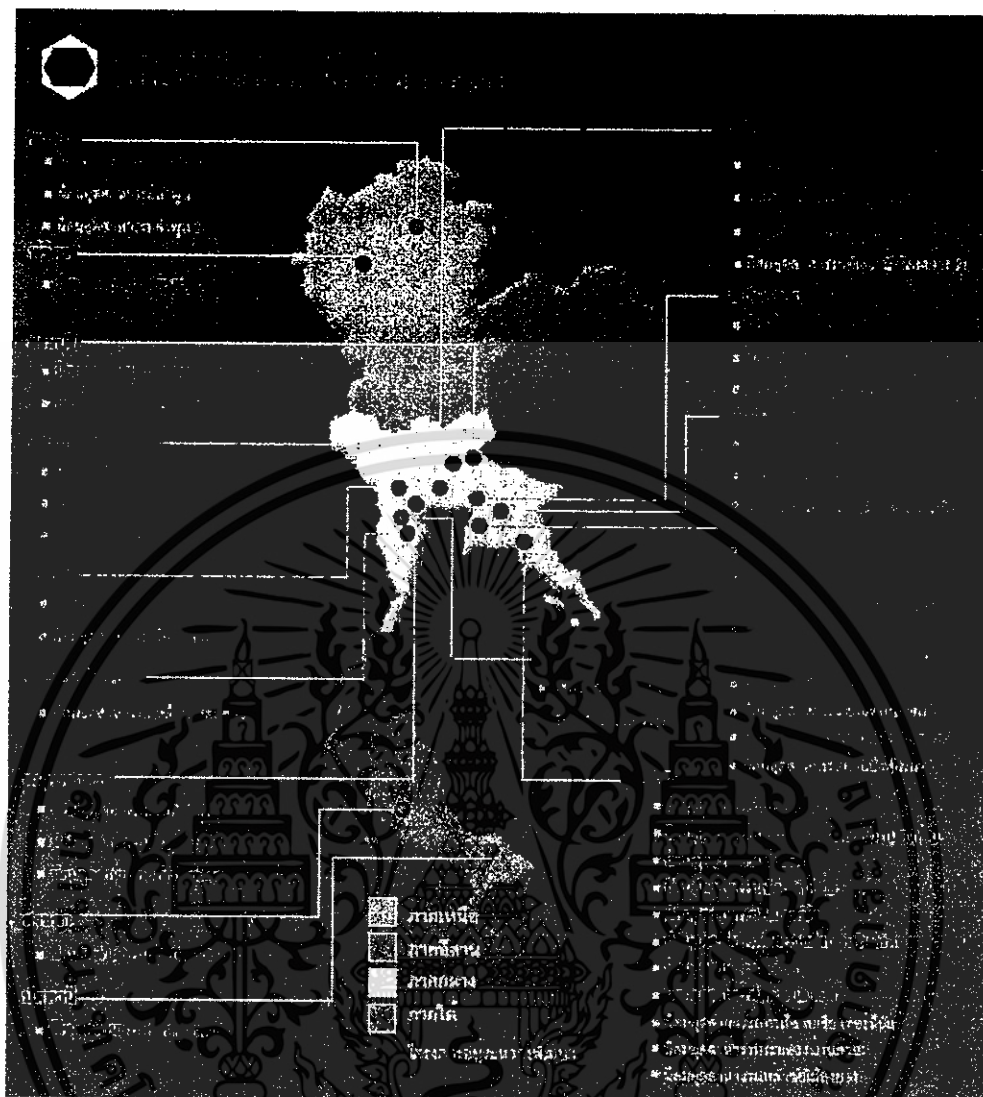
สิทธิประโยชน์	เขต 1		เขต 2		เขต 3 (36 จังหวัดและ*นิคม อุตสาหกรรมแหลมฉบัง นิคม/เขตอุตสาหกรรมใน จังหวัดระยอง)		เขต 4 (22 จังหวัด)	
	ในนิคม/ เขตอุตสาหกรรมที่ ได้รับการ ส่งเสริมการ ลงทุน	นอกนิคม/ เขตอุตสาหกรรม	ในนิคม/เขต อุตสาหกรรมที่ ได้รับการส่งเสริม การลงทุน (ไม่รวมนิคม อุตสาหกรรมแหลม ฉบังนิคมสแลงเขต อุตสาหกรรมใน จังหวัดระยอง)	นอกนิคม/ เขตอุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริมการ ลงทุน	ในนิคม/เขตอุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริมการ ลงทุน	นอก นิคม/เขต อุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริม การลงทุน	ในเขต นิคม อุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริม การลงทุน	นอกนิคม/ เขตอุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริม การลงทุน
ยกเว้น/ลดอากรขาเข้า เครื่องจักร	ลดหย่อน ร้อยละ 50	ลดหย่อน ร้อยละ 50	ยกเว้น*	ลดหย่อน ร้อยละ 50	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น
ยกเว้นภาษีเงินได้นิติ บุคคลและเงินปันผล	3 ปี	X	7 ปี*	3 ปี	8 ปี	8 ปี	8 ปี	8 ปี
ยกเว้นอากรขาเข้า วัตถุดิบและวัตถุดิบ เพื่อผลิตส่งออก	1 ปี	1 ปี	1 ปี	1 ปี	5 ปี	5 ปี	5 ปี	5 ปี
ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติ บุคคล ร้อยละ 50 เป็น เวลา 5 ปี	X	X	X	X	5 ปี	X	5 ปี	5 ปี
หักค่าขนส่ง ไฟฟ้า ประปา 2 เท่า	X	X	X	X	0	X	0	0
หักค่าติดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวก	X	X	X	X	0	0	0	0
ลดหย่อนอากรขาเข้า วัตถุดิบและวัตถุดิบ เพื่อผลิตจำหน่ายใน ประเทศ	X	X	X	X	*ลดหย่อนร้อยละ 75 เป็นเวลา ห้าปีให้คราวละ หนึ่งปี (ยกเว้น นิคม อุตสาหกรรม แหลมฉบังและ นิคมสแลงเขต อุตสาหกรรมใน จังหวัดระยอง)	X	ลดหย่อน ร้อยละ 75 เป็น เวลาห้าปี ให้คราว ละหนึ่งปี	X

หมายเหตุ : O = ได้รับสิทธิประโยชน์

X = ไม่ได้ได้รับสิทธิประโยชน์

*สำหรับค่าขอรับการส่งเสริมการลงทุน ที่ยื่นภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2557

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.2 การนิคมอุตสาหกรรมในประเทศไทย

2.4.11 การบริการเบ็ดเสร็จครบวงจร

2.4.11.1 สำนักบริการเบ็ดเสร็จครบวงจร (One Stop Service Center : OSS)

จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการแบบเบ็ดเสร็จตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการในการทำธุรกิจกับการนิคมอุตสาหกรรมฯ ตามพระราชบัญญัติข้อบังคับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย อาทิ การซื้อหรือเช่าที่ดิน การแนะนำพื้นที่ที่เหมาะสมในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม การอนุมัติคำขออนุญาต และการออกใบรับรองที่จำเป็นต่างๆ เพื่อการจัดตั้งโรงงานในทุกขั้นตอน โดยง่ายรวมทั้งการพัฒนาจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมร่วมกับการนิคมอุตสาหกรรมฯ

การให้บริการของ One Stop Service Center มีดังนี้

1. เป็นศูนย์ข้อมูลให้บริการข้อมูลพื้นฐาน และข้อมูลนิคมอุตสาหกรรมทั่วประเทศที่ถูกต้อง ทันเหตุการณ์ อาทิ สถานภาพ ที่ตั้ง จำนวนโรงงาน การดำเนินงาน โครงการต่างๆ ฯลฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เป็นศูนย์ Permit, License, Privilege สามารถอนุญาต อนุมัติ ดำเนินการต่างๆ ในนิคมอุตสาหกรรม อาทิ
  - ใช้ที่ดินและประกอบกิจการ รวมถึงการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง
  - การอนุญาตก่อสร้างอาคาร
  - การอนุญาตแจ้งเริ่มประกอบอุตสาหกรรม
  - การอนุญาตขกเว้นภาษีอากรในเขตประกอบการเสรี
  - การอนุญาตนำของเข้า-ออกจากเขตประกอบการเสรี
  - การอนุญาตถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรม
  - การขออนุญาตให้ช่างฝีมือ ผู้ชำนาญการ และครอบครัวเข้ามาอยู่และทำงานในราชอาณาจักร
3. เป็นศูนย์อนุญาตผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม อาทิ
  - การประกาศเขตนิคมอุตสาหกรรม
  - การอนุญาตผังแม่บท
  - การอนุญาตแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค
  - การจัดสรรที่ดิน
4. เป็นศูนย์ Linkage หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รับปรึกษาการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมตลอดจนประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น บี โอ ไอ, กรมศุลกากร, สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง, กระทรวงพาณิชย์, ธนาคาร, กรมโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อลดขั้นตอนและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการ
5. ให้บริการ E-Service, ปรึกษาประสานงาน
  - ใช้ที่ดินและประกอบกิจการ
  - การอนุญาตขกเว้นภาษีอากรในเขตประกอบการเสรี
  - รับปรึกษาการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม

2.4.12 ข้อได้เปรียบของการลงทุนในประเทศไทย

2.4.12.1 ที่ตั้งยุทธศาสตร์

ประเทศไทยมีแหล่งที่ตั้งยุทธศาสตร์ในใจกลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นประตูสู่อินโดจีน และสองประเทศที่มีประชากรหนาแน่นมากที่สุดในโลก คือ จีน และ อินเดีย ไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของ อาเซียน (ASEAN) มีพรมแดนติดกับ 4 ประเทศของ 10 ประเทศสมาชิก และยังได้รับสิทธิประโยชน์จาก AFTA(ASEAN Free Trade Agreement) ซึ่งมีประชากรรวมกันมากกว่า 500 ล้านคน

2.4.12.2 ความมั่นคงทางการเมืองและสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเทศไทยมีระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข มีรัฐบาลจากการเลือกตั้งโดยเสียงส่วนใหญ่ของประชาชน และสามารถตรวจสอบได้ใน ส่วนของการลงทุนจากภาคเอกชนรัฐบาลไทยให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากเล็งเห็นว่า ภาคเอกชนเป็นกลไกสำคัญในการนำความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมาสู่ประเทศ จึงให้การ สนับสนุนและอำนวยความสะดวกกับนักลงทุนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ เป็นอย่างดี

2.4.12.3 ระบบโครงสร้างพื้นฐาน

ระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภคประเทศไทยมีระบบสาธารณูปโภค พื้นฐานที่ดีสำหรับนักลงทุนต่าง ชาติ เพื่อรองรับการเจริญเติบโตของประเทศ สะดวก รวดเร็วด้วยเส้นทางคมนาคมขนส่งทางบก ที่เชื่อมต่อกับระบบคมนาคมขนส่งทางอากาศ และทางน้ำ

1) ระบบขนส่งและคมนาคมเชื่อมต่อภาคเหนือจรดภาคใต้ ภาคตะวันออกถึง ภาคตะวันตกและเชื่อมต่อ ไปยังประเทศเพื่อนบ้าน โดยถนนหลักมีความยาวเกือบ 4,000 กิโลเมตร

2) ทางอากาศ ทำอากาศยาน 38 แห่ง ทำอากาศยานสุวรรณภูมิ 45 ล้านคน/ปี ทำ อากาศยานดอนเมือง 18.5 ล้านคน/ปี ด้วยโครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้ช่วยเสริมสร้าง ศักยภาพด้านโลจิสติกส์และการกระจายสินค้าให้สามารถเป็นไปได้อย่างมี ประสิทธิภาพ นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีโครงข่ายระบบคมนาคมขนส่งที่ เชื่อมโยงทั่วประเทศทั้ง รถไฟ รถไฟฟ้า และรถไฟใต้ดิน รวมถึงเทคโนโลยีและ สารสนเทศที่ทันสมัย เอื้ออำนวยต่อการลงทุนทางธุรกิจ

3) ทางน้ำ ทำเรือระหว่างประเทศ 6 ท่า ทำเรือแหลมฉบัง 7.7 ล้านเที่ยว/ปี

4) ทางรถไฟ ทางเดี่ยว 3,763 กิโลเมตร ทางคู่และทางสาม 280 กิโลเมตร

2.4.12.4 แรงงาน

ประเทศไทยมีแรงงานกลุ่มใหญ่ที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล มีความ โดดเด่นทางด้านแรงงานที่สามารถนำมาฝึกอบรมได้ ปรับตัวได้ดี และสามารถปฏิบัติงานที่ ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี ด้วยการให้บริการด้วยรอยยิ้ม และไมตรีจิตซึ่ง เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของคนไทยส่วนใหญ่ ปัจจุบันประเทศไทยมีแรงงาน จำนวนประมาณ 39 ล้านคน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2556)

อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ตารางแสดงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำใหม่ ซึ่งได้ประกาศให้มีผลใช้ บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2556 ค่าจ้างขั้นต่ำ : 300 บาท

พื้นที่ : กรุงเทพมหานคร กระบี่ กาญจนบุรี กากสินธุ์ กำแพงเพชร ขอนแก่น จันทบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ชัยนาท ชัยภูมิ ชุมพร เชียงราย เชียงใหม่ ตรัง ตราด ตาก นครนายก นครปฐม นครพนม นครราชสีมา นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ นนทบุรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นราธิวาส น่าน บึงกาฬ บุรีรัมย์ ปทุมธานี ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี ปัตตานี
 พระนครศรีอยุธยา พังงา พัทลุง พิจิตร พิษณุโลก เพชรบุรี เพชรบูรณ์ แพร่ พะเยา
 ภูเก็ต มหาสารคาม มุกดาหาร แม่ฮ่องสอน ยะลา ยโสธร ร้อยเอ็ด ระนอง ระวัง
 ราชบุรี ลพบุรี ลำปาง ลำพูน เลย ศรีสะเกษ สกลนคร สงขลา สตูล สมุทรปราการ
 สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สระแก้ว สระบุรี สิงห์บุรี สุโขทัย สุพรรณบุรี สุราษฎร์ธานี
 สุรินทร์ หนองคาย หนองบัวลำภู อ่างทอง อุตรดิตถ์ อุทัยธานี อุตรดิตถ์ อุบลราชธานี
 และอำนาจเจริญ

2.4.12.5 การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก

การบริหารและสิ่งอำนวยความสะดวกท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุดพร้อมไปด้วย
 อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อช่วยในการบังคับเรือสินค้าเข้าเทียบท่า การขนถ่ายสินค้าขึ้นหรือลงเรือ
 รวมถึงกิจกรรมการขนส่งต่อเนื่องอื่นๆ อีกด้วย

1. ท่าจอดเรือสินค้า

ท่าเทียบเรือเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการ โดยมีร่องน้ำกว้างขวาง
 พร้อมพื้นที่สำหรับกลับเรืออย่างปลอดภัย อุปกรณ์สำหรับขนถ่ายสินค้า อุปกรณ์สำหรับขน
 ถ่ายสินค้า

Gantry Crane	2 Units	(40 Tons Capacity Each)
Mobile Crane	1 Unit	(90 Tons Capacity)
Forklift	4 Units	(2:10 - Tons, 2:5 - Tons)
Prime Mover & Chassis	3 Units	(30 Tons)
Trucks	6 Units	(5 - 7 Tons)

2. สำนักงานของหน่วยงานราชการ

ท่าเรืออุตสาหกรรม มาบตาพุดยังมีสำนักงานที่ทำการของหน่วยงานราชการเพื่อ
 ความสะดวกในการติดต่อด้านเอกสาร ต่างๆ หน่วยงานราชการที่มีบมฝั่งประกอบด้วย
 สำนักงานการศุลกากร สำนักงานกองตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานเก็บกักสินค้า และอื่นๆ

สำนักงานศุลกากร ศุลกากรมีหน้าที่จัดเก็บภาษี ตรวจสอบตรา เรือและสินค้าทั้งขาออก
 และขา

สำนักงานกองตรวจคนเข้าเมือง ชาวต่างประเทศที่ต้องการเข้าประเทศไทยจะต้อง
 รับการสัมภาษณ์โดยเจ้าหน้าที่ กองตรวจคนเข้า เมือง ณ ที่ทำการที่ทำเรือที่เรือจอดเทียบอยู่

สำนักงานด่านกักกันโรค หน้าที่หลักของสถานีตรวจกักรวมไปถึงการตรวจเรือ
 สินค้า ตรวจหาโรคติดต่อ ฉีดวัคซีนให้ลูกเรือ และคนบนเรือ ตรวจสอบแลความสะอาดของท่า
 เทียบ ป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ ตรวจกักอาหารนำเข้าพืช และ อื่น ๆ

นอกจากการบริการ ต่างๆ ที่จำเป็นเช่นเส้นทางคมนาคม การติดต่อสื่อสาร น้ำ
บริโภค ไฟฟ้า ทางรถไฟแล้ว ทางท่าเรืออุตสาหกรรมยังให้บริการระบบช่วยเหลือในการ
นำร่องสำหรับเรือสินค้าชนิดต่างๆ ด้วย นอกจากนี้ยังมีบริการขนสินค้าเพื่อสนอง
ความต้องการของนักลงทุนนอกจากนี้ ท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุดยัง ได้จัด เตรียม
อุปกรณ์และการบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการให้บริการเรือสินค้าเพื่อความปลอดภัย
สูงสุด ซึ่งประกอบไปด้วย :

- เรือลากจูง
- เรือนำร่อง
- เรือรับเชือก
- เรือตรวจการณ์
- ทูนเครื่องหมายการเดินเรือ
- ไฟนำร่อง
- ไฟส่องทำเทียบเรือ

2.4.12.6 บริการขนถ่ายสินค้า เรามีท่าเทียบเรือสำหรับเรือสินค้าเพื่อการส่งออก
หรือนำเข้าที่มีปริมาณมาก รวมถึงการขนส่งผลิตภัณฑ์น้ำมันดิบซึ่งเป็นสินค้าเหลวด้วย
ท่าเรือ มาบตาพุด ออกแบบมา เพื่อเป็นท่าเทียบเรือที่ได้มาตรฐานสากล โดยมีการบริการนำ
ร่องตลอด 24 ชั่วโมงสำหรับ เรือสินค้าเข้าและขาออก มีที่พักรถสำหรับรถเรือขนาด 12ม. x
30ม. และมีอาคารเก็บสินค้า 4,000ตารางเมตร และพื้นที่ กองเก็บสินค้าพักกลางแจ้ง
ประมาณ 75,000 ตารางเมตร

2.4.12.7 ศูนย์บริการ Total Solution Center(TSC)

ในปี 2551 ก.นอ. ได้มีการพัฒนานวัตกรรมบริการ ให้บริการ โดยยกระดับศูนย์ OSS
เดิมไปสู่การเป็นศูนย์ Total Solution Center (TSC) ที่ครอบคลุมการให้บริการทั้ง “ก่อน” “
ระหว่าง” และ”หลัง” การลงทุนด้วยการปรับปรุงคุณภาพและขยายขอบเขตการให้บริการที่
มีอยู่เดิมพร้อมทั้งนำเสนอบริการรูปแบบใหม่ บนฐานของความรวดเร็ว ถูกต้อง โปร่งใส ได้
มาตรฐานสากล ซึ่งเอื้อให้สามารถตอบโจทย์ความต้องการในทุกขั้นตอนการลงทุนได้อย่าง
สมบูรณ์ แบบและกระตุ้นให้เกิดการลงทุนที่มีคุณภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องตามแนวทาง
ให้บริการที่เน้นจุดยืน “ลูกค้าเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง” ศูนย์ Total Solution Center (TSC)
ครอบคลุมการให้บริการที่หลากหลายดังนี้

- 1) Focal Point Service ให้บริการคำปรึกษาแก่นักลงทุนในการจัดตั้งและดำเนิน
ธุรกิจบริการห้องประชุมหรือสำนักงานชั่วคราว รวมทั้งจัดหา Liaison ฐานข้อมูล
บริการ รวมถึงการปรับปรุง และพัฒนาฐานข้อมูลผลิตภัณฑ์ของโรงงานในนิคม
อุตสาหกรรมผ่าน ทางเว็บไซต์ www.ieatsolution.net

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2) Training Services บริการจัดอบรมในหลักสูตรที่ออกแบบตามความต้องการของนักลงทุน
- 3) Value Added Services การให้บริการต่อเนื่องกับหน่วยงานภายนอกหลังจากได้รับอนุมัติการประกอบ กิจการในนิคมอุตสาหกรรมแล้ว โดยนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการให้บริการ ได้แก่ระบบอนุมัติ-อนุญาตทางอิเล็กทรอนิกส์หรือ e-Permission & Privilege (e-PP) ระบบพิธีการศุลกากรไร้เอกสารหรือ e-Paperless
- 4) One Stop Services การบริการอนุมัติอนุญาตแก่ผู้ประกอบการ อาทิ การขออนุญาตใช้ที่ดิน การก่อสร้าง การขอรับสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร การถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน การขอนำคนต่างด้าวเข้ามาอยู่และทำงานในราชอาณาจักร นอกจากนี้ยังมีการจัดหน่วยบริการเคลื่อนที่ (Mobile Service) ไปยังสำนักงานนิคมอุตสาหกรรมต่างๆเพื่อต่ออายุใบอนุญาตทำงาน(Work Permit) และวีซ่า (Visa) ให้แก่ช่างเทคนิคและผู้ชำนาญการต่างด้าว
- 5) One Stop Services for Developers หรือ ศูนย์บริการเบ็ดเสร็จครบวงจรของผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรมร่วมดำเนินงาน ครอบคลุมการให้บริการหลากหลายแก่ผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรมร่วมดำเนินงาน อาทิเช่น การยื่นขอประกาศเขตนิคมอุตสาหกรรม การขออนุญาตผังแม่บท การขออนุมัติแบบก่อสร้าง สาธารณูปโภคและการจัดสรรที่ดิน การรายงานความก้าวหน้าการก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคฯ และการยื่นขออนุญาตทำการจัดสรรที่ดิน เป็นต้น

2.4.13 หน่วยงานที่รับผิดชอบในการให้อินุญาต

กองบริการธุรกิจอนุญาตผู้ประกอบการ และสำนักงานนิคมอุตสาหกรรมที่โรงงานตั้งอยู่ ตัวอย่างศูนย์ธุรกิจอุตสาหกรรม:ศูนย์ธุรกิจนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง (Lat Krabang Business Center)

จากการดำเนินการพัฒนาท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ให้เป็นท่าอากาศยานนานาชาติ ซึ่งได้เปิดให้บริการเชิงพาณิชย์แล้วเมื่อเดือน กันยายน 2549 เพื่อรองรับ การขยายตัวจากโครงการพัฒนาพื้นที่และเมืองศูนย์กลางการบิน รัฐบาลได้กำหนดผังเมืองโดยรอบพื้นที่สนามบินสุวรรณภูมิ ซึ่งครอบคลุมเขตลาดกระบังตะวันตก และตะวันออกที่อยู่ใกล้เคียงกับนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง เป็นศูนย์กลางธุรกิจนานาชาติ ศูนย์กลางขนส่ง และ โลจิสติกส์ของเอเชีย

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) จึงได้จัดตั้งศูนย์ธุรกิจนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง เพื่อเป็นการขยายพื้นที่รองรับการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จครบวงจรและให้ความสะดวกรวดเร็วแก่ผู้ประกอบการและธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.14 พื้นที่โครงการ

ประกอบด้วยศูนย์ธุรกิจ (Business Center) พร้อมสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และสิ่งอำนวยความสะดวกครบวงจร

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธิดารัตน์ โชคสุชาติ (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน: ความสำคัญและการเตรียมความพร้อมของไทย ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็น 1 ใน 3 เสาหลักของประชาคมอาเซียน และมีเป้าหมาย คือ 1) ตลาดและฐานการผลิตร่วม 2) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน 3) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค 4) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอาจส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งจะได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความพร้อมอย่างดีของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการในภาคเอกชนที่คงต้องเร่งปรับตัวเพื่อสร้างขีดความสามารถ เช่น การเร่งพัฒนาตราสินค้า การใช้เทคโนโลยีใหม่ในการผลิต และการพัฒนาในด้านนวัตกรรมใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยสร้างจุดเด่นให้กับผลิตภัณฑ์ของไทย ส่วนภาครัฐก็ควรทำความเข้าใจและประชาสัมพันธ์ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเตรียมมาตรการป้องกันเพื่อลดผลกระทบที่จะเกิดขึ้นได้ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

อรวรรณ สิวานิช (2554: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความพร้อมของนักศึกษาณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์กับการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินระดับความรู้ของนักศึกษาของคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของอาเซียน และการเตรียมความพร้อมต่อการเข้าสู่ตลาดแรงงานของประชาคมอาเซียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 และ 3 ที่เรียนที่รังสิต จำนวน 63 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุโดยเฉลี่ย 20 ปี และมีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลทั่วไปที่สื่อได้นำเสนอต่อสาธารณะอยู่อย่างสม่ำเสมอ ในทางกลับกันกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับรายละเอียดเชิงลึกของการเคลื่อนย้ายแรงงาน และข้อตกลงที่อาเซียนได้จัดทำขึ้นเพื่อเตรียมสำหรับการเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างเสรีในปี พ.ศ. 2558 ได้ถูกต้องนัก ค่าเฉลี่ยรวมของทักษะเกี่ยวกับการปรับตัวและการเตรียมความพร้อมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมากเกือบทุกด้าน คือ ด้านความเปลี่ยนแปลงของระบบงาน ด้านเวลาทำงาน ด้านรายได้ และด้านความหลากหลายของแรงงานที่จะอพยพเข้าประเทศ ทักษะที่มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ผ่านการคัดค้าน
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง คือ ด้านการเตรียมความพร้อมของนักศึกษาในการปรับตัวให้เข้ากับ ความเปลี่ยนแปลงในอนาคต ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมในระดับอาเซียน ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงเพื่อเตรียมตัวนักศึกษาอย่างชัดเจนและจริงจัง เพื่อนักศึกษาที่จะก้าวมาเป็นผู้นำของสังคมในอนาคตจะได้มีความพร้อมรับเป็นผลดีและเป็นผลเสียที่จะเกิดขึ้น ได้อย่างเหมาะสม

นางพรนารี โสภานุตร (2555: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิชาชีพวิศวกรรม สาขาอุตสาหกรรม ระดับภาคีวิศวกร เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาสมรรถนะในปัจจุบันของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม สาขาอุตสาหกรรม ระดับภาคีวิศวกร 2) ศึกษาสมรรถนะที่ต้องการเมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 3) นำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ให้พร้อมรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการทดสอบสอบถาม ผู้ประกอบวิชาชีพ และผู้บริหารองค์กร จำนวน 530 ชุด อัตราการตอบกลับคิดเป็นร้อยละ 46.79 2) สทนากลุ่มผู้ประกอบวิชาชีพ จำนวน 3 ท่าน 3) สัมภาษณ์คณาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิทางวิศวกรรมอุตสาหกรรม จำนวน 4 ท่าน

ผลการศึกษาประกอบด้วย 1) สมรรถนะในปัจจุบันอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านค่านิยม ด้านความรู้ และด้านทักษะ 2) ความต้องการสมรรถนะเมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีความต้องการสมรรถนะในระดับสูงทุกด้าน เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านค่านิยม และด้านทักษะ ทั้งนี้ ช่องว่างสมรรถนะสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ทักษะภาษาต่างประเทศ หลักการตลาด การพาณิชย์ อิเล็กทรอนิกส์ การบูรณาการวิธีการทางวิศวกรรมอุตสาหกรรม เศรษฐศาสตร์และการเงิน และการจัดการความเสี่ยง 3) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามองค์ประกอบของกระบวนการการเรียนรู้ในผู้ใหญ่ ได้แก่ การเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาสมรรถนะควรเริ่มต้นที่การอบรมให้ความรู้ในแนวทางปฏิบัติงานทั้งเชิงเทคนิค และเชิงการบริหาร เพื่อให้บุคลากรเข้าใจตนเองและพัฒนาตนเองตามความต้องการ สิ่งที่เป็นแรงจูงใจให้เกิดความพร้อมจะเกิดจากแรงจูงใจทั้ง ที่เป็นตัวเงินและความพอใจในงาน บรรยากาศควรเป็นบรรยากาศการทำงานจริง การวางแผน ควรเน้นการแลกเปลี่ยนกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง การวินิจฉัย ควรเน้นเปิดโอกาสให้ได้มีส่วนร่วมในการวินิจฉัย การกำหนดวัตถุประสงค์ควรให้สอดคล้องกันระหว่างเป้าหมายส่วนบุคคลและเป้าหมายองค์กร การออกแบบแผนการเรียนรู้ ควรเน้นให้เกิดการมีส่วนร่วมในการออกแบบ กิจกรรมการพัฒนาใช้ทั้งการฝึกอบรมในงาน การมอบหมายงานจริงให้ปฏิบัติ การประเมินผลควรประเมินทั้งผลลัพธ์เปรียบเทียบกับเป้าหมาย และประเมินพฤติกรรมระหว่างการพัฒนา

ข้อเสนอแนะ มีดังนี้ 1) ข้อเสนอแนะต่อองค์กร ได้แก่ องค์กรควรให้ข้อมูลว่าการพัฒนาสมรรถนะมีความจำเป็นต่อองค์กร และต่อความก้าวหน้าของพนักงานอย่างไร โดยคำนึงถึงแรงจูงใจ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปเผยแพร่ขึ้นต้นการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่เหมาะสมเป็นรายบุคคล และเน้นการมีส่วนร่วมในการวางแผนการพัฒนา 2) ข้อเสนอแนะต่อนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ได้แก่ กระบวนการพัฒนาสมรรถนะควรมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา และเน้นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ทำงาน ทั้งนี้เพื่อลดแรงต่อต้าน นักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ควรดำเนินกระบวนการการพัฒนาสมรรถนะ โดยให้ผสมกลมกลืนไปกับกระบวนการทำงาน 3) ข้อเสนอแนะต่อผู้ประกอบการวิชาชีพวิศวกรรม สาขาอุตสาหกรรม ได้แก่ การเร่งรัดความรู้เฉพาะทางที่ตนเองมีความถนัด ความสามารถทาง ภาษาอังกฤษประกอบการสร้างความสมดุลระหว่างความรู้เชิงเทคนิค ทักษะการบริหารงาน – การสื่อสารและทัศนคติให้สอดคล้องกับความต้องการในงาน และสภาพแวดล้อมขององค์กรที่อาจมีความหลากหลายของกำลังคนเพิ่มขึ้นจากการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 4) ข้อเสนอแนะต่อสถาบันการศึกษา สภาวิศวกร และหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ สถาบันการศึกษาควรมุ่งเน้นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งก่อให้เกิดค่านิยม ทัศนคติที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรม และตอบสนองพลวัตทางสังคมของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยสภาวิศวกรควรส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่าง ผู้ประกอบวิชาชีพรุ่นใหม่ กับผู้ประกอบวิชาชีพที่ประสบความสำเร็จให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงประสบการณ์ แนวคิด และทัศนคติ ทั้ง ในประเทศและระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน นอกจากนี้หน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงแรงงาน หรือกระทรวงอุตสาหกรรม ควรยกระดับการพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบวิชาชีพให้ชัดเจน เช่น การจัดทำข้อตกลงระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบวิชาชีพร่วมกัน 5) ข้อเสนอแนะต่อการศึกษาคั้งต่อไป ได้แก่ การศึกษาคั้งต่อไปควรเน้นเฉพาะกลุ่มอุตสาหกรรม โดยคำนึงถึงสถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ระบุระดับความจำเป็นเร่งด่วนได้ รวมทั้งการนำผลการศึกษาไปใช้ศึกษาเปรียบเทียบผลการนำไปใช้ระหว่างกลุ่มผู้ประกอบวิชาชีพคนไทย และผู้ประกอบวิชาชีพต่างชาติในประเทศไทยต่อไป

วรณารถ แสงมณี (2557: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 2) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2556 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า

1. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยรวมการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.31)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในทักษะแต่ละด้านดังนี้คือ ทักษะด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพ = 3.57 ทักษะด้านวิชาชีพและศักยภาพในการปฏิบัติงาน = 3.33 ทักษะด้านวัฒนธรรม = 3.20 และทักษะด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสาร = 3.15

3. นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียน ความสามารถทางภาษาอังกฤษ การเตรียมตัวเพื่อสร้างความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน AEC และทัศนคติที่มีต่อการเปิด AEC แตกต่างกันมีการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. นักศึกษาที่มีความรู้ด้าน AEC ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

5. นักศึกษาที่มีเพศ ภูมิลำเนาปัจจุบัน เป้าหมายหลังเรียนจบปริญญาตรี เป้าหมายด้านสถานที่ในการประกอบอาชีพ การเคยไปในประเทศกลุ่มอาเซียนแตกต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

6. เมื่อพิจารณารายด้านของทักษะ พบว่า นักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกัน มีทักษะด้านวิชาชีพและศักยภาพในการปฏิบัติงาน ด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสาร และด้านวัฒนธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

7. เมื่อพิจารณารายด้านของทักษะ พบว่า นักศึกษาที่เคยไปในประเทศกลุ่มอาเซียนต่างกัน มีทักษะด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ขณะที่นักศึกษามีระดับความรู้ด้าน AEC แตกต่างกัน มีทักษะด้านวิชาชีพและศักยภาพในการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วรรณรต แสงมณี (2557: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจอุตสาหกรรม จำนวน 167 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคาดหวัง ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูป (SPSS for Windows) สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อโดยวิธีการทดสอบ t – test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความคิดเห็นในการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.52) โดยมีการจัดลำดับด้านต่าง ๆ ตามคะแนนที่มากที่สุด

ดังต่อไปนี้ (1) ด้านการยอมรับและการปรับตัวของภาคธุรกิจเอกชน ($\bar{X} = 3.76$) (2) ด้านการศึกษา ($\bar{X} = 3.58$) (3) ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมส่วนบุคคล ($\bar{X} = 3.52$) และ (4) ด้านนโยบายและมาตรการของภาครัฐ ($\bar{X} = 3.11$)

2. นักศึกษาที่มีการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงาน AEC ต่างกัน มีความคิดเห็นในการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นด้านนโยบายและมาตรการของภาครัฐแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีความคิดเห็นด้านภาคการศึกษา และด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. นักศึกษาที่มีเพศ อายุ สาขาวิชาที่เรียนจบหรือกำลังศึกษาอยู่ สถานภาพในการประกอบอาชีพ โปรแกรมที่กำลังเรียน ภูมิลำเนาปัจจุบัน รายได้ต่อเดือน รายได้ต่อเดือน อนาคตเกี่ยวกับงานอาชีพหลัก การเคยไปในประเทศกลุ่มอาเซียน และระดับความรู้ด้าน AEC ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน อย่งไรก็ตามนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน มีความคิดเห็นด้านภาคการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

วรรณธ แสงมณี (2557: บทคัดย่อ) 1) ทศนคติที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 2) การเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน 3) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ 4) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน การศึกษาครั้งนี้พบว่า

1. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยรวมทัศนคติที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.329)

2. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยรวมการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.341)

3. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยทัศนคติในแต่ละด้านดังนี้ คือ ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมส่วนบุคคล = 3.481 ด้านการยอมรับและการปรับตัวของภาคธุรกิจเอกชน = 3.451 ด้านภาคการศึกษา = 3.311 และด้านนโยบายและมาตรการของภาครัฐ = 3.073

4. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในทุกๆด้านดังนี้คือ ทักษะด้านเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูเท่านั้น เมื่อนักศึกษาเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพ = 3.589 ทักษะด้านวิชาชีพและศักยภาพในการปฏิบัติงาน = 3.365
 ทักษะด้านวัฒนธรรม = 3.256 และทักษะด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสาร = 3.155

5. นักศึกษาที่มีการเตรียมตัวเพื่อสร้างความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน AEC และระดับ
 ความเห็นด้วยต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าว
 เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

6. นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ การเตรียมตัวเพื่อสร้างความพร้อมเข้าสู่
 ตลาดแรงงาน AEC และทัศนคติที่มีต่อการเปิด AEC แตกต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนา
 ศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

7. นักศึกษาที่มีการเคยไปในประเทศกลุ่มอาเซียนแตกต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมเพื่อ
 พัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

8. นักศึกษาที่มีเพศ ภูมิลำเนาเดิม เป้าหมายหลังเรียนจบปริญญาตรี เป้าหมายด้านสถานที่
 ในการประกอบอาชีพ การเคยไปในกลุ่มอาเซียน และความรู้ด้าน AEC แตกต่างกัน มีทัศนคติที่มีต่อ
 การที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

9. นักศึกษาที่มีเพศ ภูมิลำเนาเดิม เป้าหมายหลังเรียนจบปริญญาตรี เป้าหมายด้านสถานที่
 ในการประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่
 ตลาดแรงงาน ไม่แตกต่างกัน

10. เมื่อพิจารณารายด้านของทัศนคติ พบว่า นักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกัน มีทัศนคติด้านการ
 ยอมรับและการปรับตัวของภาคธุรกิจเอกชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

11. เมื่อพิจารณารายด้านของทัศนคติ พบว่า นักศึกษามีความสามารถทางภาษาอังกฤษ
 ต่างกัน มีทัศนคติด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ 0.01

12. เมื่อพิจารณารายด้านของการเตรียมความพร้อม พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน
 มีทัศนคติด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

13. เมื่อพิจารณารายด้านของการเตรียมความพร้อม พบว่า นักศึกษาที่มีระดับความเห็นด้วย
 ต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC ต่างกัน มีทัศนคติด้านวิชาชีพและศักยภาพในการปฏิบัติงาน
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสาร และด้าน
 ความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

14. เมื่อพิจารณารายด้านของการเตรียมความพร้อม พบว่า นักศึกษาที่มีความรู้ด้าน AEC
 ต่างกัน มีทัศนคติด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วรรณารถ แสงมณี (2558 : บทคัดย่อ)1) ทัศนคติที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคม
 เศรษฐกิจอาเซียน 2) การเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน 3)
 เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ 4) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน การศึกษาครั้งนี้พบว่า

1. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยรวมทัศนคติที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.329)
2. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยรวมการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.341)
3. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยทัศนคติในแต่ละด้านดังนี้ คือ ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมส่วนบุคคล = 3.481 ด้านการยอมรับและการปรับตัวของภาคธุรกิจเอกชน = 3.451 ด้านภาคการศึกษา = 3.311 และด้านนโยบายและมาตรการของภาครัฐ = 3.073
4. นักศึกษามีระดับค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในทักษะแต่ละด้านดังนี้คือ ทักษะด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพ = 3.589 ทักษะด้านวิชาชีพและศักยภาพในการปฏิบัติงาน = 3.365 ทักษะด้านวัฒนธรรม = 3.256 และทักษะด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสาร = 3.155
5. นักศึกษาที่มีการเตรียมตัวเพื่อสร้างความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน AEC และระดับความเห็นด้วยต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
6. นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ การเตรียมตัวเพื่อสร้างความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน AEC และทัศนคติที่มีต่อการเปิด AEC แตกต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
7. นักศึกษาที่มีการเคยไปในประเทศกลุ่มอาเซียนแตกต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05
8. นักศึกษาที่มีเพศ ภูมิลำเนาเดิม เป้าหมายหลังเรียนจบปริญญาตรี เป้าหมายด้านสถานที่ในการประกอบอาชีพ การเคยไปในกลุ่มอาเซียน และความรู้ด้าน AEC แตกต่างกัน มีทัศนคติที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน
9. นักศึกษาที่มีเพศ ภูมิลำเนาเดิม เป้าหมายหลังเรียนจบปริญญาตรี เป้าหมายด้านสถานที่ในการประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน ไม่แตกต่างกัน
10. เมื่อพิจารณารายด้านของทัศนคติ พบว่า นักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกัน มีทัศนคติด้านการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำออกเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยอมรับและการปรับตัวของภาคธุรกิจเอกชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

11. เมื่อพิจารณารายด้านของทัศนคติ พบว่า นักศึกษามีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน มีทัศนคติด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

12. เมื่อพิจารณารายด้านของการเตรียมความพร้อม พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีทัศนคติด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

13. เมื่อพิจารณารายด้านของการเตรียมความพร้อม พบว่า นักศึกษาที่มีระดับความเห็นด้วยต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC ต่างกัน มีทัศนคติด้านวิชาชีพและศักยภาพในการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสาร และด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

14. เมื่อพิจารณารายด้านของการเตรียมความพร้อม พบว่า นักศึกษาที่มีความรู้ด้าน AEC ต่างกัน มีทัศนคติด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อรับทราบถึงทัศนคติของผู้บริหาร
องค์การ ที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การกำหนดค่าตัวแปร
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริหารองค์การในเขตนิคมอุตสาหกรรม จำนวน 6 แห่ง
ประกอบไปด้วย

1. นิคมปิ่นทอง(ชลบุรี) 50 บริษัท
2. นิคมบางชัน(กทม.) 67 บริษัท
3. นิคมบางปู (สมุทรปราการ) 335 บริษัท
4. นิคมบางพลี (สมุทรปราการ) 139 บริษัท
5. นิคมอัญธานี (กทม.) 62 บริษัท
6. นิคมลาดกระบัง (กทม.) 211 บริษัท

จำนวนรวมทั้งสิ้น 864 บริษัท อย่างไรก็ตามได้มีการส่งกลับจากการที่กิจการปิดการ
ดำเนินการไปบ้างจำนวน 129 ฉบับ ทำให้เหลือจำนวนจริงที่ได้รับจดหมายจากผู้วิจัยเพียง 735 ฉบับ
และได้มีการส่งแบบสอบถามตอบกลับมาเพียง 72 ราย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมา 72 ราย คิด
เป็นร้อยละ 9.80 ของจำนวนประชากรทั้งหมด

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการรวบรวม
ข้อมูลเพื่อทำการวิจัยในครั้งนี้ โดยแบบสอบถามได้ถูกแจกให้ผู้ประกอบการในเขตนิคม
อุตสาหกรรมต่างๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเหตุผลบางประการ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรม ดังข้อ 3.1 คำถามที่ใช้ในแบบสอบถามเป็นคำถามแบบปิด ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบ เลือกตอบ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ข้อความทางวิชาการ ตำราวิชาการ วารสาร สื่อ สิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตและแนวทางในการจัดทำแบบสอบถามให้ สอดคล้องกับประเด็นปัญหาและวัตถุประสงค์

2. จากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้านำมาสร้างแบบสอบถาม โดยแบบสอบถาม ดังกล่าวมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ประเภทของกิจการในนิคม อุตสาหกรรม ขนาดเงินทุน จำนวนพนักงาน รายได้/ยอดจำหน่าย ผลการดำเนินงาน/กำไร รูปแบบ ธุรกิจ ระยะเวลาการดำเนินงาน สัดส่วนโครงสร้างการลงทุน กลุ่มประเทศที่ส่งออก ประเภท กิจการผลิต ช่องทางการจัดจำหน่ายทางการตลาด ระดับความพร้อมของประเทศไทยในกลุ่ม AEC

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อการที่ประเทศไทย ก้าวเข้าสู่ AEC โดยเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธี ของริน ลิเคิร์ต (Rinses Likert) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2543:107-108) โดยกำหนดคะแนนไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น

เห็นด้วยมากที่สุด

เห็นด้วยมาก

เห็นด้วยปานกลาง

เห็นด้วยน้อย

เห็นด้วยน้อยที่สุด

ค่านำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อการที่ประเทศไทย ก้าวเข้าสู่ AEC โดยเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธี ของริน ลิเคิร์ต (Rinses Likert) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2543:107-108) โดยกำหนดคะแนนไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น

เห็นด้วยมากที่สุด

เห็นด้วยมาก

เห็นด้วยปานกลาง

เห็นด้วยน้อย

เห็นด้วยน้อยที่สุด

ค่านำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมากำหนดการทดสอบกับกลุ่มที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จำนวน 30 คน ทำการทดสอบความเชื่อมั่น โดยวิธีการใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ในโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งสามารถวิเคราะห์ค่าความเชื่อถือของแบบสอบถามเท่ากับ 0.96 ได้ผลสรุปว่าแบบสอบถามเชื่อถือได้ (มากกว่า 0.80)

ตารางที่ 3.1 รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านแบบสอบถาม

รศ.ดร.วินัย พุทธิกุล	คณะเศรษฐศาสตร์ ม.เกษตรศาสตร์
ดร. ปรีชาวี ผลเอนก	ม.บูรพา วิทยาเขตสระแก้ว
ผศ.ดร.สรรพสิทธิ์ ลิ้มบรรณิน	คณะวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม สจล.
ผศ.ดร. มนัส ไพฑูรย์เจริญลาภ	ข้าราชการเกษียณ ภาควิชาสถิติประยุกต์ สจล.
ดร. พยัค ภูมิมรงค์	นักวิชาการอิสระ

การศึกษาถึงแนวทางในการปรับตัวขององค์การธุรกิจ เป็นสิ่งที่จำเป็น โดยเฉพาะในสภาวะที่สถานการณ์ธุรกิจของโลก ยุคปัจจุบันและอนาคตมีความเปลี่ยนแปลงในหลายรูปแบบอย่างไม่หยุดนิ่ง องค์การต่างๆที่กำลังดำเนินธุรกิจในหลากหลายประเภทอุตสาหกรรมที่มีสถานที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมต่างต้องปรับตัวรับมือกับการเปลี่ยนแปลงให้ทันท่วงที่อยู่ตลอดเวลาผู้บริหารองค์การมีหน้าที่ต้องพิจารณาและวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆที่องค์กรกำลังเผชิญ ว่าจะมีผลกระทบต่อการตัดสินใจและกิจกรรมต่างๆ ขององค์การธุรกิจอย่างไร เพื่อหาแนวทางการปรับตัวและวางแผนได้ถูกต้อง ซึ่งการปรับตัวในการดำเนินธุรกิจ ขององค์การด้วยรูปแบบกิจกรรมต่างๆนั้น จะต้องมี ความมุ่งหวังที่จะให้เกิด ประสิทธิภาพสูงสุด ในขณะที่เดียวกัน กิจกรรมธุรกิจก็ต้องเสริมสร้างขีด สมรรถนะของตนเองให้เข้มแข็งมีพลังที่จะทำให้งานสามารถขับเคลื่อนมุ่งไปสู่เป้าหมายได้อย่าง มีศักยภาพ เพื่อความเจริญเติบโตก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะค้นหาข้อมูลโดยจะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 แบบคือ

3.3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามไปยังประชากรที่ทำการวิจัย คือผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรมดังข้อ 3.1

3.3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้จากการ ค้นคว้า รวบรวม จากงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสาร การสัมมนา สถิติในรายงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหาและนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การกำหนดค่าของตัวแปร

ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดค่าของตัวแปรมาตรวัดของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยแบ่งระดับเจตคติเป็น 5 ระดับ ตามคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543:107-108)

4.500 - 5.000	หมายถึง	ระดับทัศนคติ เห็นด้วยมากที่สุด
3.500 - 4.499	หมายถึง	ระดับทัศนคติ เห็นด้วยมาก
2.500 - 3.499	หมายถึง	ระดับทัศนคติ เห็นด้วยปานกลาง
1.500 - 2.499	หมายถึง	ระดับทัศนคติ เห็นด้วยน้อย
1.000 - 1.499	หมายถึง	ระดับทัศนคติ เห็นด้วยน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจะใช้เกณฑ์ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์ 2541: 74)

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 0.000 – 0.999 หมายถึง ระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC ไม่แตกต่างกันมาก

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 1.000 ขึ้นไป หมายถึง ระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC แตกต่างกันมาก

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ตอบกลับคืนมาได้แล้วนำมาตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ จากนั้นนำมาตรวจการให้คะแนนและนำผลคะแนนมาทำการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อศึกษาว่า ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรที่มีต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC ขึ้นอยู่กับตัวแปรใดเป็นสำคัญ โดยมีวิธีการดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนและจำนวนของแบบสอบถามที่ได้กลับมา
2. นำแบบสอบถามที่มีความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์และแปลผลโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t-test และ One-way ANOVA โดย

แบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นคำถามข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม ที่ประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ขนาดเงินทุน จำนวนพนักงาน รายได้/ยอดจำหน่าย ผลการดำเนินงาน/กำไร รูปแบบธุรกิจ ระยะเวลาการดำเนินงาน สัดส่วนโครงสร้างการลงทุน กลุ่มประเทศที่ส่งออก ประเภทกิจการผลิต ช่องทางการจัดจำหน่ายทางการตลาด ระดับความพร้อมของประเทศไทยในกลุ่ม AEC ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC โดยนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าร้อยละ (Percentage) ของตัวแปร

แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยการนำมาเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ การทดสอบค่า One-way ANOVA

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

3.6.1 สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เกิดขึ้นมาจากกลุ่มประชากรที่นำมาศึกษา ได้แก่

3.6.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามตอนที่ 1 ในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{ค่าจำนวนที่คำนวณ}}{\text{ค่าจำนวนทั้งหมด}} \times 100 \quad (3.2)$$

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนี่ 2 ที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 137-142)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3.3)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อ	$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ในการวิเคราะห์และแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ ร่วมกับค่าเฉลี่ยในแบบสอบถามตอนที่ 2 เพื่อแสดงถึงลักษณะการกระจายของคะแนน โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543: 143)

$$S.D = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}} \quad (3.4)$$

เมื่อ	S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	X	หมายถึง	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2 สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่ใช้สรุปถึงลักษณะของนักศึกษา ซึ่งได้แก่ ประเภทของกิจการ ในนิคมอุตสาหกรรม ขนาดเงินทุน จำนวนพนักงาน รายได้/ยอดจำหน่าย ผลการดำเนินงาน/กำไร รูปแบบธุรกิจ ระยะเวลาการดำเนินงาน สัดส่วนโครงสร้างการลงทุน กลุ่มประเทศที่ส่งออก ประเภทกิจการผลิต ช่องทางการจัดจำหน่ายทางการตลาด ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

3.6.2.1 การวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA (Analysis of variance) ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Independent Sample) คือประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ขนาดเงินทุน จำนวนพนักงาน รายได้/ยอดจำหน่าย ผลการดำเนินงาน/กำไร รูปแบบธุรกิจ ระยะเวลาการดำเนินงาน สัดส่วนโครงสร้างการลงทุน กลุ่มประเทศที่ส่งออก ประเภทกิจการผลิต ช่องทางการจัดจำหน่ายทางการตลาด ระดับความพร้อมของประเทศไทยในกลุ่ม AEC ระดับประสิทธิภาพและขีดสมรรถนะในการดำเนินการปรับตัวธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรม เมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC แล้วทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้สูตร One-way ANOVA ขั้นตอนการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA มีดังต่อไปนี้

1. เปลี่ยนสมมติฐานวิจัยเป็นสมมติฐานสถิติ
2. สมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบโดยวิธี One-way ANOVA คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ว่า: H_0 : ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกันนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

H_1 : ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกัน

หรือ

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \dots = \mu_k$$

$$H_1 : \mu_i \neq \mu_j, \text{ เมื่อ } i \neq j$$

$$; i, j = 1, 2, \dots, k$$

3. สถิติที่ใช้ทดสอบ (บุญชม ศรีสะอาด 2535: 116)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w} \quad (3.12)$$

สูตรสำหรับการวิเคราะห์ค่าต่าง ๆ แสดงในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA

Source of Variation	Degree of freedom	Sum Square	Mean Square	F
Between Groups	$k - 1$	$SS_b = \sum_{j=1}^k \frac{T_j^2}{n_j} - \frac{T^2}{n}$	$MS_b = \frac{SS_b}{k - 1}$	$F = \frac{MS_b}{MS_w}$
Within Group	$n - k$	$SS_w = SS_T - SS_b$	$MS_w = \frac{SS_w}{n - k}$	
Total	$n - 1$	$SS_T = \sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 - \frac{T^2}{n}$		

เมื่อ k คือ จำนวนกลุ่ม

n คือ ขนาดตัวอย่างทั้งหมด

n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ j

T_j คือ ผลรวมของคะแนนทุกตัวในกลุ่มตัวอย่างที่ j

T คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

x_{ij} คือ คะแนนแต่ละตัว

4. การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ 3.1 $df = (k - 1), (n - k)$ หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า p-value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า F มากกว่าค่า F ที่คำนวณได้ ถ้าค่า p-value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่า ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ 3.1 $df = (k - 1), (n - k)$ หรือ ถ้ามีค่า p-value มากกว่าหรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่า ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกันสำหรับการใช้สถิติทดสอบสมมติฐานสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 3.3 คือ

ตารางที่ 3.3 แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 1 ประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2 ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3 จำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 4 รายได้หรือยอดขายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 5 ผลการดำเนินงานในรูปแบบกำไรแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 6 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 8 สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติของผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 9 ประเภทการผลิตแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 10 ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 11 กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 12 ความพร้อมของไทยในการเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กร มีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	One-way ANOVA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยได้รับแบบสอบถามกลับมาจำนวน 72 ชุด ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรม ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของลักษณะกิจการ

N = 72		
ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ประเภทกิจการ		
อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า	8	11.1
อุตสาหกรรมทั่วไป	17	23.6
อุตสาหกรรมเคมี	6	8.3
อุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า	26	36.1
อุตสาหกรรมอาหาร	3	4.2
อื่นๆ	12	16.7
รวม	72	100.0

2. ขนาดเงินทุนของกิจการ

น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท 20 27.8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของลักษณะกิจการ

N = 72

ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มากกว่า 50 - 200 ล้านบาท	21	29.8
มากกว่า 200 - 500 ล้านบาท	10	13.9
มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท	6	8.3
มากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท	4	5.6
มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท	5	6.9
มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป	6	8.3
รวม	72	100.0
3. จำนวนพนักงาน		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน	4	5.6
มากกว่า 50 - 100 คน	11	15.3
มากกว่า 100 - 300 คน	24	33.3
มากกว่า 300 - 500 คน	7	9.7
มากกว่า 500 - 1,000 คน	14	19.4
มากกว่า 1,000 คนขึ้นไป	12	16.7
รวม	72	100.0
4. รายได้/ยอดจำหน่ายต่อปี (ล้านบาท)		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท	10	14.1
มากกว่า 100 - 500 ล้านบาท	18	25.3
มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท	22	30.9
มากกว่า 1,000 - 5,000 ล้านบาท	18	25.3
มากกว่า 5,000 ล้านบาทขึ้นไป	3	4.3
รวม	72	100.0
5. ผลการดำเนินงาน		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท	27	37.5
มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท	21	29.2
มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท	8	11.1
มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท	8	11.1
มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไป	5	6.9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใด
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของลักษณะกิจการ

N = 72		
ขาดทุน	3	4.2
กำไรสุทธิคิดเป็นร้อยละของรายได้		
2	2	2.8
3	1	1.4
3.5	1	1.4
5	3	4.2
5.7	1	1.4
5.8	1	1.4
6	1	1.4
6.7	1	1.4
9	1	1.4
9.66	1	1.4
10	2	2.8
10.3	1	1.4
10.5	1	1.4
11	1	1.4
12	2	2.8
15	2	2.8
16	1	1.4
20	2	2.8
ไม่ระบุ	47	65.3
รวม	72	100.0
6. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ		
เจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วน	6	5.6
บริษัท เอกชน จำกัด	65	90.3
บริษัท มหาชน จำกัด	3	4.2
รวม	72	100.0
7. ระยะเวลาการดำเนินงานของกิจการ		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของลักษณะกิจการ

N = 72		
มากกว่า 5-15 ปี	8	11.1
มากกว่า 15-20 ปี	7	9.7
มากกว่า 20-25 ปี	17	23.6
มากกว่า 25-30 ปี	30	41.7
มากกว่า 30 ปีขึ้นไป	10	13.9
รวม	72	100.0
8. สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ		
เจ้าของเป็นคนไทย 100%	19	26.4
การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ	26	36.1
เจ้าของเป็นชาวต่างชาติ	27	37.5
รวม	72	100.0
9. ประเภทการผลิตของกิจการ		
รับจ้างผลิต	34	47.2
รับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราหือ ของตน	19	26.4
ผลิตและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราหือของตนเองเท่านั้น	19	26.4
รวม	72	100.0
10. ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด		
ภายในประเทศเท่านั้น	8	11.1
ส่งออกต่างประเทศ	20	27.8
ทั้งภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ	44	61.1
รวม	72	100.0
11. กลุ่มประเทศที่ส่งออก		
เพื่อนบ้าน/อาเซียน	17	23.6
จีน	5	6.9
ญี่ปุ่น	17	23.6
อเมริกา	13	18.1
ยุโรป	17	23.6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของลักษณะกิจการ

N = 72		
แอฟริกา	3	4.2
รวม	72	100.0
12. ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อการค้า ธุรกิจ		
เศรษฐกิจภายในประเทศ	10	12.3
กระแสอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	0	0
เศรษฐกิจภายนอกประเทศ	23	32.8
สังคมวัฒนธรรม รสนิยมของลูกค้า	2	2.7
เทคโนโลยี	8	10.9
สถานการณ์การเมือง	6	8.2
คู่แข่ง	23	32.8
รวม	72	100.0
13. ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่ม อาเซียน กลุ่มประเทศที่ส่งออก		
ไม่พร้อม	14	19.5
ค่อนข้างพร้อม/ปานกลาง	49	68.1
พร้อมมาก	9	12.5
รวม	72	100.0

จากตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการของผู้บริหารองค์การ
ในนิคมอุตสาหกรรม ได้ผลดังนี้

ประเภทกิจการ พบว่า ประเภทอุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า มีจำนวน 26
คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 รองลงมาคืออุตสาหกรรมทั่วไปจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 อื่นๆ
จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อย
ละ 11.1 อุตสาหกรรมเคมี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 และ อุตสาหกรรมอาหาร จำนวน 3
คน คิดเป็นร้อยละ 4.2

ขนาดเงินทุนของกิจการ พบว่า กิจการที่มีขนาดเงินทุนมากกว่า 50 – 200 ล้านบาท จำนวน
21 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 มากที่สุด รองลงมาคือ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท จำนวน 20 คน
คิดเป็นร้อยละ 27.8 ขนาดเงินมากกว่า 200 – 500 ล้านบาท จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามลำดับ ส่วนขนาดเงินทุนมากกว่า 500 – 1,000 ล้านบาทและมากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป มีจำนวน 6 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 8.3

จำนวนพนักงาน พบว่า จำนวนพนักงานมากกว่า 100 - 300 คน มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาคือพนักงานมากกว่า 500 - 1,000 คน มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 มากกว่า 1,000 คน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และมากกว่า 50 - 100 คน จำนวน 11 คน มากกว่า 300 - 500 คน มีจำนวน 7 คน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3 9.7 และ 5.6 ตามลำดับ

รายได้/ยอดจำหน่ายต่อปี (ล้านบาท) พบว่า รายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปีมากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มีจำนวนมากที่สุดคือ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 30.9 รองลงมาคือ 100 - 500 ล้านบาท และ 1,000 - 5,000 ล้านบาท มีจำนวน 18 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ส่วนรายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปีที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท จำนวน 10 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 14.1

ผลการดำเนินงาน พบว่า ผลการดำเนินงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ถัดมาคือผลการดำเนินงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 -300 ล้านบาท จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 ส่วนขาดทุนมีจำนวนน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 โดยกำไรสุทธิคิดเป็นร้อยละ 5 ของรายได้ มีจำนวน 3 คนหรือร้อยละ 4.2 ส่วนกำไรสุทธิคิดเป็นร้อยละ 2, 10, 12, 15 และ 20 ของรายได้ มีจำนวน 2 คนเท่ากัน หรือร้อยละ 2.8

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ พบว่า เป็นบริษัท เอกชน จำกัด 65 คน คิดเป็นร้อยละ 90.3 เจ้าของคนเดียวรวมถึงห้างหุ้นส่วน มีจำนวน 4 คน และบริษัท มหาชน จำกัด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 และ 4.2 ตามลำดับ

ระยะเวลาการดำเนินงานของกิจการ พบว่า ระยะเวลาการดำเนินงานของกิจการมากกว่า 25-30 ปี มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 ถัดมาคือมากกว่า 20-25 ปี จำนวน 17 คน มากกว่า 30 ปีขึ้นไป จำนวน 10 คน มากกว่า 5-15 ปี จำนวน 8 คนและมากกว่า 15-20 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 13.9 11.1 และ 9.7 ตามลำดับ

สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ พบว่า เจ้าของเป็นชาวต่างชาติมีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาคือการลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 ลำดับสุดท้ายคือเจ้าของเป็นคนไทย 100% จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4

ประเภทการผลิตของกิจการ พบว่า รับจ้างผลิต จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาคือการผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราหือของตน ซึ่งมีจำนวนเท่ากันกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราหือของตนเองเท่านั้น มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด พบว่า มีช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดทั้งภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ มากถึง 44 คน คิดเป็นร้อยละ 61.1 รองลงมาคือส่งออกไปต่างประเทศ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 และ ภายในประเทศเท่านั้นจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1

กลุ่มประเทศที่ส่งออก พบว่า ประเทศเพื่อนบ้าน/อาเซียน ญี่ปุ่นและ ยุโรป มีจำนวน 17 คน เท่ากันทั้ง 3 ประเทศ คิดเป็นร้อยละ 23.6 ถัดมาคือประเทศสหรัฐอเมริกา 13 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 สาธารณรัฐประชาชนจีน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 และแอฟริกา 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2

ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อการค้าด้านธุรกิจ พบว่า เศรษฐกิจภายนอกประเทศ และคู่แข่ง มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 เท่ากัน ถัดมาคือเศรษฐกิจภายในประเทศ มีจำนวน 10 คน เทคโนโลยี จำนวน 8 คน สถานการณ์การเมือง จำนวน 6 คน และสังคมวัฒนธรรม รสนิยมของลูกค้า มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 10.9 8.2 และ 2.7 ตามลำดับ

ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มอาเซียนกลุ่มประเทศที่ส่งออก พบว่า ประเทศไทยมีความพร้อมปานกลางหรือค่อนข้างพร้อมในการเป็นสมาชิกกลุ่มอาเซียนกลุ่มประเทศที่ส่งออก จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 68.1 รองลงมาคือ ไม่มีมีความพร้อม จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 และ มีความพร้อมมาก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

4.2.1 ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

จากการวิเคราะห์ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านภาครัฐ ด้านภาคการศึกษา ด้านภาคเอกชนและด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม ซึ่งใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการ
 ดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่
 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

N = 72

ทัศนคติต่อการใช้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ด้านภาครัฐ	3.16	0.957	ปานกลาง	3
ด้านภาคการศึกษา	3.03	0.960	ปานกลาง	4
ด้านภาคเอกชน	3.31	0.836	ปานกลาง	2
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.61	0.881	มาก	1
โดยรวม	3.28	0.909	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.28 และแต่ละด้านมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.909 และเมื่อพิจารณาระดับทัศนคติในแต่ละด้าน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้

ลำดับที่ 1 ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่าทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรม อยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.61 แต่มีทัศนคติผู้บริหารองค์กรที่ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.881

ลำดับที่ 2 ด้านภาคเอกชน พบว่าทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรม อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.31 แต่มีทัศนคติผู้บริหารองค์กรที่ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.836

ลำดับที่ 3 ด้านภาครัฐ พบว่าทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรม อยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.16 แต่มีทัศนคติผู้บริหารองค์กรที่ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.957

ลำดับที่ 4 ด้านภาคการศึกษา พบว่าทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรม อยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.03 แต่มีทัศนคติผู้บริหารองค์กรที่ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.960

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ในเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเหตุที่เปลี่ยนแปลงได้ และยังคงสงวนลิขสิทธิ์ของเอกสารนี้ไว้

ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เมื่อนำข้อมูลมาจัดกลุ่มระดับทัศนคติ ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 จำนวน ร้อยละ ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.ด้านภาครัฐ		
น้อย	17	23.6
ปานกลาง	29	40.8
มาก	26	35.6
รวม	72	100.0
2.ด้านภาคการศึกษา		
น้อย	19	26.9
ปานกลาง	32	43.5
มาก	21	29.6
รวม	72	100.0
3.ด้านภาคเอกชน		
น้อย	9	12.3
ปานกลาง	35	48.6
มาก	28	39.1
รวม	72	100.0
4.ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม		
น้อย	5	7.4
ปานกลาง	28	38.9
มาก	39	53.7
รวม	72	100.0
5.โดยรวม		
น้อย	13	18.1
ปานกลาง	28	43.1
มาก	31	38.8
รวม	72	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหาร
องค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้ผลดังนี้

ด้านภาครัฐ พบว่า ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมอยู่
ในระดับปานกลาง มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 รองลงมาคือระดับมาก มีจำนวน 26 คน คิด
เป็นร้อยละ 35.6 และระดับน้อย 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6

ด้านภาคการศึกษา พบว่า ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคม
อุตสาหกรรมอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 รองลงมาคือระดับมาก มี
จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 29.6 และระดับน้อย 19 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9

ด้านภาคเอกชน พบว่า ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคม
อุตสาหกรรมอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 รองลงมาคือระดับมาก มี
จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 39.1 และระดับน้อย 9 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3

ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่าทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหาร
องค์การในนิคมอุตสาหกรรมอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 53.7 รองลงมาคือ
ระดับปานกลาง มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 38.9 และระดับน้อย 5 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4

โดยรวม พบว่า ระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่อยู่ใน
ระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 43.1 รองลงมาคือ ระดับมาก ซึ่งมีจำนวน 28 คน
คิดเป็นร้อยละ 38.8 และสุดท้ายระดับน้อยมีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1

4.2.1.1 ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศ ไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ

จากการวิเคราะห์ระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทย
ก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านภาครัฐ ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ

N = 72

ด้านภาครัฐ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ภาครัฐมีการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้ผ่านสื่อประเภทต่างๆอย่างต่อเนื่อง	3.29	0.971	ปานกลาง	1
ภาครัฐมีการปรับปรุงและพัฒนาระบบสาธารณูปโภค รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานของระบบ Logistic อย่างจริงจัง เพื่อความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	3.15	0.914	ปานกลาง	2
ภาครัฐมีกำหนดแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจน รวมถึงมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย	3.04	0.985	ปานกลาง	3
โดยรวม	3.16	0.957	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.16 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.957 และเมื่อพิจารณาระดับทัศนคติในด้านภาครัฐ สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้

ลำดับที่ 1 ภาครัฐมีการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้ผ่านสื่อประเภทต่างๆอย่างต่อเนื่อง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.29 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.971

ลำดับที่ 2 ภาครัฐมีการปรับปรุงและพัฒนาระบบสาธารณูปโภค รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานของระบบ Logistic อย่างจริงจัง เพื่อความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า อยู่ในลำดับที่ 2 โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.15 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.914

ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.15 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.914

ลำดับที่ 3 ด้านภาครัฐ ภาครัฐมีกำหนดแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจน รวมถึงมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.04 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.985

4.2.1.2 ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้านภาคการศึกษา

จากการวิเคราะห์ระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านภาคการศึกษา ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา

N = 72				
ด้านภาคการศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
สถาบันการศึกษาและคณาจารย์ในภาพรวมมีความสามรถในการปรับตัวและมีบทบาทเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง	3.07	0.983	ปานกลาง	1
ผู้สำเร็จการศึกษาที่กำลังอยู่ในตลาดแรงงานจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ในภาพรวมมีความรู้ความสามารถและสมรรถนะในสาขาที่ตนเรียนจบพร้อมที่จะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานใน AEC ได้อย่างมีคุณภาพ	3.04	0.941	ปานกลาง	2
หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียของภาคการศึกษาของไทยทุกระบบ มีความกระตือรือร้นในการเพิ่มศักยภาพความรู้ด้านวิชาการให้สูงขึ้น ในระดับที่สามารถทัดเทียมได้กับประเทศอื่นๆ ใน AEC	2.99	0.957	ปานกลาง	3
เอกสารนี้โดยรวม	3.03	0.960	ปานกลาง	ในด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.03 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.960 และเมื่อพิจารณาทัศนคติในด้านภาคการศึกษา สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้

ลำดับที่ 1 สถาบันการศึกษาและคณาจารย์ในภาพรวมมีความสามารถในการปรับตัวและมีบทบาทเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.07 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.983

ลำดับที่ 2 ผู้สำเร็จการศึกษาที่กำลังอยู่ในตลาดแรงงานจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ในภาพรวมมีความรู้ความสามารถและสมรรถนะในสาขาที่ตนเรียนจบ พร้อมทั้งจะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้อย่างมีคุณภาพ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.04 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.941

ลำดับที่ 3 หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียของภาคการศึกษาของไทยทุกระบบ มีความกระตือรือร้นในการเพิ่มศักยภาพความรู้ด้านวิชาการให้สูงขึ้น ในระดับที่สามารถทัดเทียมได้กับประเทศอื่นๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.99 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.957

4.2.1.3 ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้านภาคเอกชน
จากการวิเคราะห์ระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านภาคเอกชนได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน

N = 72

ด้านภาคเอกชน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ภาคเอกชนมีการเตรียมความพร้อมอย่างเพียงพอที่จะยอมรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งด้านบวกและด้านลบของภาคธุรกิจเอกชน	3.35	0.922	ปานกลาง	3
ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในภาพรวมของภาคธุรกิจเอกชน คาดว่าประเทศไทยจะได้รับประโยชน์ที่เป็นผลกระทบด้านบวกมากกว่าผลกระทบด้านลบ	3.19	0.882	ปานกลาง	5
ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานฝีมือหรือสมองไหล จะไม่มากเกินไปกว่าที่จะรับมือได้	3.28	0.843	ปานกลาง	4
ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือจะลดน้อยลงหรือไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป	3.07	0.983	ปานกลาง	6
ภาคธุรกิจเอกชนของประเทศไทยมีความสามารถในการปรับตัวและมีความยืดหยุ่นสูง	3.36	0.737	ปานกลาง	2
แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและคู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์ขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจรายใหญ่ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่	3.54	0.691	มาก	1
แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและคู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์มากขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่	3.36	0.793	ปานกลาง	2
โดยรวม	3.31	0.836	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.31 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของเอกสารผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนค่าไม่ต่างกันใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.836 และเมื่อพิจารณาระดับทัศนคติในด้านภาคเอกชน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้

ลำดับที่ 1 แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและคู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์ขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจรายใหญ่ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมาก พิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.54 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.691

ลำดับที่ 2 ภาคธุรกิจเอกชนของประเทศไทยมีความสามารถในการปรับตัวและมีความยืดหยุ่นสูง อยู่ในระดับปานกลาง พิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.36 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.793 และแนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและคู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์มากขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ อยู่ในระดับปานกลาง พิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.36 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.793

ลำดับที่ 3 ภาคเอกชนมีการเตรียมความพร้อมอย่างเพียงพอที่จะยอมรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งด้านบวกและด้านลบ ของภาคธุรกิจเอกชน อยู่ในระดับปานกลาง พิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.35 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.922

ลำดับที่ 4 ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานฝีมือหรือสมองไหลจะไม่มากเกินไปกว่าที่จะรับมือได้ พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.28 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.843

ลำดับที่ 5 ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในภาพรวมของภาคธุรกิจเอกชน คาดว่าประเทศไทยจะได้รับประโยชน์ที่เป็นผลกระทบด้านบวกมากกว่าผลกระทบต่อด้านลบ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.19 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.882

ลำดับที่ 6 ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือจะลดน้อยลงหรือไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.07 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.983

4.2.1.4 ทักษะคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม

จากการวิเคราะห์ระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม ได้ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม

N = 72

ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ท่านมีความรู้สึกชื่นชมและยอมรับความเป็นชาติของประเทศไทยต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นอย่างมาก	3.47	0.787	ปานกลาง	3
ท่านรู้สึกยินดีและกระตือรือร้นที่จะเดินทางไปเยือนประเทศไทยต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในฐานะนักท่องเที่ยวเมื่อมีโอกาส	3.71	0.845	มาก	1
ท่านรู้สึกสนใจที่จะดำเนินธุรกิจแบบร่วมค้าในลักษณะของการเป็นพันธมิตรทางการค้าร่วมกันกับผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศไทยต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเมื่อมีโอกาส	3.64	1.011	มาก	2
โดยรวม	3.61	0.881	มาก	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม อยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.61 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.881 และเมื่อพิจารณาระดับทัศนคติในด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้

ลำดับที่ 1 ท่านรู้สึกยินดีและกระตือรือร้นที่จะเดินทางไปเยือนประเทศไทยต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเมื่อมีโอกาส

ประชามเศรษฐกิจอาเซียน ในฐานะนักท่องเที่ยวเมื่อโอกาส พบว่า พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.71 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรการในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.845

ลำดับที่ 2 ท่านรู้สึกสนใจที่จะดำเนินธุรกิจแบบร่วมค้าในลักษณะของการเป็นพันธมิตรทางการค้าร่วมกับผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชามเศรษฐกิจอาเซียนเมื่อมีโอกาส พบว่า พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.64 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรการในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.011

ลำดับที่ 3 ท่านมีความรู้สึกชื่นชมและยอมรับความเป็นชาติของประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชามเศรษฐกิจอาเซียนเป็นอย่างมาก พบว่า พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.47 และมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรการในนิคมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.787

4.3 ผลการวิเคราะห์ เปรียบเทียบระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรการในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชามเศรษฐกิจอาเซียน

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.8 สมมติฐานที่ 1 ประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรการมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในการนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชามเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : ประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรการมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในการนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชามเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรการมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในการนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชามเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อประเภทกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การฯ	ประเภทกิจการ $\bar{X}$						p-value
	อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า (n=8)	อุตสาหกรรมทั่วไป (n=17)	อุตสาหกรรมเคมี (n=6)	อุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า (n=26)	อุตสาหกรรมอาหาร (n=3)	อื่นๆ (n=12)	
ด้านภาครัฐ	2.88	2.85	3.08	3.44	3.33	3.17	0.399
ด้านภาคการศึกษา	2.69	2.68	2.92	3.25	3.33	3.25	0.196
ด้านภาคเอกชน	3.00	3.15	3.92	3.40	3.50	3.46	0.176
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.31	3.35	3.92	3.52	3.52	3.83	0.454
โดยรวม	3.25	3.29	3.58	3.52	3.83	3.58	0.734

จากตารางที่ 4.8 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อประเภทกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.734 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทของกิจการ อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมทั่วไป อุตสาหกรรมเคมี อุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหารและอื่นๆ มีค่าเท่ากับ 3.25 3.29 3.58 3.52 3.83 และ 3.58

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้านภาครัฐ พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.399 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีอคติแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงว่าประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทของกิจการ อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมทั่วไป อุตสาหกรรมเคมีอุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหารและอื่นๆ มีค่าเท่ากับ 2.88 2.85 3.08 3.44 3.33 และ 3.14

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.196 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทของกิจการ อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมทั่วไป อุตสาหกรรมเคมีอุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหารและอื่นๆ มีค่าเท่ากับ 2.69 2.68 2.92 3.25 3.33 และ 3.25

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.176 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทของกิจการ อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมทั่วไป อุตสาหกรรมเคมีอุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหารและอื่นๆ มีค่าเท่ากับ 3.00 3.15 3.92 3.40 3.50 และ 3.46

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.454 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทของกิจการ อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า อุตสาหกรรมทั่วไป อุตสาหกรรมเคมีอุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหารและอื่นๆ มีค่าเท่ากับ 3.31 3.35 3.92 3.52 3.52 และ 3.83

สมมติฐานที่ 2 ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติ
ของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อขนาดเงินทุน โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหาร องค์การฯ	ขนาดเงินทุน $\bar{X}$							p-value
	น้อยกว่าเท่ากับ 50 ล้านบาท (n=20)	มากกว่า 50 - 200 ล้านบาท (n=17)	มากกว่า 200 - 500 ล้านบาท (n=10)	มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท (n=6)	มากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท (n=4)	มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท (n=5)	มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป (n=6)	
ด้านภาครัฐ	3.03	3.29	3.10	2.67	3.13	4.00	3.17	0.360
ด้านภาคการศึกษา	2.95	3.14	3.00	2.67	3.00	3.80	2.67	0.335
ด้านภาคเอกชน	3.33	3.29	3.55	3.08	3.63	4.10	2.83	0.079
ด้านการยอมรับและ มุมมองทางวัฒนธรรม	3.40	3.50	3.80	3.92	4.00	4.40	2.50	0.001**
โดยรวม	3.25	3.45	3.65	3.58	3.88	4.40	2.75	0.006**

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

จากตารางที่ 4.9 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของ
ผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ขนาดเงินทุน โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.006 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อขนาดเงินทุน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท มากกว่า 50 - 200 ล้านบาท มากกว่า 200 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป และมากกว่าหรือเท่ากับ 3,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.25 3.45 3.65 3.58 3.88 4.40 และ 2.75

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่า ค่า p-value เท่ากับ 0.360 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อขนาดเงินทุน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท มากกว่า 50 - 200 ล้านบาท มากกว่า 200 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป และมากกว่าหรือเท่ากับ 3,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.03 3.29 3.10 2.67 3.13 4.00 และ 3.17

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่า ค่า p-value เท่ากับ 0.335 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อขนาดเงินทุน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท มากกว่า 50 - 200 ล้านบาท มากกว่า 200 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป และมากกว่าหรือเท่ากับ 3,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 2.95 3.14 3.00 2.67 3.00 3.80 และ 2.67

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน พบว่า ค่า p-value เท่ากับ 0.079 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อขนาดเงินทุน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท มากกว่า 50 - 200 ล้านบาท มากกว่า 200 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท

มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไปและมากกว่าหรือเท่ากับ 3,000 ล้านบาทขึ้นไปมีค่าเท่ากับ 3.33 3.29 3.55 3.08 3.63 4.10 และ 2.83

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่า ค่า p-value เท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 แสดงว่าขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อขนาดเงินทุน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท มากกว่า 50 - 200 ล้านบาท มากกว่า 200 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไปและมากกว่าหรือเท่ากับ 3,000 ล้านบาทขึ้นไปมีค่าเท่ากับ 3.40 3.50 3.80 3.92 4.00 4.40 และ 2.50

ตารางที่ 4.10 ค่า p-value ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านขนาดเงินทุนแตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การ	ขนาดเงินทุน (ล้านบาท)	$\bar{X}$	กลุ่มที่	p-value						
				1	2	3	4	5	6	7
โดยรวม	น้อยกว่า/เท่ากับ 50	3.25	1	-	0.345	0.135	0.297	0.099	0.001 **	0.120
	มากกว่า 50 - 200	3.45	2	-	-	0.453	0.679	0.260	0.007 **	0.029 *
	มากกว่า 200 - 500	3.65	3	-	-	-	0.850	0.579	0.049 *	0.013 *
	มากกว่า 500 - 1,000	3.58	4	-	-	-	-	0.510	0.052	0.038 *
	มากกว่า 1,000 - 2,000	3.88	5	-	-	-	-	-	0.255	0.013 *
	มากกว่า 2,000 - 3,000	4.40	6	-	-	-	-	-	-	0.000 **
	มากกว่า 3,000	2.75	7	-	-	-	-	-	-	-

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับได้แก่ฉบับเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

จากตาราง 4.10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านขนาดเงินทุน พบว่าขนาดเงินทุนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากขนาดเงินทุน มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ขนาดเงินทุนมากกว่า 50-200 ล้านบาท มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากขนาดเงินทุน มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขนาดเงินทุนมากกว่า 200 - 500 ล้านบาท มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากขนาดเงินทุน มากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาทและมากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขนาดเงินทุนมากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากขนาดเงินทุน มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขนาดเงินทุนมากกว่า 1,000 - 2,000 ล้านบาท มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากขนาดเงินทุน มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และขนาดเงินทุนมากกว่า 2,000 - 3,000 ล้านบาท มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากขนาดเงินทุน มากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนขนาดเงินทุนแตกต่างกันคู่อื่นๆ มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 3 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.11

สมมติฐานที่ 3 จำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : จำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : จำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อจำนวนพนักงาน โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การฯ	จำนวนพนักงาน $\bar{X}$						p-value
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน (n=4)	มากกว่า 50 - 100 คน (n=11)	มากกว่า 100 - 300 คน (n=24)	มากกว่า 300 - 500 คน (n=7)	มากกว่า 500 - 1,000 คน (n=14)	มากกว่า 1,000 คนขึ้นไป (n=12)	
ด้านภาครัฐ	3.50	3.20	3.23	3.50	2.63	3.00	0.556
ด้านภาคการศึกษา	3.38	3.30	3.02	3.50	2.81	2.67	0.602
ด้านภาคเอกชน	3.63	3.30	3.45	3.67	2.88	3.00	0.220
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.75	3.70	3.62	3.67	3.31	3.08	0.640
โดยรวม	3.63	3.60	3.53	3.59	3.13	3.08	0.539

จากตารางที่ 4.11 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อจำนวนพนักงาน โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.539 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าจำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อจำนวนพนักงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน มากกว่า 50 - 100 คน มากกว่า 100 - 300 คน มากกว่า 300 - 500 คน มากกว่า 500 - 1,000 คน และมากกว่า 1,000 คนขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.63 3.60 3.53 3.59 3.13 และ 3.08

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.556 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับญาติเห็นาไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงว่าจำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อจำนวนพนักงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน มากกว่า 50 - 100 คน มากกว่า 100 - 300 คน มากกว่า 300 - 500 คน มากกว่า 500 - 1,000 คน และมากกว่า 1,000 คนขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.50 3.20 3.23 3.50 2.63 และ 3.00

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.602 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าจำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อจำนวนพนักงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน มากกว่า 50 - 100 คน มากกว่า 100 - 300 คน มากกว่า 300 - 500 คน มากกว่า 500 - 1,000 คน และมากกว่า 1,000 คนขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.38 3.30 3.02 3.50 2.81 และ 2.67

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชนพบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.220 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าจำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อจำนวนพนักงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน มากกว่า 50 - 100 คน มากกว่า 100 - 300 คน มากกว่า 300 - 500 คน มากกว่า 500 - 1,000 คน และมากกว่า 1,000 คนขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.63 3.30 3.45 3.67 2.88 และ 3.00

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.640 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าจำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อจำนวนพนักงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน มากกว่า 50 - 100 คน มากกว่า 100 - 300 คน มากกว่า 300 - 500 คน มากกว่า 500 - 1,000 คน และมากกว่า 1,000 คนขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.75 3.70 3.62 3.67 3.31 และ 3.08

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 4 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.12

สมมติฐานที่ 4 รายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : รายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อรายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปีโดยวิธี One-way ANOVA

	รายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปี $\bar{X}$					p-value
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 บาท (n=10)	มากกว่า 100 - 500 ล้านบาท (n=18)	มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท (n=22)	มากกว่า 1,000 - 5,000 ล้านบาท (n=18)	มากกว่า 5,000 ล้านบาทขึ้นไป (n=3)	
ด้านภาครัฐ	3.31	3.33	2.89	3.33	2.67	0.368
ด้านภาคการศึกษา	3.44	3.07	2.64	3.36	2.50	0.027*
ด้านภาคเอกชน	3.25	3.62	3.02	3.58	2.83	0.020*
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.56	3.67	3.52	3.53	3.17	0.894
โดยรวม	3.44	3.60	3.36	3.53	3.00	0.684

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

จากตารางที่ 4.12 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน รายได้หรือยอดจำหน่ายต่อปี โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p -value เท่ากับ 0.684 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ารายได้หรือยอดขายรายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรายได้หรือยอดขายรายต่อปี น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 5,000 ล้านบาทและมากกว่า 5,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.44 3.60 3.36 3.53 และ 3.00

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่า ค่า p -value เท่ากับ 0.368 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ารายได้หรือยอดขายรายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรายได้หรือยอดขายรายต่อปี น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 5,000 ล้านบาทและมากกว่า 5,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.31 3.33 2.89 3.33 และ 2.67

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่า ค่า p -value เท่ากับ 0.027 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่ารายได้หรือยอดขายรายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรายได้หรือยอดขายรายต่อปี น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 5,000 ล้านบาทและมากกว่า 5,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.44 3.07 2.64 3.36 และ 2.50

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน พบว่า ค่า p -value เท่ากับ 0.020 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่ารายได้หรือยอดขายรายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรายได้หรือยอดขายรายต่อปี น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 5,000 ล้านบาทและมากกว่า 5,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.25 3.62 3.02 3.58 และ 2.83

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่า ค่า p-value เท่ากับ 0.894 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ารายได้หรือยอดขายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรายได้หรือยอดขายต่อปี น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 1,000 ล้านบาท มากกว่า 1,000 - 5,000 ล้านบาทและมากกว่า 5,000 ล้านบาทขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.56 3.67 3.52 3.53 และ 3.17

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 5 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.13

สมมติฐานที่ 5 ผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : ผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติ
ของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อผลการดำเนินงาน โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหาร องค์การฯ	ผลการดำเนินงาน $\bar{X}$					ขาดทุน (n=3)	p-value
	น้อยกว่า/เท่ากับ 100 ล้านบาท (n=27)	มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท (n=21)	มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท (n=8)	มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท (n=8)	มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไป (n=5)		
ด้านภาครัฐ	3.17	2.98	3.06	3.06	3.70	4.17	0.368
ด้านภาคการศึกษา	3.04	2.81	3.19	2.75	3.70	3.67	0.027*
ด้านภาคเอกชน	3.35	3.12	3.38	3.25	4.00	4.17	0.020*
ด้านการยอมรับและ							

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศนคติของผู้บริหาร องค์กรฯ	ผลการดำเนินงาน $\bar{X}$					ขาดทุน (n=3)	p-value
	น้อยกว่าเท่ากับ 100 ล้านบาท (n=27)	มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท (n=21)	มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท (n=8)	มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท (n=8)	มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไป (n=5)		
มุมมองทางวัฒนธรรม	3.52	3.48	3.44	3.38	4.30	4.00	0.894
โดยรวม	3.43	3.38	3.31	3.25	3.93	4.00	0.099

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

จากตารางที่ 4.13 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อผลการดำเนินงาน โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.099 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไปและขาดทุน มีค่าเท่ากับ 3.43 3.38 3.31 3.25 3.93 และ 4.00

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่า มีค่า p-value เท่ากับ 0.368 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไปและขาดทุน มีค่าเท่ากับ 3.17 2.98 3.06 3.06 3.70 และ 4.17

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา มีค่า p-value เท่ากับ 0.027 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไป และขาดทุน มีค่าเท่ากับ 3.04 2.81 3.19 2.75 3.70 และ 3.67

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชนมีค่า p-value เท่ากับ 0.020 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไป และขาดทุน มีค่าเท่ากับ 3.35 3.12 3.38 3.25 4.30 และ 4.17

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมมีค่า p-value เท่ากับ 0.894 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าผลการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงาน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท มากกว่า 100 - 300 ล้านบาท มากกว่า 300 - 500 ล้านบาท มากกว่า 500 - 2,000 ล้านบาท มากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไป และขาดทุน มีค่าเท่ากับ 3.52 3.48 3.44 3.38 4.30 และ 4.00

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 6 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.14

สมมติฐานที่ 6 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

H_0 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนิน
ธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติ
ของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยวิธี One-way
ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรฯ	รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ $\bar{X}$			p-value
	เจ้าของคนเดียวและหุ้นส่วน (n=6)	บริษัท เอกชน จำกัด (n=65)	บริษัทมหาชน จำกัด (n=3)	
ด้านภาครัฐ	3.63	3.14	3.17	0.602
ด้านภาคการศึกษา	2.88	3.04	3.00	0.932
ด้านภาคเอกชน	3.50	3.34	3.50	0.854
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.50	3.56	3.50	0.983
โดยรวม	3.50	3.47	3.33	0.951

จากตารางที่ 4.14 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของ
ผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคม
เศรษฐกิจอาเซียนต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าว
เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.951 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่า
รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคม
อุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธ
สมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วน บริษัท เอกชน จำกัดและบริษัทมหาชน จำกัด มีค่าเท่ากับ 3.50 3.47 และ 3.33

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่ามีค่า p-value เท่ากับ 0.602 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ารูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วน บริษัท เอกชน จำกัดและบริษัทมหาชน จำกัด มีค่าเท่ากับ 3.63 3.14 และ 3.17

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่ามีค่า p-value เท่ากับ 0.932 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ารูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วน บริษัท เอกชน จำกัดและบริษัทมหาชน จำกัด มีค่าเท่ากับ 2.88 3.04 และ 3.00

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน พบว่ามีค่า p-value เท่ากับ 0.854 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ารูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วน บริษัท เอกชน จำกัดและบริษัทมหาชน จำกัด มีค่าเท่ากับ 3.50 3.34 และ 3.50

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่ามีค่า p-value เท่ากับ 0.983 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ารูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เจ้าของคนเดียวและห้างหุ้นส่วน บริษัท เอกชน จำกัดและบริษัทมหาชน จำกัด มีค่าเท่ากับ 3.50 3.56 และ 3.50

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 7 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.15

สมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การฯ	ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ $\bar{X}$						p-value
	ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี (n=0)	มากกว่า 5-15 ปี (n=8)	มากกว่า 15-20 ปี (n=7)	มากกว่า 20-25 ปี (n=17)	มากกว่า 25-30 ปี (n=30)	มากกว่า 30 ปีขึ้นไป (n=10)	
ด้านภาครัฐ	-	3.50	2.79	3.18	3.25	2.90	0.521
ด้านภาคการศึกษา	-	3.06	2.79	3.06	3.05	3.67	0.962
ด้านภาคเอกชน	-	3.69	3.14	3.47	3.23	3.40	0.456
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	-	3.69	3.43	3.85	3.40	3.50	0.440
โดยรวม	-	3.63	3.29	3.71	3.37	3.35	0.521

จากตารางที่ 4.15 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใดทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เศรษฐกิจอาเซียน ต่อระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.521 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อ ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ มากกว่า 5-15 ปี มากกว่า 15-20 ปี มากกว่า 20-25 ปี มากกว่า 25-30 ปีและมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.63 3.29 3.71 3.37 และ 3.35

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.521 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อ ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ มากกว่า 5-15 ปี มากกว่า 15-20 ปี มากกว่า 20-25 ปี มากกว่า 25-30 ปีและมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.50 2.29 3.18 3.25 2.90

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.456 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อ ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ มากกว่า 5-15 ปี มากกว่า 15-20 ปี มากกว่า 20-25 ปี มากกว่า 25-30 ปีและมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.06 2.79 3.06 3.05 3.67

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.521 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อ ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ มากกว่า 5-15 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มากกว่า 15-20 ปี มากกว่า 20-25 ปี มากกว่า 25-30 ปีและมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.69 3.14 3.47 3.23 3.40

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.440 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อ ระยะเวลาในการดำเนินงานของกิจการ มากกว่า 5-15 ปี มากกว่า 15-20 ปี มากกว่า 20-25 ปี มากกว่า 25-30 ปีและมากกว่า 30 ปีขึ้นไป มีค่าเท่ากับ 3.69 3.43 3.85 3.40 3.50

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 8 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.16

สมมติฐานที่ 8 สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อสัดส่วนของ โครงสร้างการลงทุนของกิจการ โดยวิธี

One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหาร องค์การฯ	สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ $\bar{X}$			p-value
	เจ้าของเป็นคน ไทย 100% (n=19)	การร่วมลงทุนระหว่าง ไทยกับต่างประเทศ (n=26)	เจ้าของเป็น ชาวต่างชาติ (n=27)	
ด้านภาครัฐ	3.39	3.26	2.90	0.174
ด้านภาคการศึกษา	3.18	3.09	2.85	0.373
ด้านภาคเอกชน	3.55	3.52	3.04	0.016*
ด้านการยอมรับและ มุมมองทาง วัฒนธรรม	3.66	3.72	3.31	0.145
โดยรวม	3.61	3.65	3.17	0.041*

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

จากตารางที่ 4.16 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สัดส่วนของ โครงสร้างการลงทุนของกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.041 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า สัดส่วนของ โครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อสัดส่วนของ โครงสร้างการลงทุนของกิจการเจ้าของเป็นคนไทย 100% การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศและเจ้าของเป็นชาวต่างชาติ มีค่าเท่ากับ 3.61 3.65 และ 3.17

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.174 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการเจ้าของเป็นคนไทย 100% การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศและเจ้าของเป็นชาวต่างชาติ มีค่าเท่ากับ 3.39 3.26 และ 2.90

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.373 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการเจ้าของเป็นคนไทย 100% การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศและเจ้าของเป็นชาวต่างชาติ มีค่าเท่ากับ 3.18 3.09 และ 2.85

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.016 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการเจ้าของเป็นคนไทย 100% การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศและเจ้าของเป็นชาวต่างชาติ มีค่าเท่ากับ 3.55 3.52 และ 3.04

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.145 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการเจ้าของเป็นคนไทย 100% การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศและเจ้าของเป็นชาวต่างชาติ มีค่าเท่ากับ 3.66 3.72 และ 3.31 เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 ค่า p-value ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ที่ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การฯ	สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ	$\bar{X}$	กลุ่มที่	p-value		
				1	2	3
โดยรวม	เจ้าของเป็นคนไทย 100%	3.61	1	-	0.844	0.052
	การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ	3.65	2	-	-	0.020*
	เจ้าของเป็นชาวต่างชาติ	3.17	3	-	-	-

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

จากตาราง 4.17 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ พบว่าสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ การร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการที่เจ้าของเป็นชาวต่างชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนสัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการแตกต่างกันคู่อื่นๆ มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 9 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.18

สมมติฐานที่ 9 ประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : ประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

H_1 : ประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติ
ของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่
สู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อประเภทการผลิตของกิจการ โดยวิธี One-way
ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหาร องค์การฯ	ประเภทการผลิตของกิจการ $\bar{X}$			p-value
	รับจ้าง ผลิต (n=34)	รับจ้างผลิตและผลิต รวมทั้งจำหน่ายสินค้า ภายใต้ตราหือของตน (n=19)	ผลิตและจำหน่าย สินค้าภายใต้ตราหือ ของตนเองเท่านั้น (n=19)	
ด้านภาครัฐ	3.00	3.37	3.26	0.337
ด้านภาคการศึกษา	2.94	3.16	3.05	0.670
ด้านภาคเอกชน	3.24	3.55	3.37	0.303
ด้านการยอมรับและ มุมมองทางวัฒนธรรม	3.47	3.95	3.32	0.037*
โดยรวม	3.32	3.76	3.42	0.115

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

จากตารางที่ 4.18 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของ
ผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคม
เศรษฐกิจอาเซียน ประเภทการผลิตของกิจการ โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าว
เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.115 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่า
ประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน
ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การ
ในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทการผลิตของกิจการรับจ้างผลิต
รับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราหือของตน ผลิตและจำหน่าย
สินค้าภายใต้ตราหือของตนเองเท่านั้น มีค่าเท่ากับ 3.32 3.76 และ 3.42

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.337 ซึ่งมีความมากกว่า 0.01 แสดงว่าประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทการผลิตของกิจการรับจ้างผลิต รับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตน ผลิตและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตนเองเท่านั้น มีค่าเท่ากับ 3.30 3.37 และ 3.26

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.670 ซึ่งมีความมากกว่า 0.01 แสดงว่าประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทการผลิตของกิจการรับจ้างผลิต รับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตน ผลิตและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตนเองเท่านั้น มีค่าเท่ากับ 2.94 3.16 และ 3.05

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.303 ซึ่งมีความมากกว่า 0.01 แสดงว่าประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทการผลิตของกิจการรับจ้างผลิต รับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตน ผลิตและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตนเองเท่านั้น มีค่าเท่ากับ 3.24 3.55 และ 3.37

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม พบว่าค่า p-value เท่ากับ 0.037 ซึ่งมีความน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าประเภทการผลิตของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อประเภทการผลิตของกิจการรับจ้างผลิต รับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตน ผลิตและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตนเองเท่านั้น มีค่าเท่ากับ 3.47 3.95 และ 3.32

เอกสารแนบท้ายฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการพิจารณาและดำเนินการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 10 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.19

สมมติฐานที่ 10 ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การฯ	ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด $\bar{X}$			p-value
	ภายในประเทศเท่านั้น (n=8)	ส่งออกไปต่างประเทศ (n=20)	ทั้งภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ (n=44)	
ด้านภาครัฐ	3.25	3.10	3.18	0.916
ด้านภาคการศึกษา	3.06	2.98	3.05	0.948
ด้านภาคเอกชน	3.50	3.25	3.38	0.678
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.56	3.43	3.61	0.696
โดยรวม	3.56	3.38	3.49	0.795

จากตารางที่ 4.19 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.795 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด มีค่าเท่ากับ 3.56 3.38 และ 3.49

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ ค่า p-value เท่ากับ 0.916 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด มีค่าเท่ากับ 3.25 3.10 และ 3.18

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา ค่า p-value เท่ากับ 0.948 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด มีค่าเท่ากับ 3.06 2.98 และ 3.05

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน ค่า p-value เท่ากับ 0.678 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด มีค่าเท่ากับ 3.50 3.25 และ 3.38

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม ค่า p-value เท่ากับ 0.696 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่าช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์กรมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาด มีค่าเท่ากับ 3.56 3.43 และ 3.61

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 11 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่

4.20

สมมติฐานที่ 11 กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ
ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจใน
นิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจใน
นิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติ
ของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าว
เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออก โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของ ผู้บริหารองค์การ ^a	กลุ่มประเทศที่ส่งออก $\bar{X}$						p-value
	เพื่อนบ้าน/ อาเซียน (n=17)	จีน (n=5)	ญี่ปุ่น (n=17)	อเมริกา (n=13)	ยุโรป (n=17)	แอฟริกา (n=3)	
ด้านภาครัฐ	3.32	3.60	3.35	2.96	2.91	2.83	0.480
ด้านภาคการศึกษา	3.15	3.30	3.24	2.96	2.71	2.83	0.482
ด้านภาคเอกชน	3.32	4.00	3.59	3.42	2.94	3.17	0.029*
ด้านการยอมรับ และมุมมองทาง							
วัฒนธรรม	3.53	4.20	3.68	3.42	3.32	3.83	0.349
โดยรวม	3.53	4.00	3.56	3.31	3.26	3.50	0.456

จากตารางที่ 4.20 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของ
ผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคม
เศรษฐกิจอาเซียนต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออกโดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าว
เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.456 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่า
กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคม
อุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธ

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ห้ามเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออก เพื่อนบ้าน/อาเซียน จีน ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป แอฟริกา มีค่าเท่ากับ 3.53 4.00 3.56 3.31 3.26 และ 3.50

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ ค่า p-value เท่ากับ 0.480 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออก เพื่อนบ้าน/อาเซียน จีน ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป แอฟริกา มีค่าเท่ากับ 3.32 3.60 3.35 2.96 2.91 และ 2.83

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา ค่า p-value เท่ากับ 0.482 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออก เพื่อนบ้าน/อาเซียน จีน ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป แอฟริกา มีค่าเท่ากับ 3.15 3.30 3.24 2.96 2.71 และ 2.83

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน ค่า p-value เท่ากับ 0.029 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออก เพื่อนบ้าน/อาเซียน จีน ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป แอฟริกา มีค่าเท่ากับ 3.32 4.00 3.59 3.42 2.94 และ 3.17

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม ค่า p-value เท่ากับ 0.349 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.01 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อกลุ่มประเทศที่ส่งออก เพื่อนบ้าน/อาเซียน จีน ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป แอฟริกา มีค่าเท่ากับ 3.53 4.20 3.68 3.42 3.32 และ 3.83

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 12 โดยวิธี One-way ANOVA แสดงในตารางที่ 4.21

สมมติฐานที่ 12 ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์กรที่มีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

H_0 : ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์กรที่มีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์กรที่มีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และค่า p-value ของการทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของผู้บริหารองค์กรในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของ โดยวิธี One-way ANOVA

ทัศนคติของผู้บริหารองค์กรฯ	ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์กร $\bar{X}$			p-value
	ไม่พร้อม (n=14)	ค่อนข้างพร้อม/ปานกลาง (n=49)	พร้อมมาก (n=9)	
ด้านภาครัฐ	2.43	3.30	3.61	0.002**
ด้านภาคการศึกษา	2.29	3.10	3.78	0.000**
ด้านภาคเอกชน	2.71	3.43	3.94	0.000**
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.32	3.49	4.28	0.012*
โดยรวม	3.07	3.49	3.94	0.020*

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

จากตารางที่ 4.21 ผลจากวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ โดยวิธี One-way ANOVA พบว่า

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมมีค่า p-value เท่ากับ 0.020 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ มีค่าเท่ากับ 3.07 3.49 และ 3.94

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาครัฐ มีค่า p-value เท่ากับ 0.002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ มีค่าเท่ากับ 2.43 3.30 และ 3.61

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคการศึกษา มีค่า p-value เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ มีค่าเท่ากับ 2.29 3.10 และ 3.78

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านภาคเอกชน มีค่า p-value เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ มีค่าเท่ากับ 2.71 3.43 และ 3.94

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม มีค่า p-value เท่ากับ 0.012 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่ากลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน คำนึงจึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ มีค่าเท่ากับ 3.32 3.49 และ 4.28

ตารางที่ 4.22 ค่า p-value ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD

ทัศนคติของผู้บริหารองค์การฯ	ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ	$\bar{X}$	กลุ่มที่	p-value		
				1	2	3
โดยรวม	ไม่พร้อม	3.07	1	-	0.058	0.006**
	ค่อนข้างพร้อม/ปานกลาง	3.49	2	-	-	0.084
	พร้อมมาก	3.94	3	-	-	-

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

จากตาราง 4.22 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ พบว่าความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การ ระดับไม่พร้อม มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมโดยรวมแตกต่างจากระดับพร้อมมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้บริหารองค์การแตกต่างกันคู่อื่นๆ มีทัศนคติของผู้บริหารองค์การในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยรวมไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.23 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ
สมมติฐานที่ 1 ประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		√
สมมติฐานที่ 2 ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	√	
สมมติฐานที่ 3 จำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		√
สมมติฐานที่ 4 รายได้หรือยอดขายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		√
สมมติฐานที่ 5 ผลการดำเนินงานในรูปกำไรแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		√
สมมติฐานที่ 6 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		√
สมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		√
สมมติฐานที่ 8 สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	√	
สมมติฐานที่ 9 ประเภทการผลิตแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		√

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.23 (ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ
สมมติฐานที่ 10 ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		✓
สมมติฐานที่ 11 กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน		✓
สมมติฐานที่ 12 ความพร้อมของไทยในการเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน	✓	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ โดยประกอบด้วยข้อเสนอสำหรับการวิจัยครั้งนี้ จากการศึกษาทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ 2 ประการคือ

1. เพื่อศึกษาระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้คือแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ ประกอบด้วย ประเภทของกิจการ ขนาดเงินทุนขององค์กร จำนวนพนักงาน รายได้หรือยอดขายต่อปี ผลการดำเนินงาน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินงาน สัดส่วนโครงสร้างการลงทุนของกิจการ ประเภทการผลิตของกิจการ ช่องทางการจัดจำหน่ายทางการตลาด กลุ่มประเทศที่ส่งออกไปจัสสภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อการค้าและความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแสดงเกี่ยวกับระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรม จำนวน 72 ราย

5.1 สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยได้แยกออกเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ

1. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นประเภทอุตสาหกรรมยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้า มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 รองลงมาคือเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมทั่วไปจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 อื่นๆ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 อุตสาหกรรมผลิตโลหะและเหล็กกล้า จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 อุตสาหกรรมเคมี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 และอุตสาหกรรมอาหาร จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2

2. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีขนาดเงินทุนมากกว่า 50 – 200 ล้านบาท จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 มากที่สุด รองลงมาคือ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 ขนาดเงินมากกว่า 200 – 500 ล้านบาท จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9 ตามลำดับ ส่วนขนาดเงินทุนมากกว่า 500 – 1,000 ล้านบาทและมากกว่า 3,000 ล้านบาทขึ้นไป มีจำนวน 6 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 8.3

3. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีจำนวนพนักงานมากกว่า 100 - 300 คน มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาคือพนักงานมากกว่า 500 - 1,000 คน มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 มากกว่า 1,000 คน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และมากกว่า 50 - 100 คน จำนวน 11 คน มากกว่า 300 - 500 คน มีจำนวน 7 คน น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 9.7 และ 5.6 ตามลำดับ

4. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้หรือยอดขายต่อปีมากกว่า 500 – 1,000 ล้านบาท มีจำนวนมากที่สุดคือ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 30.9 รองลงมาคือ 100 – 500 ล้านบาทและ 1,000 – 5,000 ล้านบาท มีจำนวน 18 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.3 ส่วนรายได้หรือยอดขายต่อปีที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท จำนวน 10 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 14.1

5. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ถัดมาคือผลการดำเนินงานน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100-300 ล้านบาท จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 ส่วนขาดทุนมีจำนวนน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 โดยกำไรสุทธิคิดเป็นร้อยละ 5 ของรายได้ มีจำนวน 3 คนหรือร้อยละ 4.2 ส่วนกำไรสุทธิคิดเป็นร้อยละ 2, 10, 12, 15 และ 20 ของรายได้ มีจำนวน 2 คนเท่ากัน หรือร้อยละ 2.8

6. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นบริษัท เอกชน จำกัด 65 คน คิดเป็นร้อยละ 90.3 เจ้าของคนเดียวรวมถึงห้างหุ้นส่วน มีจำนวน 4 คน และบริษัทมหาชน จำกัด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 และ 4.2 ตามลำดับ

7. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาการดำเนินงานของกิจการมากกว่า 25-30 ปี มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 ถัดมาคือมากกว่า 20-25 ปี จำนวน 17 คน มากกว่า 30 ปีขึ้นไป จำนวน 10 คน มากกว่า 5-15 ปี จำนวน 8 คนและมากกว่า 15-20 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 13.9 11.1 และ 9.7 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเจ้าของเป็นชาวต่างชาติมีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาคือการร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 ลำดับสุดท้ายคือเจ้าของเป็นคนไทย 100% จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4

9. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ประเภทการผลิตของกิจการจะรับจ้างผลิต จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาคือการรับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตน ซึ่งมีจำนวนเท่ากันกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตนเองเท่านั้น มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4

10. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดทั้งภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ มากถึง 44 คน คิดเป็นร้อยละ 61.1 รองลงมาคือส่งออกไปต่างประเทศ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 และ ภายในประเทศเท่านั้น จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1

11. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นประเทศเพื่อนบ้าน/อาเซียน ญี่ปุ่นและ ยุโรป มีจำนวน 17 คน เท่ากันทั้ง 3 ประเทศ คิดเป็นร้อยละ 23.6 ถัดมาคือประเทศสหรัฐอเมริกา 13 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 สาธารณรัฐประชาชนจีน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 และแอฟริกา 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2

12. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจภายนอกประเทศและคู่แข่ง มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 เท่ากัน ถัดมาคือเศรษฐกิจภายในประเทศ มีจำนวน 10 คน เทคโนโลยี จำนวน 8 คน สถานการณ์การเมือง จำนวน 6 คน และสังคมวัฒนธรรม รสนิยมของลูกค้า มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 10.9 8.2 และ 2.7 ตามลำดับ

13. ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นประเทศไทย มีความพร้อมปานกลางหรือค่อนข้างพร้อมในการเป็นสมาชิกกลุ่มอาเซียนกลุ่มประเทศที่ส่งออก จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 68.1 รองลงมาคือไม่มีมีความพร้อม จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 และ มีความพร้อมมาก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

5.1.2 ค่าเฉลี่ยของระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ในภาพรวมของระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมระดับทัศนคติในระดับปานกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการที่มีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

จากผลการศึกษาทำให้สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 12 สมมติฐาน ได้ดังนี้ สมมติฐานที่ 1 ประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ประเภทของกิจการแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ขนาดเงินทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 จำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ จำนวนพนักงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 รายได้หรือยอดขายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ รายได้หรือยอดขายต่อปีแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 ผลการดำเนินงานในรูปแบบกำไรแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ผลการดำเนินงานในรูปแบบกำไรแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 6 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 7 ระยะเวลาการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ระยะเวลาการดำเนินงานแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

สมมติฐานที่ 8 สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

สมมติฐานที่ 9 ประเภทการผลิตแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ประเภทการผลิตแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

สมมติฐานที่ 10 ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ช่องทางการจัดจำหน่ายของตลาดแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

สมมติฐานที่ 11 กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ กลุ่มประเทศที่ส่งออกแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 12 ความพร้อมของไทยในการเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ความพร้อมของไทยในการเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 การวิจัยเรื่องทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ของผู้บริหารองค์การมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมสามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายได้ดังนี้

ผลการศึกษาเรื่องทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น พบว่า ผู้บริหารองค์การมีระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยภาพรวม และในแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีลำดับที่ของระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในแต่ละด้านแตกต่างกัน ดังสามารถสรุปให้เห็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้นได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.1 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ตามลำดับที่

ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ท่านรู้สึกยินดีและกระตือรือร้นที่จะเดินทางไปเยือนประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในฐานะนักท่องเที่ยวเมื่อโอกาส	3.71	0.845	มาก	1

ตารางที่ 5.1(ต่อ) แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ตามลำดับที่

ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ ในนิคมอุตสาหกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ท่านรู้สึกสนใจที่จะดำเนินธุรกิจแบบร่วมค้าในลักษณะของการเป็นพันธมิตรทางการค้าร่วมกันกับผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเมื่อมีโอกาส	3.64	1.011	มาก	2
แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและช่องทางการค้าที่เป็นประโยชน์ขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจรายใหญ่ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่	3.54	0.691	มาก	3
ท่านมีความรู้สึกชื่นชมและยอมรับความเป็นชาติของประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นอย่างมาก	3.47	0.787	ปานกลาง	4
ภาคธุรกิจเอกชนของประเทศไทยมีความสามารถในการปรับตัวและมีความยืดหยุ่นสูง	3.36	0.737	ปานกลาง	5
แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและช่องทางการค้าที่เป็นประโยชน์มากขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่	3.36	0.793	ปานกลาง	5
ภาคเอกชนมีการเตรียมความพร้อมอย่างเพียงพอที่จะยอมรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งด้านบวกและด้านลบ ของภาคธุรกิจเอกชน	3.35	0.922	ปานกลาง	6
ภาครัฐมีการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้ผ่านสื่อประเภทต่างๆอย่างต่อเนื่อง	3.29	0.971	ปานกลาง	7
ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานฝีมือหรือสมองไหลจะไม่มากเกินไปกว่าที่จะรับมือได้	3.28	0.843	ปานกลาง	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5.1(ต่อ) แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ตามลำดับที่

ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในภาพรวมของภาคธุรกิจเอกชน คาดว่าประเทศไทยจะได้รับประโยชน์ที่เป็นผลกระทบด้านบวกมากกว่าผลกระทบด้านลบ	3.19	0.882	ปานกลาง	9
ภาครัฐมีการปรับปรุงและพัฒนาระบบสาธารณูปโภค รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานของระบบ Logistic อย่างจริงจัง เพื่อความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	3.15	0.914	ปานกลาง	10
ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือจะลดน้อยลงหรือไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป	3.07	0.983	ปานกลาง	11
สถาบันการศึกษาและคณาจารย์ในภาพรวมมีความสามารถในการปรับตัวและมีบทบาทเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง	3.07	0.983	ปานกลาง	11
ผู้สำเร็จการศึกษาที่กำลังอยู่ในตลาดแรงงานจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ในภาพรวมมีความรู้ความสามารถและสมรรถนะในสาขาที่ตนเรียนจบ พร้อมทั้งจะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้อย่างมีคุณภาพ	3.04	0.941	ปานกลาง	12
ภาครัฐมีกำหนดแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจน รวมถึงมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย	3.04	0.985	ปานกลาง	12
หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียของภาคการศึกษาของไทยที่ระบบ มีความกระตือรือร้น ในการเพิ่มศักยภาพความรู้ด้านวิชาการให้สูงขึ้น ในระดับที่สามารถทัดเทียมได้กับประเทศอื่นๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	2.99	0.957	ปานกลาง	13
โดยรวม	3.28	0.909	ปานกลาง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละข้อ ซึ่งก็คือในแต่ละด้านของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังตารางที่ 5.1 ที่สรุปข้างต้น จะพบว่า ข้อความ “ท่านรู้สึกยินดีและกระตือรือร้นที่จะเดินทางไปเยือนประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในฐานะนักท่องเที่ยวเมื่อโอกาส” เป็นลำดับที่ 1 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 ขณะที่ “ท่านรู้สึกสนใจที่จะดำเนินธุรกิจแบบร่วมค้าในลักษณะของการเป็นพันธมิตรทางการค้าร่วมกันกับผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเมื่อมีโอกาส” เป็นลำดับที่ 2 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 “แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและคู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์ขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจรายใหญ่ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่” เป็นลำดับที่ 3 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 “ท่านมีความรู้สึกชื่นชมและยอมรับความเป็นชาติของประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นอย่างมาก” เป็นลำดับที่ 4 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 “แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถทำให้เกิดโอกาสและคู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์มากขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่” และ “ภาคธุรกิจเอกชนของประเทศไทยมีความสามารถในการปรับตัวและมีความยืดหยุ่นสูง” เป็นลำดับที่ 5 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 “ภาคเอกชนมีการเตรียมความพร้อมอย่างเพียงพอที่จะยอมรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งด้านบวกและด้านลบ ของภาคธุรกิจเอกชน” เป็นลำดับที่ 6 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 “ภาครัฐมีการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้ผ่านสื่อประเภทต่างๆอย่างต่อเนื่อง” เป็นลำดับที่ 7 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 “ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานฝีมือหรือสมองไหลจะไม่มากเกินไปกว่าที่จะรับมือได้” เป็นลำดับที่ 8 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 “ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในภาพรวมของภาคธุรกิจเอกชน คาดว่าประเทศไทยจะได้รับประโยชน์ที่เป็นผลกระทบด้านบวกมากกว่าผลกระทบด้านลบ” เป็นลำดับที่ 9 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 “ภาครัฐมีการปรับปรุงและพัฒนาระบบสาธารณูปโภค รวมทั้ง โครงสร้างพื้นฐานของระบบ Logistic อย่างจริงจัง เพื่อความพร้อมในการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” เป็นลำดับที่ 10 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 “สถาบันการศึกษาและคณาจารย์ในภาพรวมมีความสามารถในการปรับตัวและมีบทบาทเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง” และ “ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือจะลดน้อยลงหรือไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป” เป็นลำดับที่ 11 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 “ภาครัฐมีกำหนดแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจน รวมถึงมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย” และ “ผู้สำเร็จการศึกษาที่กำลังอยู่ในตลาดแรงงานจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ในภาพรวมมีความรู้ความสามารถและสมรรถนะในสาขาที่ตนเรียนจบพร้อมที่จะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมีคุณภาพ” เป็นลำดับที่ 12 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 “หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียของภาคการศึกษาของประเทศไทยทั้งระบบ มีความกระตือรือร้นในการเพิ่มศักยภาพความรู้ด้านวิชาการให้สูงขึ้น ในระดับที่ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้คิดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถหัดเทียบได้กับประเทศอื่นๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” เป็นลำดับที่ 13 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99

ตารางที่ 5.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ด้านภาครัฐ	3.16	0.957	ปานกลาง	3
ด้านภาคการศึกษา	3.03	0.960	ปานกลาง	4
ด้านภาคเอกชน	3.31	0.836	ปานกลาง	2
ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	3.61	0.881	มาก	1
โดยรวม	3.28	0.909	ปานกลาง	

จากตารางที่ 5.2 จากผลการศึกษานี้ พบว่ามีเพียงด้านเดียวเท่านั้นคือด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมที่ผู้บริหารที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้วยระดับที่มากที่สุด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.61 ในขณะที่ด้านอื่นๆ มีระดับปานกลางเท่านั้น นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า ด้านภาคการศึกษามีระดับทัศนคติที่อยู่ในระดับที่ต่ำที่สุดคือลำดับที่ 4 ด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.03 เท่านั้น

เมื่อพิจารณาในด้านภาคการศึกษาจะพบว่า ประเด็นของการที่ “หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผล ได้ผลเสียของพรรคการศึกษาของไทยทั้งระบบมีความกระตือรือร้นในการเพิ่มศักยภาพความรู้ด้านวิชาการให้สูงขึ้นในระดับที่สามารถเทียบได้กับประเทศอื่นๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” ได้เป็นประเด็นที่อยู่ในลำดับที่ต่ำที่สุด ทั้งในด้านภาคการศึกษาและทุกด้านในภาพรวมทั้งหมดด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X}$) = 2.99 ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของผู้บริหารองค์การธุรกิจในกลุ่มตัวอย่างนี้มีความกังวลและเป็นห่วงความร่วมมือร่วมใจกันกับการทำงานของหน่วยงานและบุคคลต่างๆ ที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบต่อระบบการศึกษาของประเทศไทย ว่ายังขาดความกระตือรือร้นในการพัฒนาศักยภาพความรู้ความสามารถด้านวิชาการของผู้เรียน อยู่ในระดับที่สามารถแข่งขันทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้ ซึ่งประเด็นดังกล่าวได้มีการกล่าวถึงและมีข้อมูลสนับสนุนปรากฏจากหลายแหล่งในแนวทางเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากนี้ยังมีประเด็นทางด้านภาคการศึกษาใน 2 ข้อความที่เหลือคือ “ภาครัฐมีกำหนดนโยบายด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจน รวมถึงมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย” และ “ผู้สำเร็จการศึกษาที่กำลังอยู่ในตลาดแรงงานจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ในภาพรวมมีความรู้ความสามารถและสมรรถนะในสาขาที่ตนเรียนจบพร้อมที่จะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้อย่างมีคุณภาพ” ด้วยค่าเฉลี่ย 3.04 และค่าเฉลี่ย 3.07 “สถาบันการศึกษาและคณาจารย์ในภาพรวมมีความสามารถในการปรับตัวและมีบทบาทเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง” ซึ่งสะท้อนไปในแนวทางเดียวกันกับประเด็นก่อนหน้านี้เป็นเรื่องที่ถูกฝ่ายที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ในระดับรัฐบาลหน่วยงานสถาบันการศึกษา จนถึงระดับคณาจารย์ ควรต้องหันกลับมาพิจารณาประเด็นของความห่วงใยในเรื่องนี้อย่างจริงจังและดำเนินการอย่างเป็นทางการด้วย

ส่วนประเด็นต่างๆ ในด้านอื่นๆ ที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ในระดับปานกลางแต่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ที่ต่ำกว่าประเด็นก็คือ “ภาครัฐมีการกำหนดนโยบายด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจนรวมถึงมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย” ($\bar{X}$ = 3.04) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้บริหารที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีความเชื่อมั่นเท่าที่ควรจะเป็นต่อนโยบายด้านเศรษฐกิจของภาครัฐ โดยเฉพาะมาตรการช่วยเหลือภาคเอกชนที่อาจจะได้รับผลกระทบทางลบ นอกจากนี้ประเด็นของความเชื่อมั่นที่ว่าภาคเอกชนแรงงานฝีมือหรือสมองไหลในระดับที่น่าพอใจเช่นกัน ด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 3.28 ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริงการที่ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อาจไม่เกิดผลดีเท่าใดนักต่อภาคเอกชนในเรื่องของศักยภาพที่จะยืดหยุ่นหรือผ่อนคลายในการจ้างงาน โดยเฉพาะปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานฝีมือที่ยังคงเป็นปัญหาอยู่กับผู้ประกอบการธุรกิจ ในขนาดนี้และในอนาคต เช่นเดียวกันกับปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือ ซึ่งผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชนในบางสาขาอาชีพหรือบางอุตสาหกรรมที่จำเป็นต้องใช้แรงงานเหล่านี้ก็ยังมีแนวโน้มที่เป็นปัญหาต่อไป โดยดูได้จากข้อมูลที่ผู้บริหารองค์กรธุรกิจผู้ตอบแบบสอบถามเหล่านี้ตอบกลับมาและได้รับคะแนนค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ในบริเวณดังกล่าวเพียง 3.07 เท่านั้นและอยู่ในลำดับที่ 11 “ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือจะลดน้อยลงหรือไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป”

อย่างไรก็ดี ผลการศึกษางานวิจัยได้พบประเด็นที่เป็นบ่วงอยู่ในระดับมาก จากด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมซึ่งอยู่ในลำดับที่ 1 และ 2 ของประเด็นทั้งหมดที่อยู่ในแบบสอบถามนี้คือ “ท่านรู้สึกยินดีและกระตือรือร้นที่จะเดินทางไปเยือนประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในฐานะนักท่องเที่ยวเมื่อโอกาส” และ “ท่านรู้สึกสนใจที่จะดำเนินธุรกิจแบบร่วมค้าในลักษณะของการเป็นพันธมิตรทางการค้าร่วมกันกับผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศต่างๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเมื่อมีโอกาส” ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ประกอบการที่นำถึงพอใจทั้งในแง่ของ การเยี่ยมชมในฐานะนักท่องเที่ยวและตลอดจน ในฐานะที่อาจจะพัฒนาโอกาสทางธุรกิจแบบพันธมิตรทางการค้ากับผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศต่างๆ ที่อยู่ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้วยกัน นับเป็นนิมิตหมายที่ดีที่แนวโน้มนี้ได้เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามการเป็นพันธมิตรทางการค้านั้นน่าสังเกตว่ามีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.011 ซึ่งถือว่าผู้บริหารในแต่ละสถานียุทธศาสตร์จะแตกต่างกันพอสมควรในประเด็นดังกล่าว

ขณะที่ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของ พบว่าปัจจัยส่วนองค์การดังต่อไปนี้ขนาดเงินทุนของกิจการ สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มอาเซียนต่างกัน จะส่งผลให้ทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์การในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าองค์การที่มีขนาดเงินทุนที่มากกว่า 1,000 ถึง 3,000 ล้านบาท เป็นองค์การธุรกิจที่ผู้บริหารมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจอยู่ในระดับที่สูงกว่าองค์การธุรกิจอื่นที่มีเงินทุนต่างกันออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการยอมรับและมีมุมมองทางวัฒนธรรม ขณะที่องค์การธุรกิจที่มีผลการดำเนินงานมากกว่า 2,000 ล้านบาทขึ้นไปมีทัศนคติในการดำเนินงานธุรกิจอยู่ในระดับที่สูงกว่าผู้บริหารองค์การอื่นๆที่มีผลการดำเนินงานที่น้อยกว่า ทั้งในด้านการศึกษาและด้านภาคเอกชนรวมทั้งด้านการยอมรับและมีมุมมองทางวัฒนธรรม

ผลการศึกษาในประเด็นอื่นๆก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจอีกเช่นกัน อย่างเช่นเมื่อคนไทยมีสัดส่วนความเป็นเจ้าของกิจการ 100% พบว่าผู้บริหารมีทัศนคติที่เป็นบวกด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 3.55 มากกว่าองค์การที่มีเจ้าของเป็นชาวต่างชาติด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 3.04 อย่างเห็นได้ชัดเจนและเมื่อเป็นภาพรวมและองค์การที่มีความร่วมลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ ก็มีคะแนนค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติในการเมื่อธุรกิจสูงและแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญกับองค์การที่เจ้าของเป็นชาวต่างชาติ 6 ($p\text{-value} = 0.041^*$) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทัศนคติของผู้บริหารที่องค์การมีเจ้าของเป็นคนไทย 100% มีทัศนคติทางบวกอย่างเห็นได้ชัดเจน ซึ่งมีความเป็นไปได้จากความคุ้นเคยในฐานะประเทศเพื่อนบ้านมายาวนานและการได้รับข้อมูลข่าวสารในทางบวกพอสมควรที่จะทำให้พวกเขาเหล่านั้นมีความเชื่อมั่นต่อการดำเนินธุรกิจแม้ว่าอยู่ในระดับปานกลางก็ตาม

นอกจากนี้องค์การที่เป็นประเภทการผลิตที่เน้นการรับจ้างผลิตและผลิตรวมทั้งจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราชื่อของตนก็เป็นองค์การที่ผู้บริหารมีทัศนคติที่เป็นบวกด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 3.95 กว่าองค์การรูปแบบอื่นๆอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}=0.037^*$) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการยอมรับและมีมุมมองทางวัฒนธรรม ซึ่งด้วยเหตุผลที่อาจจะเป็นไปได้ก็คือ พวกเขาเหล่านั้นมีรูปแบบการผลิตที่ต้องหลากหลายเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าที่หลากหลายประเภทเช่นกัน ดังนั้นทัศนคติที่ขี้ดหุ่ยและพร้อมที่จะสนองตอบต่อลูกค้าเป็นหลักจึงอาจมีผลต่อการปรับตัวทำให้ต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปรับทัศนคติที่ผ่อนคลายในการดำเนินธุรกิจและเป็นการขยายรูปแบบการผลิต ให้ยืดหยุ่นขึ้นด้วย เพื่อเพิ่มศักยภาพทางการตลาดให้มากขึ้น ด้านกลุ่มประเทศที่ส่งออกโดยเฉพาะไปยังประเทศจีนมี ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติที่สูงกว่าผู้บริหารองค์กรที่ส่งไปยังประเทศอื่นๆอย่างเห็นได้ชัด ด้วย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 4.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย (0.029*) ในด้านภาคเอกชน แสดงให้เห็นถึงทัศนคติ ทางบวกซึ่งอธิบายได้ว่าพระเอกชนที่ทำการค้ากับประเทศจีนน่าจะได้รับประโยชน์ทางการค้าดี พอสมควรและมั่นใจว่าจะไม่ได้รับผลกระทบทางลบเท่าไรนัก จากการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พวกเขาจะมีความเชื่อมั่นว่าจะสามารถดำเนินธุรกิจได้ราบรื่นและ มั่นใจในศักยภาพธุรกิจของตนเอง

ส่วนผู้บริหารองค์กรที่เชื่อว่าประเทศไทยมีความพร้อมในการเข้าเป็นสมาชิกประชาคม เศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน กลับ ได้ผลการศึกษาที่น่าสังเกตเป็นอย่างยิ่งว่าทุกด้านของทัศนคติ ล้วนมีความแตกต่างในบรรดาผู้ตอบแบบสอบถามยังมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า ผู้บริหารองค์กรธุรกิจมีความเชื่อมั่นในความพร้อมของประเทศไทยในการเข้าเป็นสมาชิก ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเท่าใด ก็ยังมีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กร ในนิคม อุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนสูงมากขึ้นเพียงนั้นและในทุกๆ ด้านด้วย

ตารางที่ 5.3 แสดงผลสรุปการทดสอบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ ของ ผู้บริหารองค์กร ในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหาร องค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เฉพาะในส่วนปัจจัยที่มีผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานในบาง ด้าน หรือในภาพรวม

ข้อมูลทั่วไปของ ลักษณะกิจการ	ภาพรวมและทัศนคติแต่ละด้าน	ผลการทดสอบ เป็นไปตาม สมมติฐาน	ระดับของ นัยสำคัญ ทางสถิติ
1. ขนาดเงินทุนของ กิจการ	ภาพรวม	✓	0.01
	ด้านภาครัฐ	-	-
	ด้านภาคการศึกษา	-	-
	ด้านภาคเอกชน	-	-
	ด้านการยอมรับและมุมมองทาง วัฒนธรรม	✓	0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5.3 (ต่อ) แสดงผลสรุปการทดสอบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมที่มีต่อทัศนคติในการดำเนินธุรกิจของผู้บริหารองค์กรในนิคมอุตสาหกรรมเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เฉพาะในส่วนปัจจัยที่มีผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานในบางด้าน หรือในภาพรวม

ข้อมูลทั่วไปของลักษณะกิจการ	ภาพรวมและทัศนคติแต่ละด้าน	ผลการทดสอบเป็นไปตามสมมติฐาน	ระดับของนัยสำคัญทางสถิติ
2. สัดส่วนของโครงสร้างการลงทุนของกิจการ	ภาพรวม	✓	0.05
	ด้านภาครัฐ	-	-
	ด้านภาคการศึกษา	-	-
	ด้านภาคเอกชน	✓	0.05
	ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	-	-
3. ความพร้อมของประเทศไทยในการเป็นสมาชิกกลุ่มอาเซียน	ภาพรวม	✓	0.05
	ด้านภาครัฐ	✓	0.01
	ด้านภาคการศึกษา	✓	0.01
	ด้านภาคเอกชน	✓	0.01
	ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรม	✓	0.05

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1. ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรหาข้อมูลที่จะเป็นแนวทางเพื่อการอบรม และให้ความรู้ในการดำเนินธุรกิจแบบร่วมค้า หรือการเป็นพันธมิตรทางธุรกิจ ตลอดจนกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ ให้ผู้ประกอบการ นักธุรกิจ ตลอดจนผู้ที่สนใจได้รับทราบ และเห็นถึงช่องทางในการทำธุรกิจกับประเทศเหล่านั้น

2. ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรหาแนวทางในการร่วมมือร่วมกันในผลกระทบที่จะมีกับภาคเอกชนและธุรกิจ ทั้งนี้ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับของความเชื่อมั่นว่าเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคธุรกิจเอกชนจะมีความสามารถในการปรับตัว และมีความยืดหยุ่นในการรับมือในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่งเมื่อผนวกกันกับผลการศึกษา ที่สอดคล้องกันกับความกังวลใจที่จะเห็นได้จากข้อความที่ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าภาครัฐมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย หรือแม้แต่มุมมองที่คิดว่าภาครัฐมีการปรับปรุง และพัฒนาระบบสาธารณูปโภค รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานของระบบ Logistics อย่างจริงจัง ก็กลับพบว่าอยู่ในระดับปานกลางทั้งนั้นเท่านั้น ดังนั้น แม้ว่าภาคเอกชนจะมีการเตรียมความพร้อมอย่างเพียงพอในระดับมากก็ตามแต่ก็ไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจเท่าใดนัก ทั้งนี้เพื่อความไม่ประมาทต่อสิ่งที่อาจเกิดขึ้น จึงจำเป็นที่ทุกฝ่ายจะต้องวางแผนอย่างรอบคอบ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่อยู่ในความรับผิดชอบที่จะต้องดำเนินการร่วมกัน

3. ควรมีการปรับปรุงเนื้อหาในหลักสูตร ของสถาบันการศึกษาด้วยการเน้นความสามารถที่จะนำเอาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มาวิเคราะห์ถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งด้านบวกและลบ ตลอดจนแนวทางการปรับตัวของทุกภาคส่วนมาจัดการให้เกิดเป็นเนื้อหาเพื่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้ นอกจากนี้ การสร้างสรรค์กิจกรรมที่สนับสนุนส่งเสริมให้เกิดทัศนคติและความคุ้นเคยในการทำงานร่วมกันเป็นทีม ก็เป็นสิ่งจำเป็นต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้น ในกรณีที่หากสามารถดำเนินการ ได้สถาบันการศึกษาควรจัดหาบุคลากรชาวต่างชาติจากกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเข้ามาเป็นบุคลากรทางการศึกษา และทำการสอนหรือร่วมทำกิจกรรมกันกับผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทั้งทางด้านภาษา วัฒนธรรม ประเพณี และเสริมสร้างทัศนคติ ตลอดจนฝึกฝนการเปิดใจให้กว้าง ในการยอมรับบุคคลจากชาติอื่นที่มีใจคนไทยด้วยกันให้เกิดขึ้น

4. ความรู้ ความสามารถในภาษาอังกฤษของประชาชนคนไทยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสร้างความพร้อมให้กับคนภายในประเทศซึ่งยังคงเป็นปัญหาที่น่ากังวลใจ ทั้งด้านพูด และเขียน ยกเว้นด้านการอ่านที่ดูจะเป็นปัญหาทางด้านภาษาที่น้อยกว่ารูปแบบอื่น กระนั้นก็ตามความรอบรู้และความคล่องแคล่วของไหวพริบในการสื่อสารกับบุคคลอื่นที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่าง และหลากหลายก็เป็นประเด็นที่เป็นปัญหาหากต้องนำความสามารถดังกล่าวไปใช้ในการปฏิบัติงานทั้งในประเทศกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอื่น ๆ และแม้แต่ในประเทศไทย โดยเฉพาะในกรณีที่ต้องทำงานร่วมกันกับบุคคลที่มาจากประเทศอื่น ดังนั้น บุคลากรกลุ่มนี้จึงควรได้รับการปรับปรุงและพัฒนาศักยภาพของตนเองในด้านนี้ให้อยู่ในระดับที่สามารถนำมาใช้งานได้ โดยเฉพาะด้านการพูด และการเขียนอย่างจริงจังกว่าที่กำลังเป็นอยู่ในปัจจุบัน เพราะประเด็นนี้อาจกลายมาเป็นข้อบกพร่องกลบความโดดเด่นในทักษะด้านอื่นของคนไทยได้ ซึ่งน่าเสียดายโอกาสเช่นนี้เป็นอย่างยิ่ง สถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่มีศักยภาพพร้อมที่จะมีส่วนร่วม จึงควรพัฒนาหลักสูตรที่เอื้อต่อการส่งเสริมทักษะด้านภาษา และวัฒนธรรมให้มากขึ้น ตลอดจนเปิดโอกาส และให้การสนับสนุนทั้งอาจารย์ผู้สอน และนักศึกษาให้ได้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพด้านภาษา รวมทั้งมีการสัมมนาอบรมเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในด้านวัฒนธรรม และรูปแบบ หรือแนวทางการสื่อสารระหว่างกันของชาติในกลุ่มอาเซียนให้มากขึ้นด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างความพร้อมในการเข้าสู่อาเซียน รวมทั้งผลกระทบทั้งด้านบวกและลบ ตลอดจนวัฒนธรรม ประเพณีผ่านสื่อให้หลากหลายรูปแบบมากขึ้น โดยภาครัฐ สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเน้นการพัฒนา และสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ให้กับบุคลากรของภาคเอกชน และทุกฝ่ายอาจมีโอกาสนำไปเกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจกับกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งหากมีการปูพื้นฐานความพร้อมไว้ในกลุ่มผู้เรียนที่กำลังศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะทักษะด้านวิชาชีพ และศักยภาพในการปฏิบัติงาน ทักษะด้านภาษา และทักษะด้านวัฒนธรรม ก็ควรมีการส่งเสริมระดับความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ทั้งการอ่าน เขียน และพูด ให้มากขึ้นด้วยแนวทางต่าง ๆ เนื่องจากการสร้างความพร้อมในด้านนี้ ให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และพัฒนาแนวทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อการนำภาษาอังกฤษมาใช้ในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งจากในห้องเรียนของสถานศึกษา และในสื่อรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถส่งข้อมูลไปยังสาธารณชน ตลอดจนหน่วยงานที่สามารถให้การศึกษาด้านนี้ก็สามารถได้รับการพัฒนา และสนับสนุนอย่างกว้างขวาง รวมทั้งควรอุดหนุนงบประมาณให้เพียงพอเพื่อให้เกิดประสิทธิผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์

6. หน่วยงานภาครัฐ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างทัศนคติทางบวกด้านวัฒนธรรมที่แตกต่าง หลากหลายของกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สมควรจะได้นำเอาไปพิจารณาหาแนวทางในการถ่ายทอด และกระจายข้อมูลความรู้ รวมทั้งเพิ่มการประชาสัมพันธ์ และนำเสนอข้อมูลที่เป็นบวกแต่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงให้กับประชาชนคนไทยให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อความราบรื่นและประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในระยะยาวร่วมกันของประชาชนทุกชาติในกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

7. แนวทางที่ภาครัฐสามารถดำเนินการได้นอกเหนือจากเพิ่มเติม และปรับปรุงนโยบาย ตลอดจนมาตรการที่จะต้องพิจารณาและเร่งรัด เพื่อมองหาแนวทางดังกล่าวอย่างเร่งด่วนแล้ว การประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับผลดี ผลเสีย รวมทั้งการปรับตัวของทุกภาคส่วน เมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นั้น ล้วนเป็นสิ่งที่ภาครัฐ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องรีบกระทำเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ และความรู้เหล่านั้น โดยเร็วสู่ประชาชน ด้วยการผ่านช่องทางของสื่อประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและว่องไว ภาครัฐสามารถใช้สื่อได้จากหลายช่องทางเพื่อประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเน้นหนักในช่องทางที่เป็นช่องทางหลัก นั่นคือ โทรทัศน์ สื่อออนไลน์/อินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ดังนั้นภาครัฐจึงควรดำเนินการอย่างรีบด่วนที่จะนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ที่จะประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจทุกด้าน ทุกมิติ ในการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศไทย ตลอดจนศึกษาพิจารณาและหาแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการกำหนดนโยบาย และมาตรการ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศทั้งระยะสั้น กลาง และยาวให้กับประชาชนแต่ละภาคส่วนในชาติอย่างรอบคอบ และรัดกุม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. ในด้านภาคการศึกษาควรได้รับความสนใจ และให้ความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเด็นของความรู้ ความสามารถ และสมรรถนะของผู้เรียนอย่างมีคุณภาพ ในสถาบันการศึกษา ของประเทศไทย ให้พร้อมที่จะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงาน ขณะนี้เหมือนนโยบาย ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน ได้รับการเปิดดำเนินการจริงแล้ว สิ่งนี้จะต้องเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา และการวางแผนที่ จริงจัง อย่างต่อเนื่องจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบการศึกษา ดังนั้น หน่วยงานและผู้เกี่ยวข้อง จึงจำเป็นต้องให้ความเอาใจใส่ และตรวจสอบระบบการศึกษาของประเทศ เพื่อให้เกิดคุณภาพอย่าง จริงจัง รวมทั้งเร่งพัฒนาวิชาการ และปลูกจิตสำนึกของความรู้ให้เกิดกับเยาวชน และผู้เรียนใน สถานศึกษาต่าง ๆ เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นได้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนเอง โดยเน้นความ จริงจังที่ยั่งยืนมากกว่าความฉาบฉวย และปลูกฝังรากฐานของความรู้ ชอบค้นคว้า และพัฒนา ตนเองอย่างไม่หยุดยั้งเป็นสำคัญ

9. จากผลการศึกษาคั้งนี้ สามารถกล่าวได้ว่า ยังผู้ตอบแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นว่า ประเทศไทยมีการเตรียมความพร้อมมากเท่าใด ก็ยังมีความคิดเห็นที่เป็นบวก หรือเห็นด้วยกับการที่ ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มากยิ่งขึ้นเท่านั้น ดังนั้นหากภาครัฐได้ พิจารณาและประมวลภาพเหล่านี้อย่างรอบคอบแล้ว การดำเนินการเพื่อสร้างศักยภาพและความ เชื่อมั่นของการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรภาคเอกชนและทุกภาคส่วนของประเทศ เพื่อรับมือ และปรับตัวให้เหมาะสม เมื่อประเทศได้ก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จึงเป็นสิ่งที่ภาครัฐ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะได้รับเร่งจัดการให้เกิดขึ้น ในสิ่งที่เป็น โอกาสของการนำข้อตกลง ต่าง ๆ ที่มีระหว่างกันในกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มาทำความเข้าใจ และชี้แนะ แนวทางที่จะทำให้บุคลากร ตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ สามารถเก็บเกี่ยว และพัฒนาทรัพยากรอันมี ค่าร่วมกันของประเทศต่าง ๆ ในประชาคมประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ให้เกิดขึ้น ได้ ซึ่งจะช่วยให้แต่ละ ประเทศได้รับผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่มหาศาล รวมทั้งส่งผลดีให้กับประชาชนชาวไทยใน ท้ายที่สุดนั่นเอง

10. หน่วยงานภาครัฐ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างทัศนคติทางบวกด้าน วัฒนธรรมที่แตกต่าง หลากหลายของกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สมควรจะได้นำเอา ไปพิจารณาหาแนวทางในการเสริมสร้าง ประชาสัมพันธ์ และนำเสนอข้อมูลที่เป็นบวกแต่อยู่บน พื้นฐานของความเป็นจริงให้กับประชาชนคนไทยให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อความราบรื่นและประ โยชน์ที่ จะเกิดขึ้นในระยะยาวร่วมกันของประชาชนทุกชาติในกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทุก ประเทศในอนาคต

11. ผู้บริหารองค์การธุรกิจตอบแบบสอบถามมีความไม่เชื่อมั่นในการทำงานของภาครัฐ อย่างเต็มที่เท่าที่ควร ทั้งนี้แนวทางที่ภาครัฐสามารถดำเนินการ ได้นอกเหนือจากเพิ่มเติม และ ปรับปรุงนโยบาย ตลอดจนมาตรการที่จะต้องพิจารณาและเร่งรัด เพื่อมองหาแนวทางดังกล่าวอย่าง เร่งด่วนแล้ว การประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับผลดี ผลเสีย รวมทั้งการปรับตัวของทุก

เอกสารภาคส่วน เมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นั้น ล้วนเป็นสิ่งที่ภาครัฐ และภาค ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องรีบกระทำเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ และความรู้เหล่านั้น โดยเร็วสู่ประชาชน ด้วยการผ่านช่องทางของสื่อประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและว่องไว ภาครัฐสามารถใช้สื่อได้จากหลายช่องทางเพื่อประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเน้นหนักในช่องทางที่เป็นช่องทางหลัก นั่นคือ โทรทัศน์ สื่อออนไลน์/อินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ดังนั้นภาครัฐจึงควรดำเนินการอย่างรีบด่วนที่จะนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจทุกด้าน ทุกมิติ ในการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศไทย ตลอดจนศึกษาพิจารณาและหาแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการกำหนดนโยบาย และมาตรการ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศทั้งระยะสั้น กลาง และยาวให้กับประชาชนแต่ละภาคส่วนในชาติอย่างรอบคอบ และรัดกุม

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า งานการศึกษาวิจัยที่สามารถดำเนินการได้ในอนาคต นำที่จะเป็นการสำรวจความคิดเห็นจากหลายฝ่ายที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบทั้งทางบวก และทางลบ หลังจากประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) แล้ว สักระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อตรวจสอบ หรือประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้น แล้วนำมาเปรียบเทียบกับความคิดเห็นที่ได้สำรวจแล้วก่อนหน้านี้ที่ประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อที่จะได้นำผลกระทบที่ศึกษาเพิ่มเติม นำมาปรับปรุง พัฒนาแนวทางการดำเนินการ ในแต่ละด้านที่เป็นมิติต่าง ๆ ของประเทศให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น โดยเป็นการเจริญเติบโตที่ยั่งยืน และต่อเนื่องของบรรดาประเทศต่าง ๆ ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาชนในทุกประเทศนั้น ๆ เป็นสำคัญ

บรรณานุกรม

กลุ่มวิชาการสุพรรณนิการณ. 2558. ความรู้รอบตัวอาเซียน ฉบับเบื้องต้น. นนทบุรี: บริษัท ชิงค์ บี ยอนด์ นีคส์ จำกัด.

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ : ธรรมสาร.

ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธิดารัตน์ โชคดีชาติ. 2553. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน: ความสำคัญและการเตรียมความพร้อมของไทย. วารสาร มจร. วิชาการ. 14(27), 99-112.

บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ. 2537. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม: ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

ปรีทัศน์ พันธุ์บรยงค์. 2545. กลยุทธ์การผลิต พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: วัฒนาการพิมพ์.

ฝ่ายวิชาการปัญญาชน. 2555. สวัสดิการเขียน พุดจาประสาอาเขียน. กรุงเทพฯ: บริษัท เอส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด.

พจมาน เดียววัฒนรัฐติกาล. 2545. การบริหารและจัดการองค์การอุตสาหกรรม พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.

พรนพ พุกกะพันธ์. 2544. ภาวะผู้นำและการจูงใจ พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จามจุรีย์โปรดักท์.

พรนารี โสภานบุตร. 2555. แนวทางพัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการวิชาชีพวิศวกรรม สาขาอุตสาหกรรมระดับภาคีวิศวกร เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และองค์การ) คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เพ็ญแข แสงแก้ว. 2540. การวิจัยทางสังคมศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ฟีนีพิบบลิชชิง.

วิल्ली สุทธิวิเศษ. 2546. ความพึงพอใจในการติดต่อสื่อสาร ความพึงพอใจ ขวัญและกำลังใจในการทำงานของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารของวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่นุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ, กรมประชาสัมพันธ์. 2554. ประเทศไทยกับอาเซียน.

กรุงเทพฯ: กรมประชาสัมพันธ์ สำนักนายกรัฐมนตรี.

องค์ความรู้ “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน”. 2555. [Online]. www.thai-aec.com

อรวรรณ สีถวานิช. 2554. ความพร้อมของนักศึกษาคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์กับการเข้าสู่

ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน. สารนิพนธ์พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหบัณฑิต

ภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ไอคิวพลัส. 2557. อาเซียน เพื่อนบ้าน...ต้องรู้. กรุงเทพฯ: พีเอ็นเอ็น มีเดีย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม

เรื่อง ทศนคติต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
และการเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเองในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับภูมิหลังด้านประชากรศาสตร์

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง
2. สาขาที่กำลังเรียนอยู่
  1. วิศวกรรมศาสตร์ (โปรดระบุสาขา.....)
  2. วิทยาศาสตร์ (โปรดระบุสาขา.....)
  3. บริหาร / การจัดการ (โปรดระบุสาขา.....)
  4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
3. ชั้นปีที่เรียน
  1. ปี 1 2. ปี 2 3. ปี 3 4. ปี 4
4. ภูมิลำเนาเดิม
  - กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ต่างจังหวัด (โปรดระบุ)
5. เป้าหมายหลังเรียนจบปริญญาตรี
  - ทำงานทันที เรียนต่อ ทั้งทำงานและเรียนต่อควบคู่กัน
6. เป้าหมายด้านสถานที่ในการประกอบอาชีพ
  - ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล กลับไปทำงานในภูมิลำเนาเดิม
  - ทำงานในต่างประเทศ (โปรดระบุประเทศที่ต้องการไป
_____)
7. ท่านเคยไปเที่ยวหรือไปธุระในประเทศกลุ่มอาเซียนมาก่อนหรือไม่
  - ไม่เคย เคย (โปรดระบุประเทศ
_____)
8. โปรดประเมินระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของท่าน โดยรวม
  - ไม่ดี ปานกลาง ดี ดีมาก
9. ท่านศึกษาภาษาอังกฤษด้วยวิธีใด (สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
  - จากห้องเรียน
  - จากการเรียนเพิ่มเติมในสถานศึกษาอื่น ๆ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษา
  - ศึกษาด้วยตนเองจากสื่อการสอนรูปแบบต่าง ๆ (โปรดระบุ
_____)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. ท่านมีการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานเมื่อประเทศไทยเข้าสู่ AEC (ปีหน้า)

11. ในระดับใด

- มาก   ปานกลาง   น้อย   ไม่

เตรียมเลย

ถ้าเตรียม ด้วยรูปแบบใด (สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวจากสื่อต่าง ๆ อยู่เสมอ
- ศึกษาวัฒนธรรมประเพณีของประเทศในกลุ่ม AEC เพิ่มเติม
- ศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม
- ศึกษาภาษาประจำชาติของประเทศในกลุ่ม AEC (โปรดระบุภาษา _____)
- ศึกษากฎหมายและระเบียบวิธีปฏิบัติในการทำงานของประเทศในกลุ่ม AEC
- ศึกษาวิทยาการความก้าวหน้าที่เป็นเนื้อหาในสาขาวิชาชีพที่เรียนเพิ่มเติม
- ศึกษาเทคโนโลยีเพิ่มเติมนอกเหนือจากห้องเรียน โดยเน้นความทันสมัย สามารถแข่งขันในตลาดแรงงาน ได้ดี

12. ที่ผ่านมามีท่าน ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับ AEC จากแหล่งใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. โทรทัศน์
2. วิทยุ
3. หนังสือพิมพ์ทั่วไป
4. วารสารและนิตยสารทั่วไป
5. สื่อสิ่งพิมพ์ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น แผ่นพับ โปสเตอร์
6. สื่อออนไลน์/อินเทอร์เน็ต
7. ข้อมูลจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยผู้สอน
8. ข้อมูลจากการเข้าร่วมอบรม/สัมมนา/ฝึกงาน ที่ไม่ใช่มาจากชั้นเรียน
9. จากการพบปะพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน/เพื่อนร่วมงาน
10. อื่น ๆ (โปรดระบุ _____)

13. เนื้อหาข้อมูลด้านใดดังต่อไปนี้ที่ท่านคิดว่าท่านจะต้องพัฒนาปรับปรุงมากที่สุด เพื่อการเตรียมพร้อมหากต้องเข้าสู่ตลาดแรงงานเมื่อ AEC เปิดดำเนินการ (เรียงลำดับความสำคัญ

จาก 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 โดย 1 สำคัญมากที่สุด และ 6 สำคัญน้อยที่สุด)

- วิทยาการความก้าวหน้าในสาขาวิชาชีพที่เรียนมา
- ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้
- ภาษาในการสื่อสาร
- วัฒนธรรมประเพณี
- กฎหมายและระเบียบปฏิบัติ

- บุคลิกภาพและความเป็นผู้นำ
14. ระดับความเห็นด้วยต่อการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ AEC
- เห็นด้วยมากที่สุด   เห็นด้วยมาก
- เห็นด้วยปานกลาง   เห็นด้วยน้อย   ไม่เห็นด้วย
15. หากมีโอกาส ประเทศที่ท่านอยากไปทำงานด้วยมากที่สุดคือประเทศอะไร (นอกเหนือจากประเทศไทย) โปรดระบุ _____
16. ประเทศไหนในกลุ่ม AEC (นอกเหนือจากประเทศไทย) ที่ท่านคิดว่ามีระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับเคร่งครัดมากที่สุด หากได้เข้าไปทำงานในประเทศนั้น _____

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความรู้ด้านประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงตามที่ท่านทราบ (กรุณาตอบทุกข้อ)

คำถาม	คำตอบ	
	ใช่	ไม่ใช่
1. ประเทศสมาชิกอาเซียนประกอบด้วยสมาชิก 9 ประเทศ ประชากรรวมกันประมาณ 600 ล้านคน และมี GDP รวมกันประมาณ 1.7 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ		
2. สมาชิกอาเซียนมีการจัดทำ Mutual Recognition Agreement (MRA) เพื่ออำนวยความสะดวกในการยอมรับคุณสมบัติของนักวิชาชีพที่สำคัญร่วมกันเพื่อการถ่ายเทแรงงานฝีมือได้เสรีมากขึ้น		
3. การเข้าเมืองและเข้าไปทำงานของบุคคลยังคงต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของแต่ละประเทศสมาชิก		
4. รายได้ประชากรเฉลี่ยต่อคนต่อปีของประเทศสมาชิกอาเซียนที่สูงที่สุดคือประเทศสิงคโปร์ ขณะที่ประเทศไทยอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลางถึงสูง โดยมีประเทศมาเลเซียเป็นประเทศเดียวที่อยู่ในกลุ่มเดียวกับประเทศไทย		
5. ประเทศสมาชิกอาเซียนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีในกลุ่มที่มีรายได้น้อยประกอบด้วยประเทศ เวียดนาม ลาว กัมพูชา และพม่า		
6. แนวทางของ AEC Blueprint (แบบพิมพ์เขียว) ได้ตั้งเป้าไว้ให้แต่ละประเทศใน AEC มีจุดเด่นที่ต่างกัน โดยประเทศไทยเน้นที่สาขาการท่องเที่ยวและสาขาสุขภาพ ขณะที่สิงคโปร์เน้นสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ		

เอกสารนี้เป็นและสาขาการป็นสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในอาเซียน และมีชาวมุสลิมมากที่สุดในโลก		
8. ค่าจ้างแรงงานในประเทศกัมพูชาต่ำที่สุดในอาเซียน โดยรองลงมาคือ ประเทศเวียดนาม		
9. ภายในปี 2558 การเปิดเสรีการค้าบริการระหว่างกันในกลุ่มประเทศ AEC ทำให้สามารถเพิ่มสัดส่วนการถือครองหุ้นของนักลงทุนได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70		
10. สินค้าของประเทศในกลุ่ม AEC สามารถเข้าสู่ตลาดไทยได้โดยไม่มีภาระภาษี ซึ่งอาจทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจของไทยต้องแข่งขันมากขึ้น		
11. ช่วงเวลาที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน พบว่า ประเทศไทยมีมูลค่าการส่งออกไปยังประเทศในกลุ่ม AEC น้อยกว่าการนำเข้าจากกลุ่มนี้		
12. การเคลื่อนย้ายแรงงานจะสามารถทำได้อย่างเสรีขึ้น โดยอาจทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของแรงงานมีฝีมือของไทยในประเทศที่ให้ค่าตอบแทนสูง ทั้งนี้ แรงงานที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ใน ข้อตกลงยอมรับร่วมกันเท่านั้น		
13. สาขาอาชีพที่มีการตกลงให้เปิดเสรีด้านแรงงานตามข้อตกลงยอมรับ คุณสมบัติร่วม ตัวอย่างเช่น วิศวกร พยาบาล สถาปนิก ด้านการสำรวจ แพทย์ ทันตแพทย์ และบัญชี		
14. การปรับปรุงสวัสดิการและอัตราค่าตอบแทนให้สูงขึ้น เป็นวิธีการหนึ่งในการที่ผู้ประกอบการจะสามารถดึงดูดแรงงานมีฝีมือไม่ให้ไปทำงานในต่างประเทศได้		
15. AEC จะมีผลกับเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศให้เข้าออกได้เสรีมากขึ้น ขณะที่ค่าเงินจะมีแนวโน้มที่มีเสถียรภาพมากขึ้น		
16. สาขาวิชาชีพแพทย์ และวิศวกรไทยที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพในประเทศไทยแล้ว สามารถได้รับอนุญาตให้ทำงานในประเทศกลุ่ม AEC ได้ โดยไม่ต้องจดทะเบียนเป็นแพทย์หรือวิศวกรวิชาชีพอาเซียน		
17. การจดทะเบียนและได้รับใบอนุญาตให้แพทย์และวิศวกรจากประเทศในกลุ่ม AEC ไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ในการทำงานมาก่อนก็ได้		
18. ประเทศไทยเป็นประเทศที่อยู่ในกลุ่มของประเทศที่ร่วมกันก่อตั้งแนวคิด AEC นี้ตั้งแต่เริ่มแรก		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการที่ประเทศเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน (กรุณาตอบทุกข้อ)

5 = เห็นด้วยมาก 4 = เห็นด้วย 3 = ปานกลาง / เฉย ๆ 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

ประเด็นพิจารณา	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านนโยบายและมาตรการของภาครัฐ					
1. ภาครัฐมีการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับ AEC เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง					
2. ภาครัฐมีการปรับปรุงและพัฒนาาระบบสาธารณูปโภค รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานของระบบ Logistics อย่างจริงจัง					
3. ภาครัฐมีการกำหนดแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจอย่างชัดเจน รวมถึงมีมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการที่อาจได้รับผลกระทบทางลบจากการใช้นโยบาย					
4. ความเหมาะสมของมาตรการภาครัฐในการดูแลและป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจากการใช้นโยบายต่าง ๆ ของภาครัฐ					
5. ความเหมาะสมของมาตรการภาครัฐในการแก้ปัญหาอาชญากรรมและสังคมที่อาจเกิดมากขึ้น					
6. ความเหมาะสมของมาตรการภาครัฐในการแก้ปัญหาแรงงานเด็กและแรงงานต่างด้าวอพยพ					
ด้านภาคการศึกษา					
7. สถาบันการศึกษาในภาพรวมมีความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง					
8. คณาจารย์ในภาพรวมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศในกลุ่มอาเซียนเป็นอย่างดี					
9. นักศึกษาในภาพรวมมีความรู้ความสามารถและสมรรถนะในสาขาที่ตนเรียน จนพร้อมที่จะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานใน AEC ได้อย่างมีคุณภาพ					
10. เครือข่ายสถาบันการศึกษาทั้งในประเทศ และกลุ่มประเทศอาเซียนให้การสนับสนุนและสร้างเสริมสังคมแห่งการเอื้ออาทรและแบ่งปันกัน					
11. หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียของภาคการศึกษา					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<p>ทั้งระบบจะเกิดความกระตือรือร้น ในการเพิ่มศักยภาพความรู้ด้าน วิชาการให้สูงขึ้นในระดับที่สามารถทัดเทียมได้กับประเทศอื่นๆ ใน AEC</p>					
<p>ด้านการยอมรับและการปรับตัวของภาครัฐกิจเอกชน</p>					
<p>12. ภาคเอกชนมีการเตรียมความพร้อมอย่างเพียงพอที่จะยอมรับ ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นทั้งด้านบวกและด้านลบ</p>					
<p>13. ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในภาพรวมคาดว่าประเทศไทยจะได้รับ ประโยชน์ที่เป็นผลกระทบทางบวกมากกว่าผลกระทบด้านลบ</p>					
<p>14. ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานมีฝีมือหรือสมองไหลจะ ไม่มาก เกินไปกว่าที่จะรับมือได้</p>					
<p>15. ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือจะลดน้อยลงหรือไม่เป็น ปัญหาอีกต่อไป</p>					
<p>16. ภาครัฐกิจเอกชนของประเทศไทยมีความสามารถในการปรับตัวและ มีความยืดหยุ่นสูง</p>					
<p>17. แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ AEC สามารถทำให้เกิดโอกาสและ คู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์มากขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจรายใหญ่ ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่</p>					
<p>18. แนวทางการที่ประเทศไทยเข้าสู่ AEC สามารถทำให้เกิด โอกาสและ คู่ทางการค้าที่เป็นประโยชน์มากขึ้นกับผู้ประกอบการธุรกิจขนาด กลางและขนาดย่อม (SME) ในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่</p>					
<p>19. สภาพเศรษฐกิจของจังหวัดชายแดนและจังหวัดที่เกี่ยวข้องกับการทำ ธุรกิจ ซึ่งเป็นผลจากการเข้าสู่ AEC จะมีอัตราการเจริญเติบโต และขยายตัวมากขึ้น</p>					
<p>ด้านการยอมรับและมุมมองทางวัฒนธรรมส่วนบุคคล</p>					
<p>20. การสื่อสาร โดยใช้ภาษาของชาติอื่นในกลุ่มประเทศอาเซียนเป็น เครื่องมือในการทำความเข้าใจระหว่างกันจะสามารถเกิดขึ้นได้ใน เวลาไม่นานนัก</p>					
<p>21. ท่านมีความเห็นว่าประชาชนชาวไทยจะให้ความสนใจและค้นคว้า หาข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นประเทศและวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ ที่อยู่ในประชาคม AEC อย่างจริงจังมากขึ้น</p>					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาดเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

22. ท่านมีความรู้สึกชื่นชมและยอมรับความเป็นชาติของประเทศต่าง ๆ ในกลุ่ม AEC เป็นอย่างมาก					
23. ท่านรู้สึกยินดีและกระตือรือร้นที่จะเดินทางไปเยือนประเทศต่าง ๆ ในกลุ่ม AEC ในฐานะนักท่องเที่ยวเมื่อมีโอกาส					
24. ท่านรู้สึกสนใจที่จะเดินทางเข้าไปทำงานและประกอบอาชีพในประเทศต่าง ๆ ในกลุ่ม AEC เมื่อมีโอกาส					
25. ท่านรู้สึกสนใจที่จะดำเนินธุรกิจแบบร่วมค้าในลักษณะของการเป็นพันธมิตรทางการค้าร่วมกันกับผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศต่างๆ ในกลุ่ม AEC เมื่อมีโอกาส					
26. การสื่อสารโดยใช้ภาษาของชาติอื่นในกลุ่มประเทศอาเซียนเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจระหว่างกันจะสามารถเกิดขึ้นได้ในเวลาไม่นานนัก					
27. ท่านมีความเห็นว่าประชาชนชาวไทยจะให้ความสนใจและค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นประเทศและวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ที่อยู่ในประชาคม AEC อย่างจริงจังมากขึ้น					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อม

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้เป็นการสอบถามการเตรียมความพร้อมที่ท่านมีอยู่ในปัจจุบันว่ามีมาก

น้อยเพียงใด โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

(5 = ระดับการเตรียมความพร้อมมีมากที่สุด 4 = ระดับการเตรียมความพร้อมมีมาก 3 =

ระดับการเตรียมความพร้อมมีปานกลาง / พอใช้ 2 = ระดับการเตรียมความพร้อมมีน้อย 1

= ระดับการเตรียมความพร้อมมีน้อยที่สุด)

ประเด็นพิจารณา	ระดับการเตรียมความพร้อม				
	5	4	3	2	1
ทักษะด้านวิชาชีพและศกยภาพในการปฏิบัติงาน					
1. ความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในงานวิชาชีพในการทำงานร่วมกับชาวต่างชาติที่มาทำงานในประเทศไทย					
2. ความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในงานวิชาชีพในการทำงานร่วมกับชาวต่างชาติในประเทศอื่น ๆ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน (AEC)					
3. การทำงานเป็นทีมร่วมกับผู้ร่วมงานที่เป็นชาวต่างชาติในประเทศไทย					
4. การทำงานเป็นทีมร่วมกับผู้ร่วมงานที่เป็นชาวต่างชาติในประเทศอื่น ๆ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน (AEC)					
5. การปรับตัวให้เข้ากันกับมาตรฐานการทำงานที่เป็นสากล เมื่อต้องทำงานร่วมกับชาวต่างชาติในประเทศสมาชิกอาเซียนได้					
6. ความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) จนสามารถประยุกต์ใช้งานที่ได้รับมอบหมายเมื่อต้องทำงานกับชาวต่างชาติในประเทศไทยได้					
7. ความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) จนสามารถประยุกต์ใช้งานที่ได้รับมอบหมายเมื่อต้องทำงานกับชาวต่างชาติในประเทศสมาชิก AEC ได้					
8. ทักษะการคำนวณและการคิดเชิงวิเคราะห์เพื่อการแก้ปัญหาการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อต้องทำงานกับชาวต่างชาติในประเทศไทย					
9. ทักษะการคำนวณและการคิดเชิงวิเคราะห์เพื่อการแก้ปัญหาการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อต้องทำงานกับชาวต่างชาติในประเทศสมาชิก AEC					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเด็นพิจารณา	ระดับการเตรียมความพร้อม				
	5	4	3	2	1
ทักษะด้านภาษาอังกฤษและการสื่อสาร					
10. ความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษด้านการพูด					
11. ความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษด้านการอ่าน					
12. ความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษด้านการเขียน					
13. ความรอบรู้และความคล่องแคล่วของไหวพริบในการสื่อสารกับบุคคลอื่นที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างและหลากหลาย					
ทักษะด้านวัฒนธรรม					
14. ความรอบรู้ในวัฒนธรรมและประเพณีปฏิบัติของประเทศกลุ่มสมาชิกอาเซียน					
15. การยอมรับและความเข้าใจในวัฒนธรรมและประเพณีปฏิบัติของประเทศกลุ่มสมาชิก AEC					
16. ความสามารถในการปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงเมื่อเผชิญกับวัฒนธรรมและสังคมที่แตกต่าง					
17. ความรู้ความเข้าใจในกฎหมายและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพในกลุ่มประเทศ AEC					
ทักษะด้านความเป็นผู้นำและบุคลิกภาพ					
18. ความเป็นผู้นำ ความรับผิดชอบ และความมีเหตุผลในการทำงานร่วมกับผู้อื่นที่เป็นชาวต่างชาติ					
19. ความอดทน ความมีระเบียบวินัย และมีความซื่อสัตย์จงรักภักดีกับองค์กรที่ตนเองทำงานอยู่					
20. ความสามารถในการจัดการความขัดแย้งและความเครียดในสถานที่ทำงานที่ต้องทำงาน					
21. ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และพัฒนานวัตกรรมที่แตกต่าง					
22. ความสามารถในการเรียนรู้ การชอบค้นคว้า และพัฒนาประยุกต์ให้เกิดสิ่งใหม่					
23. ความสามารถในการถ่ายทอด การสอนงาน และการประสานงาน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้